

Günün çağrısı:

İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

Saldırılar yoğunlaşıyor!

Ö zelleştirme uygulamaları tam gaz sürüyor. İşçi sınıfı için güvencesizlik olağan bir durum haline gelmiş bulunuyor. Dahası, bugün fabrika ve işyerleri adeta ölüm kamplarına dönmüş durumda. Ağır-yıpratıcı çalışma koşulları ve masraf görülerek alınmayan önlemler nedeniyle hemen her gün başta maden ve inşaat olmak üzere bir dizi sektörde iş cinayetleri yaşanıyor.

İşçi sınıfının öfkesi de!

M adalyonun bir de öteki yüzü var. Bütün bu baskı ve saldırılar öte yandan işçi sınıfının öfkesini büyütüyor, mücadele eğilimini güçlendiriyor. Kölelik dayatmaları karşısında fabrika merkezli direnişler birbiri ardına patlıyor. Geçtiğimiz günler içerisinde gündeme gelen direnişler dahi tabloyu gözler önüne koymaya yetiyor: Şişecam, Kent, Sütaş, Kimberley Clark, Me-Par, Beltaş vb...

Torun Center'da organize işçi katliamı

Torun Center şantiyesinde, denetimi yapılmamış bir asansöre bindirilen 10 işçi 6 Eylül akşamı saat 20.00 sıralarında inşaatın 32. katından zemine çakılarak can verdi. Torun Center işçileri Tahir Kara, Hıdır Genç, İsmail Sarıtaş, Bilal Bal, Cengiz Tatoğlu, Murat Usta, Menderes Meşe, Vahdet Biçer, Ferdi Kara ve Cengiz Bilgi yaşamlarını yitirdiler. Asansör "kazası", patronların işçi köle görerek şantiyeleri de aynı mantıkla yönettiğini gösterdi. (s.8)

Yeni bir emperyalist savaş zirvesi

4 -5 Eylül tarihlerinde Galler'de yapılan NATO zirvesinin, emperyalist saldırganlık ve savaşın baş mimarı ABD emperyalizminin dayattığı politikaları onaylamanın ötesinde bir işlevi olmadı. Böylece, NATO zirvelerinin önceden ilan edilen kararları sözde 'tartışarak' onaylamanın ötesinde işlevi olmayan bir orta oyunu olduğunu bir kez daha somut olarak görmüş olduk. (s.24)

Günün çağrısı: İşgal, grev, direniş!

Kitlelerin diline ve bilincine “artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” şiarını taşıyan Haziran Direnişi, bu topraklarda yeni bir dönemin kapılarını araladı. Sosyal, siyasal ve iktisadi açıdan on yıllardır biriken kapsamlı sorunlar üzerinden yaşanan öfke patlaması Türkiye toplumunun önünü açan tarihi etkiler yarattı.

Büyük halk hareketini takip eden dönemde yaşanan gelişmeler ise artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını doğrular nitelikte idi. Özellikle toplumun genç kesimleri gerek büyük direniş eksenli gelişmelerde, gerekse farklı toplumsal sorunlar üzerinden her defasında sokağı zorladı. Halk hareketi geri çekilirken dahi -ODTÜ yol direnişi, cami-cemevi protestoları, Berkin Elvan cenazesi vb. olduğu gibi- kitlesel, militan eylemler yaşandı. Sokağın özgürleştirdiği emekçilerin ve gençlerin öfkesi sermaye düzeninin ve onun bugünkü temsilcisi AKP iktidarının korkularını daha da büyüttü, kimyasını bozdu. Her eylemin arkasında “Gezi” arayan AKP iktidarı büyük direnişin korkusu ile her geçen gün saldırganlığın dozunu arttırdı.

Yeni Haziranlar işçi sınıfı içerisinde mayalanıyor

Sermaye iktidarı ve onun dümenini elinde tutan AKP hükümeti, tüm bu çabalarının beyhude olduğunu yine bizzat yaşayarak deneyimlemiş oldu. Özellikle sınıf mevzilerinde patlayan direnişler, yeni dönemin sınıf merkezli direnişlere gebe olduğunu ortaya koydu. Halk hareketi geri çekildiği günlerde fabrikalarda yaşanan kaynaşmalar direnişlere, yer yer öfke patlamalarına dönüşüyordu.

Sınıf devrimcileri olarak büyük direnişin ardından yaptığımız bir değerlendirmede “Haziran başlangıç, işçi sınıfı gelecektir” vurgusu yapmıştık: “*Ortadaki pek çok belirti de sınıfın saflarında patlamaya hazır güçlü bir öfkenin biriktiğini gösteriyor. Bugün öyle çok güçlü bir biçimde, birleşik ve siyasal bir tarzda kendisini ortaya koyan bir işçi hareketi yok. Ama tüm örgütsüzlüğe, devlet ve sendikal bürokrasi tarafından kuşatılmışlığa rağmen kesintisiz biçimde hareket halinde bir işçi sınıfı var.*” (Kızıl Bayrak Aralık 2013 Sayı: 47)

Haziran ruhunun işçi sınıfı içerisinde de mayalandığına işaret edilen bu değerlendirmenin ayakları havada bir iyi niyet beyanı olmadığını sınıf mevzilerinde yaşanan eylem ve direnişler ortaya koyuyordu. Özellikle bu dönem içerisinde Greif işçilerinin gerçekleştirdiği fabrika işgali, yeni Haziranlar’ın sınıf mevzilerinde boy vereceğinin ilk işareti niteliğindedir. Yılların biriktirdiği sorunlar yumağı karşısında örgütlenen ve devrimci işçilerin önderliğinde mücadeleye atılan Greif işçileri bir büyük direnişin altına imza atarak sınıf devrimcilerinin öngörülerini doğruladılar.

Greif sürecini takip eden günlerde Yatağan’da, Seyitömer’de ve bir dizi başka mevzide işçi direnişlerine ve isyanlarına tanıklık ettik. Yıllardır sendika bürokrasisinin ve patronların denetimi altında kölece çalıştırılan sıradan ve örgütsüz

işçiler, yaşadıkları iktisadi-sosyal sorunlar karşısında fabrikalarını yakmak dahil fiili-militan eylemler gerçekleştirdiler. Soma’da yaşanan işçi katliamı ise tam bir öfke patlamasına dönüştü. Soma’da katliam karşısında gelişen eylemli süreç toplumun diğer kesimlerini de etkiledi, özellikle gençlik cephesinde Soma üzerinden militan ve kitlesel eylemler gündeme geldi.

Saldırıları yoğunlaşıyor, işçi sınıfının öfkesi de!

Önümüzdeki sürecin sınıf hareketi açısından yeni direniş ve mücadelelere sahne olacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Zira dün toplumu ve özelden işçi sınıfını sokağa döken, direniş mevzilerine taşıyan sorunlar yerli yerinde durmaktadır. Dahası, sermayenin yeni saldırıları işçi sınıfı içerisinde biriken öfkenin açığa çıkmasını hızlandıracaktır.

Geçtiğimiz günlerde mecliste onaylanarak yasalaşan Torba Yasa’da işçi sınıfını hedef alan bir dizi yeni düzenleme yer alıyor. Özellikle taşeron köleliğini olağan çalışma rejimine dönüştürmeyi hedefleyen sermaye iktidarı, meclisten geçirilen torba kanunlarla adım adım bu sürecin önünü düzlüyor. Özelleştirme uygulamaları tam gaz sürüyor. İşçi sınıfı için güvencesizlik olağan bir durum haline gelmiş bulunuyor. Dahası, bugün fabrika ve işyerleri adeta ölüm kamplarına dönmüş durumda. Ağır-yıpratıcı çalışma koşulları ve masraf görülerek alınmayan önlemler nedeniyle hemen her gün başta maden ve inşaat olmak üzere bir dizi sektörde iş cinayetleri yaşanıyor. En son İstanbul’un göbeğinde, Torun Center inşaatında 10 işçi göz göre göre katledildi.

İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını her geçen gün cehenneme çeviren bu saldırıları toplumsal yaşamı cendereye alan baskı uygulamaları tamamlıyor. Birbirini tamamlayan bu süreçler üzerinden sermaye düzeni, işçi sınıfı ve emekçilere tam bir kölelik ve itaat dayatıyor.

Fakat madalyonun bir de öteki yüzü var. Bütün bu baskı ve saldırılar öte yandan işçi sınıfının öfkesini büyütüyor, mücadele eğilimini güçlendiriyor. Kölelik dayatmaları karşısında fabrika merkezli direnişler birbiri ardına patlıyor. Geçtiğimiz süreçte gündeme gelen direnişler dahi tabloyu gözler önüne koymaya yetiyor: Şişecam, Kent, Sütaş, Kimberley Clark, Me-Par, BELTAŞ vb...

Gün, işçi sınıfını direnişi büyötmeye, kölelik zincirlerini kırmaya çağırıyor!

Bugün devrimden, dolayısıyla sınıflar mücadelesi ekseninden kopan liberal-reformist sol çevreler, toplumsal yaşama da düzen siyasetinin penceresinden bakarak sonuçlar çıkarıyorlar. Bu açıdan seçim sonuçlarını toplumsal süreçlerin barometresi olarak referans alıyorlar; ama yanıılıyorlar.

Düzen siyaseti penceresinden ve seçim sonuçlarından yansıyanlar asla yanıltıcı olmamalıdır. Zira toplumsal yaşamın gerçek dinamiği sınıflar mücadelesi alanıdır. Devrimci süreçler ve sosyal mücadeleler bu zemin üzerinde mayalanır ve sonuçlarını yaratır. Bugün AKP gericiğinin hala toplumsal tabanını koruyor olması, dahası buna dayanarak sandıktan güçlü sonuçlar çıkarıyor olması geçici ve gerçek sosyal yaşamda pamuk ipliğine bağlı bir durumdur. “*Biz bunu Mısır’daki halk hareketini değerlendirirken de söyledik, haklı çıktık. Reformist kafa halk hareketini izleyen seçimlerin sonuçları üzerinden bakarak onu küçümsüyor, hareketin dinsel gericiği iktidara getirdiğini iddia ediyordu. Biz ise soruna böyle bakmanın büyük bir toplumsal patlamanın etki ve sonuçlarına parlamenterist bir kafayla bakmak anlamına geldiğini vurguluyorduk. Reformist kafa sandık üzerinden, devrimci olan mücadele alanları üzerinden bakar olup bitenlere. Sokağa çıkan, itiraz eden, direnen, polisin, yasağın-yasaların karşısına dikilen, böylece diktatörler deviren ve bunu algılayan kitleler üzerinden bakar olaya. Onun kitlelerin ruh halinde, itiraz etme tutumunda, yasaların ve yasakların çiğnenebileceği bilincinde yarattığı etki üzerinden bakar ve yarınki mücadelelerde bu etkinin kendini göstereceğine inanır.*” (Haziran Direnişi-1 H. Fırat Ekim / 291 / Kasım 2013)

Günümüz dünyasında ve Türkiye’inde işçi sınıfı içerisinde ciddi bir hoşnutsuzluk ve kaynaşma yaşanıyor. En küçük hak arama eylemi ya da tepki dahi hızla fiili-militan eylem biçimlerine dönüşebiliyor. Bunun kendisi işçi sınıfı adına var olan kölelik koşullarından bir çıkış arayışını ifade ediyor. Bu açıdan bir kez daha yinelemek gerekiyor: Yeni Haziranlar, fabrikalarda kaynayan işçi sınıfının merkezinde olduğu, sosyal mücadeleler üzerinden yaşanacak.

Gün bu sürece hazırlanma günüdür. Gün işçi sınıfının çıkış arayışını kucaklama, “işgal, grev, direniş” bayrağı altında yeni Greifler yaratma günüdür. Gün işçi sınıfının boynundaki kölelik zincirlerini kırma ve direnişi büyütme günüdür.

Beyzbol sopasının gölgesinde “model ortaklık”

K. Toprak

Bundan yaklaşık bir buçuk sene öncesiydi. Erdoğan'ın Goebbels'leri her şeyin güllük gülistanlık olduğu, Erdoğan'ın Ortadoğu için vazgeçilmez lider olduğu masalları ile kitleleri uyutmaya çalışırken, Erdoğan-Obama ikilisinin yaptığı bir telefon görüşmesinin ardından Beyaz Saray'ın resmi sitesinden yayınladığı bir fotoğraf Türkiye-Amerika ilişkilerinin gerçek niteliğinin on yıllardır değişmeden devam ettiğinin basit bir kanıtı olmuştu. Ne var ki, o fotoğrafta sallanan beyzbol sopası, sadece Erdoğan'ın Ortadoğu'nun güçlü lideri olma hayallerinin değil, aynı zamanda ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarının da iflas ettiğini simgeliyordu.

Geçtiğimiz hafta Galler'de gerçekleşen NATO üyesi ülkelerin Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi ve bu zirvede gerçekleşen Obama-Erdoğan buluşması da ABD emperyalizmi ve stratejik uşağı Türkiye adına iflas eden Ortadoğu politikasının yeni bir resmiydi.

Bilindiği gibi bu politika esas olarak, Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunmak temel hedefini içerecek biçimde ABD-İsrail-Türkiye şer ittifakı üzerinden cisimleşmekteydi. Özellikle 11 Eylül sonrasında bu ittifak içerisinde Türkiye'ye biçilen misyon özellikle önem kazanmış, bugüne kadar emperyalizm adına büyük bir iştahla yerine getirilen ileri karakol görevine “İlmlü İslam Projesi” üzerinden şekillenen bir model ülke olma görevi eklenmişti. Halef Başbakan Davutoğlu'nun “Stratejik Derinlik” başlığı ile teorize ettiği bu görevde Osmanlı'nın yayılmacı geleneğinden beslenen ve İslami kodları ile bir hükümet partisi olmaktan çıkıp iktidar odağı haline gelen AKP ve şefi Erdoğan şahsında Türk Devleti'ne de basit bir kurşun askerliğin ötesinde taşeron bir bölgesel emperyalist odak olma payesi biçiliyordu.

ABD emperyalizmi ve Erdoğan için “Arap Baharı”nın ilk dönemi ise bu politikanın görüntüdeki başarısı anlamına geliyordu. Bu süreçte ABD emperyalizmi Ortadoğu'da kendisi için ayakbağı olan rejimlerden güç kullanmadan kurtulduğunu, AKP şefi Erdoğan ise meydanlarda dalgalanan posterleri ile Ortadoğu'nun yeni lideri olduğunu sanıyordu. Zira devrimci bir önderlikten yoksun olduğu koşullarda Arap halklarının isyanı, ilk döneminde emperyalist odaklar tarafından yönlendirilmeye ve denetlenmeye açık hale gelmişti. Ne var ki, ABD emperyalizminin hesaplayamadığı bir biçimde bu isyanların gerçek temeli olan sosyal hoşnutsuzluklar çok geçmeden yeniden başgösterdi. Başta Tunus ve Mısır olmak üzere, “model ortak” Türkiye'nin AKP'sinin küçük bir kopyası olan yeni işbirlikçi rejimler kitlelerin büyüyen hoşnutsuzluğu ile birlikte hızla çöküş sinyalleri vermeye başladılar. Sonrası ise, ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarının ve Türk sermaye devletinin taşeron emperyalist bir bölge gücü olma hevesinin iflası anlamına geliyordu. Afganistan ve Irak'ta içinden çıkılamayan bataklık, Suriye'de kolay başarı hevesleri ile girilen bir macera ve ortaya çıkan başarısızlık tablosu, bunun bir sonucu olarak ortaya çıkan ve güncel olarak temel bir tehdit haline gelmeye başlayan IŞİD gericiliği, Ukrayna'da Rusya'yı dizginlemek adına kışkırtılan faşizmin ortaya çıkardığı, müdahale gücü ve

cesaretinin de bulunmadığı yeni bir kangren...

Tüm bu tablo, ABD emperyalizmi için Ortadoğu politikasının yeni baştan şekillenmesi anlamına gelmektedir. Bu yeni şekilleniş içinde ortaklıklar ve ortaklara dağıtılan rol ve görevler de yeniden tanımlanmaktadır. İşte Türkiye'de elde ettiği iktidarla gözü dönen Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'sinin anlamadığı, daha doğru bir ifade ile anlamak istemediği durum da tam olarak budur. ABD emperyalizminin Türkiye'yi model ülke olarak seçtiği Genişletilmiş Ortadoğu Projesi çoktan çökmüş, GOP'un “Eşbaşkanı” Erdoğan'a ve Türkiye'sine ise kala kala bir kez daha kurşun askerlik görevi kalmıştır. Bu kurşun askerliğin ise sınırları çoktan bellidir. ABD emperyalizmini doğrudan savaşın içine çekmeyecek müdahaleler ile birlikte Türkiye'yi bir kez daha NATO'nun ileri karakolu olma görevi beklemektedir. Özellikle Suriye'de elde edilen başarısızlık ve bunun bir sonucu olarak ABD emperyalizminin Rusya ve İran gibi büyük askeri güçlerle karşı karşıya gelmeden sorunları çözmek istemesi, Türkiye'nin Suriye ve IŞİD üzerinden sergilediği saldırgan politikayı da gereksiz ve dahası ABD emperyalizmi açısından riskli hale getirmektedir.

İşte bir buçuk yıl önce basit bir telefon görüşmesi sırasında sallanan beyzbol sopasının ve geçtiğimiz hafta gerçekleşen NATO zirvesinde gerçekleşen ikili görüşmedeki “diplomatik” hatırlatmaların karşılığı tam da bu zemine oturmaktadır.

Elbette, Erdoğan'ın Goebbels medyası bu tablonun üzerini rahatlıkla çizmekte, bir buçuk yıllık küskünlüğün ardından gerçekleşen bu görüşmeye methiyeler düzmekte, toplantının bütünlüklü gündemi ve tartışılan sorunlar ortada yokmuş gibi, Erdoğan'ın ABD Başkanı Obama'dan Gülen ile ilgili iade talebini ön plana çıkartmaktadır. Yani yandaş medyaya bakarsanız, NATO zirvesi emperyalist devletler için derinleşen bir kangren anlamına gelen sorunları bir kenara bırakmış, Erdoğan'ın dünkü dostu bugünkü düşmanı Gülen Cemaati'nin nasıl engelleneceğini tartışmak için

toplanmıştır. Oysa görüşmeye katılan bir diplomatın ağzından yansıyan “Görüşmeden hoşaf gibi çıktık!” ifadesi, NATO zirvesinin bir bütün olarak taşıdığı psikolojiyi ve bu çerçevede Türkiye-ABD ilişkilerinin gerçek niteliğini bir kez daha ortaya sermektedir.

Dahası, Osmanlı'dan kalma yayılmacı hevesleri ile Suriye ve IŞİD konusunda sergilediği saldırgan politikalar çoktan Türk devletinin ayağına dolanmış durumdadır. Özellikle IŞİD, yani daha düne kadar bizzat emperyalist merkezlerden yönlendirilen bu vahşi çete gelinen noktada emperyalist ülkeler için ciddi bir risk olma durumuna gelmektedir. Irak işgali öncesinde 49 ülkeden aldığı destek ile kendisini güvenceleyen ABD, geçtiğimiz hafta gerçekleşen NATO zirvesinde IŞİD karşısında dile getirdiği koalisyonu, o da güç bela ve tehditle ancak 10 ülkenin katılımı ile oluşturabilmiş durumdadır. Bu yüzden IŞİD gericiliğinin yaratabileceği tehditler karşısında, Türkiye'nin hızla hizaya çekilmesi ve görevlerinin yeni baştan hatırlatılması ABD emperyalizmi için özel bir gereklilik durumuna gelmiştir.

Erdoğan-Obama görüşmesi sırasında dile getirilen “Türkiye'nin Ortadoğu'daki politik çizgisini NATO ve ABD çizgisinde görmek istiyoruz” ifadeleri bu açıdan özellikle önemlidir. Açık ki, IŞİD'e karşı gündeme gelen koalisyon kapsamında Türk devletine bir kez daha özel roller düşecek, ikirciksiz bir şekilde yerine getirmek zorunda olduğu roller karşısında ise bugüne kadar kendi elleri ile beslediği gericiliğin kendisini vurması kaçınılmaz hale gelecektir.

Erdoğan ve temsil ettiği gerici odak için rüyalar dönemi çoktan geride kalmış durumdadır. Haziran Direnişi ile duyduğu korkuya artık, kendi elleri ile besleyip büyüttüğü bir çelişkiler yumağı eklenmiş durumdadır. Tüm bu gerici kuşatmanın arasından sıyrılması gerekenler ve kuşatmayı yaracak olanlar ise emperyalizme karşı direniş bayrağını kuşanan devrimciler olacaktır.

Yeni Türkiye’de değişen bir şey yok:

Sermaye-AKP el ele!

Cumhurbaşkanlığı seçimleri sonrasında eski başbakan yeni cumhurbaşkanı olunca, Ahmet Davutoğlu başkanlığında 62. hükümet kuruldu. İşbaşı yapar yapmaz ise sermaye örgütü TÜSİAD adına Yönetim Kurulu Başkanı Haluk Dinçer yeni hükümetten beklentilerini aktarmak üzere geçtiğimiz haftayı ‘Ankara temasları’ ile geçirdi.

Dinçer bu temaslarda temsil ettiği sermaye çevreleri adına yargı reformundan, çözüm sürecine, yeni anayasadan ve tabii ki sermayenin ihtiyaç duyduğu ‘istikrar’ ortamının nasıl olması gerektiğine kadar pek çok konuda önerilerini/beklentilerini ya da daha öz ifadeyle direktiflerini ilettiler. Ankara temaslarına ilişkin düzenlediği basın toplantısında 62. hükümetin ekonomik programına dair de konuşan Dinçer, “Hükümet programını okuduk. Bizden çok farklı görüşleri olduğunu düşünmüyoruz. Bazı başlıkların altını çizerek bunlar mutlaka olmalı diye düşünüyoruz. Bazı diğerlerinden daha önemli” diyerek AKP ile esasa ilişkin problemleri olmadığını belirtmiş oldu.

Dinçer, ‘Türkiye’de yatırım ortamının mutlaka iyileştirilmesi gerektiğine’ dikkat çekerek Başbakan Ahmet Davutoğlu’nun kurduğu 62. hükümete mesajını verdi: “Bu dönemde Türkiye’nin mutlaka atması gereken adımlar vardır.”

Tabii ki “yeni” Türkiye’de Erdoğan’ın AKP ve hükümet makamında da daimi söz sahibi olduğu gerçeğini bilerek yeni Cumhurbaşkanına da sermayenin mesajlarını ilettiler. Haluk Dinçer basına verdiği demeçte daha önce yaptıkları uyarıyı da hatırlatarak şöyle dedi: *“Göreve gelecek Cumhurbaşkanı, ‘Türkiye’de siyaseti normalleştirmeli, tekrar rayına oturtmalı’ demiştik. Türkiye’nin önünde çok önemli meseleler var. Örneğin anayasa meselesi. Türkiye’nin yeni bir sivil anayasaya ihtiyacı var. Bu sorunları kutuplaşma ortamında aşamayız. Bunun dışında Türkiye’nin rekabet gücünün artırılmasına yönelik ciddi ekonomik reformlara ihtiyaç var. Türkiye’nin mutlaka ve mutlaka demokratikleşmeye ihtiyaç var. AB uyum sürecini hızlandırmaya ihtiyaç var. Dev gibi bir Kürt sorunu ve çözüm süreci var. Bütün bunları ancak ve ancak öncelikle kutuplaşmayı yenerek gerçekleştirebiliriz dedik ve bu anlamda Sayın Cumhurbaşkanı Erdoğan seçildikten sonra yaptığı ilk konuşmada, ‘geçmiş unutulmalı geleceğe bakalım’ diye elini uzattı. Bu el havada kalmamalı diye düşünüyoruz. Sayın Cumhurbaşkanına teşekkür ediyoruz bu tutumundan dolayı.”* Bu mesajlara bakıldığında mevcut kapitalist düzen gerçeği ve sermaye-devlet ilişkisi oldukça net özetlenmektedir.

Sermayenin Gezi korkusu!

Dinçer’in verdiği mesajlarda dikkat çeken bir diğer nokta ise Gezi Direnişi ile başlayan ve 17 Aralık’la

devam eden dönemde “Türkiye’nin 15 ay kaybettiği” vurgusudur. Verilen mesajla patronlar bir kez daha böyle bir sorun yaşamak istemediklerini açıkça ifade etmişlerdir.

Dinçer Ankara temaslarında Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanından, Adalet Bakanına kadar çeşitli düzeylerde görüşmeler yapmanın yanı sıra HDP ile de görüştü. Bu konuda da oldukça net mesajlar veren patronlar örgütü temsilcisi, *“Çözüm sürecinin akılcı olması için bölgede ekonomik kalkınmaya ihtiyaç var. Bu anlamda iş dünyasında farkındalığı artırmak için TÜSİAD’ın çok sayıda üyesiyle toplantılar düzenledik. Bu ay Mardin’e gidiyoruz, alternatif turizm için. Diğer taraftan kasım ayında da Van’a gidiyoruz. Dolayısıyla TÜSİAD çözüm sürecinin ekonomik ayağına sahip çıkıyor”* diyerek “çözüm sürecinin” sınıfsal karakterini belirtmiş oldu.

Hizmette kusur yok!

Sermaye sınıfının temsilcilerinin kaygılarını giderecek adımlardan ilki kıdem tazminatı konusunda oldu. ‘Şimdilik’ 62. hükümet programında yer almayan kıdem tazminatını fona devretme projesi hakkında sermaye sınıfının endişesini gidermek için Çalışma Bakanı Faruk Çelik jet bir açıklama yapma gereği duydu. Çelik “Kıdem tazminatı 61. hükümetin programında var olan bir ifadedir. Burada ifade etmiyoruz ama ortadan kaldırılmış anlamında değil.” diyerek özrünü patronlara ilettiler.

TÜSİAD başkanının istek ve beklentilerinin tam olarak neyi hedeflediğini torba yasayla gelen yıkım saldırılarına bakarak da anlayabiliriz. Zaten, baskı ve yasakların artması, özelleştirmelerin hızlanması, esnek ve kurlsız çalışmanın yaygınlaşması, işçi ve emekçilerin ücretleri düşerken temel ihtiyaçlara aşırı zamlar yapılması, paralı ve pahalı hale getirilen sağlık ve eğitim sitemindeki sorunların her geçen gün artması ile sermaye sınıfının dokunmadığı kimse kalmayacaktır.

“Yıkılım bu köhne düzeni biz başka dünya isteriz!”

Sermaye, diktatörlüğünü engelsizce sürdürmek istiyor. İşçi hakları gibi pürüzlerden, sendika, işçi örgütleri gibi engellerden kurtulmak istiyor. Haziran Direnişi gibi kitlesel ayağa kalkışlar hiç yaşanmasın istiyor.

Ama nafi! Son günlerde artan işçi direnişleri, grevler sermayeye ve AKP’ye işlerinin hiç de kolay olmayacağını göstermektedir. Onlar istedikleri kadar köhnemiş düzenlerini ayakta tutmaya çalışsınlar, gün gelecek, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle düzenleri başlarına yıkılacaktır.

İŞİD canileri karakolda misafir!

İŞİD çeteleriyle Türkiye’nin ilişkileri artık herkes tarafından biliniyor. AKP’nin saklayamadığı bu işbirliğinin her gün yeni bir örneği açığa çıkıyor. Son olarak Urfa’da bulunduğu sırada, devam eden bir duruşmaya katılmadığı için gözaltına alınan gazeteci Mehmet Bozkurt’un anlattıkları İŞİD çetelerinin ‘özel statüsünü’ ortaya koyuyor.

Bozkurt, gözaltında tutulduğu karakol nezaretinde iki aydan bu yana 30 çete mensubunun ‘misafir edildiğini’ gördüğünü anlattı. Bu canilerin çoğunun Arap olduğunu söyleyen Bozkurt, karakolun içerisinde rahatça dolaştıklarını, son model telefonlarıyla ilahiler dinlediklerini, videolar izlediklerini, kapılarının sürekli açık olduğunu söyledi. İŞİD canilerinin ne zaman bırakılacakları sorusuna ise polisler Ankara’dan haber beklediklerini söyleyerek yanıt vermişler.

Diğer taraftan İŞİD canilerinin işlediği insanlık suçları da açığa çıkmaya devam ediyor. Irak Ordusu’ndan yapılan açıklamada, başkente 170 kilometre mesafedeki Süleyman Beg’te toplu mezar bulundu. Cesetlerin büyük bir kısmının sivil kıyafetle 12 Haziran’da birliklerinden kaçan ve burada İŞİD tarafından alıkonulan Irak askerlerine ait olduğu, geri kalan cesetlerin İŞİD tarafından kaçırıldıktan sonra idam edilen Şii kökenli TIR şoförlerine ait olduğu bildirildi.

Polis terörü işkence sayılmadı

Haziran Direnişi sırasında Antalya’da polis terörüne maruz kalan müzisyen Mustafa Düşteğör’ü sopa ve coplarla öldüresiye döven polisler hakkında göstermelik bile denemeyecek bir ceza talep edildi.

İşkence suçundan dava açılması talep edilen polislerle ilişkin soruşturmayı tamamlayan Antalya Cumhuriyet Savcısı Mehmet Uğur, 6 polis hakkında, “kamu görevlisinin sahip bulunduğu nüfuz kötüye kullanılmak suretiyle silahla kasten yaralama ve görevi kötüye kullanma” suçlarından dava açılmasını talep etti. Savcı Uğur’un iddianamesinde, güvenlik kamerası görüntülerinde de Düşteğör’ü yerde sürükleyen ve elindeki sopayla vurduğu görülen polis A.O.P. hakkında, “kanunla kendisine tanınan zor kullanma yetkisinin hudutlarını aşarak müştekiyi boynundaki fularından çekip sırtüstü düşürdüğü, yerde sürükleyip cop veya sopayla vurarak yaraladığı gerekçesiyle” 3 yıl hapis cezası istedi. Biri amir diğer 5 polis hakkında ise işlenen suç nedeniyle A.O.P.’ye müdahale etmedikleri gibi suçla ve yaralı kişiyle ilgili gerekli bildirim ve adli eylemleri yapmadıkları ve bu eylemleriyle atılı suçları işledikleri gerekçesiyle 6’şar ay hapis cezası istendi.

Düşteğör’ün avukatı Hakan Evcin, şöyle konuştu: “Yargıtay’ın sokakta şiddet uygulanmasının da işkence olduğuna hükmettiğine yönelik kararları var. İşkenceye yardım, iştirak ve gözcülük etmek suçtur. Polis film izler gibi işkence izleyemez. İşkence karakol dışında da olabilir.”

12 Eylül'den AKP'ye, işkence sürüyor!

12 Eylül faşist darbesinden bugüne tam 34 yıl geçti. Aradan geçen 34 yıla rağmen 12 Eylül sürüyor. 12 Eylül'ü ve darbecileri yargılamakla övünen AKP iktidarının bugünkü uygulamaları, 12 Eylül'ü aratmıyor. Gezi eylemlerinde, büyük halk hareketinin yaşandığı günlerde binlerce kişi gözaltına alındı. Eyleme katılan 12 kişi kolluk tarafından katledildi.

12 Eylül'den AKP iktidarına işkence devam ediyor

Gezi Parkı'nda başlayıp tüm Türkiye'ye yayılan eylemlerde kolluk baskı ve işkenceye sınır tanımadı. Gözaltı teröründe limitler aşıldı. Örneğin Ankara'da eylemlerin başlangıcında bir gecede 500'ün üzerinde kişi gözaltına alındı. Karakollarda yer kalmayınca gözaltındakiler spor salonuna götürüldü. Bu durum 12 Eylül'ün devam ettiğini gösteren bir olgu olarak kayıtlara geçti.

12 Eylül'de baskı, işkence ve katliamın baş aktörü olan askerin yerini AKP hükümeti döneminde polis aldı. Polislerin özellikle silah kullanma yetkileri artırıldı. Sokak ortasında dur ihtiarına uymayan çok sayıda kişi vurularak öldürüldü.

AKP iktidarının "sıfır tolerans" dediği işkence vakaları, AKP'nin yaklaşık 12 yıllık iktidarı boyunca artarak sürdü. Örneğin Engin Çeber cezaevinde gardiyanlar tarafından dövülerek öldürüldü. Festus Okey gözaltındayken polis tarafından vurularak hayatını kaybetti. İzmir'deki Karabağlar Polis Merkezi'nde, 2011 yılı Temmuz ayında gözaltına alınan Fevziye Cengiz, polisler tarafından dövüldü.

12 Eylül döneminde 1 milyon 683 bin kişi fişlenmişti. Mevcut iktidar, bizzat hükümetin emrindeki polis, jandarma ve MİT eliyle fişlemeyi sürdürdü. Dersim Hozat'ta jandarma ve polis tarafından ilçede çok sayıda kamu görevlisi ve vatandaşın fişlendiği ortaya çıktı.

12 Eylül döneminde Dev-Yol, Dev-Sol, Barış Derneği gibi siyasi davalar vardı. Bu davalar günümüze kadar sürmüş ve zaman aşımından düşmüştü. AKP dönemi ile de "siyasi" olarak Ergenekon, Balyoz, KCK gibi davalar açıldı. 8 milletvekili uzun süre hapse yattı. Komünistlere ve devrimcilere yönelik tutuklama teröründe sınır tanınmadı.

12 Eylül darbesi döneminde katledilen Ercan Koca'ya "yere düştü öldü" denmişti. Aynı yalan polis tarafından katledilen Ahmet Atakan için de öne sürüldü. Polis, karakollarda uyguladığı işkence yöntemlerini bugün sokaklara taşıdı. Eylem alanlarındaki gözaltı araçları birer işkence merkezi olarak kullanılıyor. Kadınlara yönelik çıplak arama dayatması bir baskı aracı olarak en rutin gözaltı uygulamasında dahi devreye sokuluyor.

Hapishanelerde tecrit koşullarıyla ve sürekli verilen disiplin cezalarıyla baskının bir diğer mekanizması oldu. Hapishanelerde temel haklar olan sohbet hakkı, iletişim hakkı, görüş hakkı düzen yargısında bile olmayan gerekçelerle yasaklanabiliyor. Her geçen gün yeni hapishane inşaatı gündeme gelirken

Özelde AKP iktidarı genelde sermaye devleti işkencecilere ve tetikçilere bugüne kadar sahip çıktığı gibi bundan sonra da sahip çıkacaktır. İşkencenin son bulması, onu var eden kapitalist sistemin son bulmasıyla doğrudan bağlantılıdır.

sermaye düzeni sokakları da hapishaneye çevirmiş bulunuyor. Adım başı takılan kameralar, yasaklanan alanlar-meydanlar, hak arama mücadelelerinin önüne çıkarılan engeller, sermaye hükümeti AKP'nin 12 Eylül karanlığından devraldığı düzeni geliştirerek sürdürdüğünü kanıtlıyor.

AKP iktidarı döneminde ölüm orucu nedeniyle 25 tutsak yaşamını yitirdi. "F tipi insani değildir" diye açıklama yapan dinci parti 25 tutsağın katledilmesinde bizzat rol oynadı.

Verilen direniş neticesinde 22 Ocak 2007'de AKP iktidarı tecrit zulmünü kabul etti. 10 tutsağın haftada 10 saat bir araya gelmesiyle koşulsuz "sohbet hakkı" tanıyan 45/1 nolu genelgeyi yayınladı. Fakat bu genelgenin göstermelik olduğu ortaya çıktı. AKP iktidarı genelgenin hükümlerini yerine getirmedi. Tecrit politikalarını pervasızca sürdürdü. AKP yönetimi keyfi uygulamalarla tutsakların en temel haklarını gasp etti. Bugün de tecrit politikalarını pervasızca uyguluyor. Taahhütlerini yerine getirmiyor.

AKP, işkencelerin, katliamların iktidarındır. İktidara gelirken "işkenceye sıfır tolerans" dedi. Ancak AKP iktidarı döneminde işkence hız kesmedi. Örneğin 2003-2009 yılları arasında 23 bin 539 kişi çeşitli biçimlerde işkenceye maruz kalmaktan, 29 bin 511'i işkenceci polis, toplam 34 bin 922 jandarma ve gardiyan hakkında suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusu yapılan işkencecilerden 20 bin 32'si hakkında takipsizlik kararı verildi.

8 bin 415 işkenceci hakkında kamu davası açıldı. AKP iktidarı işkencecilerini korudu. 7 bin 548

işkenceci beraat ettirildi. 34 bin 922 işkenceci hakkında yapılan suç duyurusundan sadece 484 işkenceci hakkında hapis cezası verildi. 569 işkenceci hakkında ise para cezası verildi. AKP iktidarının işkencecilerini bu denli korumasına rağmen sadece 484 işkencenin mahkum olması bile "işkenceye sıfır tolerans" diyen AKP iktidarının gerçek yüzünü göstermektedir. Hasta tutsaklar politikası ise, AKP katliamcılığının ve işkenceciliğinin en tipik, en karakteristik, en somut kanıtıdır.

İşkenceciler korunuyor...

12 Eylül askeri faşist darbesine hizmet etmiş işkenceciler hala el üstünde tutuluyor. İşkenceye sıfır tolerans söylemini dilinden düşürmeyen AKP iktidarı tescilli bir işkenceci olan katliam ve tecavüz sanığı Sedat Selim Ay'ı terfi ettirdi. 12 Eylül'ün işkencecilerinden Celalettin Cerrah, Abdulkadir Aksu, AKP İzmir Milletvekili Vecdi Gönül, İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, Necdet Menzir, Mehmet Ağar ve Levent Ersöz gibi birçok işkenceci katil AKP iktidarının koruması altındalar.

Özelde AKP iktidarı genelde sermaye devleti işkencecilere ve tetikçilere bugüne kadar sahip çıktığı gibi bundan sonra da sahip çıkacaktır. İnsanlık suçu olan işkencenin son bulması, onu var eden kapitalist sistemin son bulmasıyla doğrudan bağlantılıdır. İşkencecilerden, işkencecilerin üretim merkezi olan sermaye devletinden hesabı ancak işçi ve emekçiler sorabilir.

Ancak Avcı'nın söylediklerinin atanmayı bekleyen Kürtçe öğretmenleri için bir umut olmayacağı, yine bu açıklamanın birkaç gün sonrasında açığa çıktı. Zira atanacak 40 bin öğretmenden yalnızca 15-20'sinin Kürtçe öğretmeni olduğunu Avcı dile getirdi. Bu vesileyle yanılısama yaratmak için atılan bu adımın da bir AKP klasiği olduğu açığa çıktı. Ataması düşünülen en fazla öğretmen ise 5500 kişiyle Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenleri olacak. İmam Hatip Meslek Dersleri için 1750, Arapça içinse 300 öğretmen ataması yapılacak

Saldırılara karşı barikat başına!

Yatağan işçisinin açtığı mücadele yolundan yürümek ve sermayenin işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırı dalgasına barikat örmek için Yatağan direnişinin sınıf bölüklerine ve toplumun geniş kesimlerine taşınması önem taşıyor.

Özal: Satarız hem de çok iyi satarız, alan da çıkar
Calp: Satamazsınız beyefendi
Özal: Satarız gayet rahat satarız
Calp: Lafla satarsınız
Özal: Gelirini satıyoruz sonuçta
Calp: Kaç yıllık geliri satıyorsunuz ila nihaye mi
Özal: O fiyata
Calp: Güldürmeyin...

Cumhuriyet tarihinin en büyük işçi düşmanı başbakan ve cumhurbaşkanlarından biri olma ünvanını taşıyan Turgut Özal, 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin ardından sermaye sınıfının yeni dönem politikalarının başarılı bir şekilde hayata geçirilmesi için burjuva cumhuriyetin başına getirilmişti. Özal'ın, metal patronlarının örgütü MESS'in başından burjuva cumhuriyetin tepesine getirilmesinin nedeni buydu.

İşbirlikçi burjuvazi ve emperyalizme hizmet konusunda özel bir tercih olarak seçilen Özal, 1983 seçimleri sırasında, özelleştirmelerle ilgili bir tartışmada Halkçı Parti Lideri Necdet Calp'e yukarıdaki (Satarız hem de çok iyi satarız) gibi yanıt vermişti. Sermaye sınıfının yürüttüğü saldırı politikaları Özal'ın açtığı yoldan yeni özelleştirme saldırıları ile tam gaz devam etti. AKP döneminde ise yeni Özallar sahneye çıktı.

Özal'ın devamcısı olan düzen politikacıları da ondan devraldıkları bayrağı hakkıyla taşıdılar. AKP'li Maliye Eski Bakanı Kemal Unakıtan "Babalar gibi satarım" diyerek AKP iktidarının Özal'ın yolunda emin adımlarla yürüdüğünü gösterdi. Bu iddiasını bir dizi özelleştirme saldırısıyla kanıtlayan AKP döneminde birçok kamu işletmesi yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekildi.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarının tırpanlanması, güvencesizliğin yaygınlaştırılması, dünya genelinde gündeme gelen neoliberal politikaların harfiyen uygulanması, IMF-TÜSİAD politikaları gereği uygulanan KİT'lerin yağması ve özelleştirilmesi burjuvazinin hizmetindeki hükümetlerin alışlageldik pratikleri oldu.

Hükümetler bütün bu yağmadan parmak yalayan kuklalar olageldiler. Özelleştirme saldırılarıyla bir yandan kamunun elindeki işletmeler yok pahasına tekelere peşkeş çekilirken beraberinde de bu işletmelerde çalışan işçilerin boynundaki kölelik zincirleri kalınlaştı.

Özelleştirmelere karşı direniş deneyimleri

Sermaye, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik katmerli saldırılarını sürdürürken saldırının hedefi olan sınıf bölükleri de bu saldırılar karşısında yer yer militan mücadeleler ortaya koydular.

Özelleştirmelere karşı yürütülen kararlı ve militan mücadele örnekleri, güncel olarak benzer bir saldırının hedefindeki Yatağan işçilerinin direnişiyle başlamadı.

Şimdiye kadar Tekel, SEKA, Tüpraş, Petkim, Sümerbank, Telekom ve daha pek çok alanda uygulanan özelleştirme saldırısında sermaye sınıfı lehine sonuçlar ortaya çıksa da bir dizi mücadele

deneyimi sınıfın hafızasında birikti. Sermaye sınıfı, özelleştirme saldırısını zamana yayarak, ancak her adımında bir kaleyi düşürerek bu başarıyı yakalayabildi.

Tüm bu saldırılara karşı işçi bölükleri anlamlı mücadele örnekleri ortaya koydular. Örneğin, İzmit'teki Seka Kağıt fabrikasının özelleştirilmesi sürecinde Selülöz-İş Sendikası üyesi işçiler haklarına ve geleceğine sahip çıktılar. Fabrikalarını işgal eden işçiler, lokal planda yürüyen bu mücadelede güçlü bir taban örgütlülüğüne dayanmamaları, yeterli sınıf dayanışmasının örgütlenmemesi ve sendikal bürokrasinin ayak oyunları nedeniyle mücadelelerini zaferle sonuçlandıramadılar.

Yine, 2006 yılında Tüpraş'ın yüzde 51'lik bölümüne ilişkin ihaleyi Koç-Shell Ortak Girişim Grubu'nun kazanması, Tüpraş işçileri ve işçilerin örgütlü olduğu Petrol-İş Sendikası tarafından eylemlerle karşılanırsa da yenilginin daha en başta kabullenildiği ortadaydı. Yapılan eylemler hava boşaltmadan öteye gidemedi. Üretimden gelen güç, birkaç saatlik iş bırakma eylemleri dışında kullanılmadı.

Özelleştirilen diğer kamu işletmelerinde de benzer süreçler yaşandı. Bu işletmelerdeki işçiler belli tepkiler ortaya koysalar da özelleştirme saldırıları durdurulamadı. Gerçekleştirilirken bu büyük peşkeş furyasını hep işçilerin haklarına yönelik büyük gasplar izledi.

Elbette ki, sermayenin saldırılarına karşı sadece tek bir işletmedeki mücadelenin geri adım attırması zordu. Sermaye ve onun hizmetindeki hükümetlerin izledikleri saldırı programı tekil olmadığına göre buna karşı lokal anlamda yürütülen mücadelelerin sonuç vermesi beklenemezdi. Bu mücadelelerin başarıya ulaşması her şeyden önce ülke genelinde oluşan dayanışma ağlarının yaygınlığına, güçlülüğüne ve direnişin taleplerinin toplumsal kesimlerle buluşmasına bağlıydı. Bu olmadan, sermayenin özelleştirme saldırıları karşısında geri adım atması beklenemezdi ve öyle de oldu.

Örneğin, bugün için özelleştirme saldırısına

direnen işçiler, saldırının kapsamını gören bir bilinçten yoksun oldukları için dün Seka'nın, Tekel'in, Tüpraş'ın özelleştirilmesi süreçlerini izlemekle yetindiler. Bu seyredişteki en büyük pay hiç kuşkusuz sendikal ihanet çetelerine aittir.

Sınıf hareketinde yeni dönem ve Yatağan direnişi

İşte, 1. yılını dolduran Yatağan direnişi de, Türkiye sınıf hareketinin biriktirdiği bu deneyimlerin üzerine geldi. Yatağan Termik Santrali ve Güney Ege Linyitleri İşletmesi'nde çalışan TES-İş ve Maden-İş üyesi işçiler, özelleştirme saldırısına karşı işletmelerinde ve Ankara'da Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde sürdürdükleri direnişleriyle anlamlı bir karşı koyuş gösterdiler. İşçiler, mücadelelerini sahiplenmeyen Türk-İş çetesiye yönelik tepkilerini ise Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal ederek gösterdiler. Mücadeleleriyle, alt kademe sendika bürokratlarını önlerine kattılar.

Yatağan işçileri, özelleştirme saldırısına karşı bu mücadelelerinde 1997 ve 2000 yıllarından bir deneyime de sahipler. Yatağan'da daha önce de 1997 ve 2000 yıllarında, özelleştirme kararı verilen santralde saldırı girişimi işçilerin mücadelesi sonucu püskürtülmüştü. İşçiler bu yılın Ocak ayında da termik santralin ihalesinin yapılmasını engelleyerek kararlılıklarını gösterdiler. Ancak, işçilerin kararlılığına rağmen sermaye sınıfı da kararlıydı ve bu politikanın er ya da geç hayata geçirilmesi gerekiyordu. Yürütülen mücadeleye rağmen Yatağan Termik Santrali ve Güney Ege Linyitleri İşletmesi'nin ihalesi tamamlandı.

Yatağan direnişinin sesi, soluğu olma görevi

Yatağan işçileri, yıllardır ter döktükleri işyerlerine ihaleyi alan kan emici patronların girmesine izin vermiyorlar. Haklarına ve geleceğine sahip çıkarak termik santralin giriş ve çıkışlarına barikatlar kurarak mücadeleyi büyütüyorlar. Yatağan işçilerinin mücadelesi, tıpkı geçmişteki örneklerde olduğu gibi yalnız bırakılırsa, direnişle sınıf dayanışması hak ettiği gibi örülmezse AKP iktidarı ve efendisi sermaye sınıfı işçi sınıfının bir kalesini daha düşürecek.

Her ne kadar Yatağan'daki maden ve enerji işçilerinin örgütlü olduğu sendikalar, mücadelenin antikapitalist bir çizgiye oturmasına engel olsalar da Yatağan işçisi bu saldırıya karşı mücadele kararlılığını koruyor. Yatağan işçisinin açtığı mücadele yolundan yürümek ve sermayenin işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırı dalgasına barikat örmek için Yatağan direnişinin sınıf bölüklerine ve toplumun geniş kesimlerine taşınması önem taşıyor. Ve hiç kuşkusuz, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde yürünmesi gereken yolu, işgal ve direnişin onurunu taşıyan Greif işçileri gösteriyor.

Şimdi bu ruhu sanayi havzalarına, fabrikalara yayma zamanı! Şimdi, tıpkı Yatağan işçilerinin yaptığı gibi sınıfa yönelik saldırılara karşı barikat başına geçme zamanı!

Torun Center'da organize işçi katliamı

Soma'da yüzlerce maden işçisinin devlet-sermaye-sendikal bürokrasi eliyle katledilmesinin ardından iş cinayetleri gerçeği ve işçi ölümlerinin arkasında yatan nedenler sıkça tartışıldı.

Ancak, tüm bu tartışmaların göbeğinde, kana doymayan kapitalist sömürü düzeni bu kez İstanbul Mecidiyeköy'de Torunlar GYO'ya ait rezidans inşaatında karşımıza çıktı. Sermayenin aşırı kar hırsı bir katliam daha yarattı.

Torun Center şantiyesinde, denetimi yapılmamış bir asansöre bindirilen 10 işçi 6 Eylül akşamı saat 20.00 sıralarında inşaatın 32. katından zemine çakılarak can verdi. Torun Center işçileri Tahir Kara, Hıdır Genç, İsmail Sarıtaş, Bilal Bal, Cengiz Tatoğlu, Murat Usta, Menderes Meşe, Vahdet Biçer, Ferdi Kara ve Cengiz Bilgi yaşamlarını yitirdiler.

Raporlar dikkate alınmadı

Torun Center'da yaşanan bu katliam ilk değildi. Şantiyede hüküm süren kurlsız ve kölece çalışma koşulları, 9 Nisan 2014 tarihinde 19 yaşındaki Erdoğan Polat'ı ölüme yollamıştı. Polat'ın ölümünün ardından hazırlanan müfettiş raporunda şantiyedeki eksikliklere dikkat çekilmesine rağmen asalak patronlar hiçbir önlem almadı. Böylelikle, inşaatlar onları büyüten işçilerin kanlarıyla büyüyecekti.

Ortaçağ koşulları hüküm sürüyor...

Asansör "kazası" tek başına katliama neden olan ihmalleri açığa çıkartmakla kalmayıp, patronların işçiyi köle görerek şantiyeleri de aynı mantıkla yönettiğini gösterdi. Soma'da da olduğu gibi katliamın ardından şantiyelere girildiğinde sağlıksız ve zor koşullarda işçilerin barındığı görüldü. Kapısı olmayan banyolar, toz ve kum içindeki kıyafetler gibi Soma'daki görüntüleri anımsatan her kare Mecidiyeköy'deki şantiyede de vardı. Esenyurt'ta çadır yangınında 11 işçinin yaşamına mal olan sağlıksız şartların tek farkı burada çadır kullanılmamasıydı. Torun Center'dan yansıyan ihmaller zinciri tablosu, işçilerin mahkum edildiği Ortaçağ koşullarının yeni bir ispatıydı.

Katil patron işçileri suçladı

Katliamın ardından kameraların karşısına geçen Torunlar GYO Yönetim Kurulu Başkanı Aziz Torun ise ait olduğu sınıfa yakışan bir şekilde işçileri suçladı. Gerekli güvenlik önlemlerini aldıklarını iddia eden Torun, iş cinayetinin nedeninin "işçilerin hassas davranmaması" olduğunu ileri sürdü. Torun, asansörlerin zaten bozuk olduğu ve bunun kendilerine bildirildiği iddiası karşısında ise yalana başvurmaktan geri durmadı. Torun, mesainin saat 18.00'de bittiğini, işçilerin neden çalıştığını anlamadığını ileri sürdü. Oysa şirketin inşaatı hızla bitirmek için 24 saat çalışma izni aldığı bilgisi ortaya çıkmıştı.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği yük olarak görüyorlar

Katliamın başka bir boyutu ise, daha fazla kar üzerine kurulu çalışma düzeninde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini "yük" olarak gören Torunlar GYO'nun 200 bin TL'lik asansörü almamayı 10 işçinin yaşamına tercih etmesi idi. Öyle ya, bu asalak takıma göre "hassas davranmayan" işçilerin ölmesi gayet

doğaldı.

Rezidans inşaatından bir işçinin, işçi katliamıyla ilgili "Gerçeği söylesinler, kabullenelim. Genellikle kiralanan bu asansörler eskidir. Aşağı yukarı 200 bin TL gibi bir fiyatı vardır. Bu paraya kıyıp satın alsalar bu kazalar yaşanmaz. Anlayacağınız 10 işçi 200 bin TL etmiyor" ifadeleri ve şantiyede çalışan diğer işçilerin anlatımları, sermayenin işçi sınıfına yaptığı "böcek" muamelesini özetlemeye yetti.

Katliam 'geliyorum' dedi

Katliamın hemen ardından, Torun Center'daki çalışma koşulları ve denetimsizlik üzerine yansıyanlar katliama davetiye çıkarıldığına işaret etti. İnşaat asansör sorumlusu olarak çalışan Emrah Acar, asansör arızasıyla ilgili şunları anlattı: "Asansör raylı sistemle çalışıyordu. 37 katlı binanın 31'inci katına geldiğinde asansörün otomatik olarak fren sistemiyle durması gerekiyordu. Ancak 2 aydır 'switch' denilen durdurma mekanizması çalışmadığı için asansör raydan çıkıp 32. kata fırlamış. 32. katta bulunan tahtayı parçaladıktan sonra da hızla eksi 4'e çakılmış. Bu nedenle de feci şekilde can verdiler."

İşçi katliamına öfke sokağa taşı

10 işçiye mezar olan şantiyenin önüne 7 Eylül Pazar günü yüzlerce işçi ve emekçi akın etti. Katliamı lanetlemek için siyasal güçler, sendikalar ve kitle örgütleri gün boyunca eylemler gerçekleştirdi.

Şantiye girişinde ilk eylemi SDP İstanbul İl Örgütü gerçekleştirdi. Polisin şantiye girişine barikat kurmasını teşhir eden SDP'liler, şantiye binasında bulunan işçilere eyleme katılma çağrısında bulundu.

Basın açıklamasının ardından Kaldıraç, UID-DER,

DDSB, Alinteri, DİP ve Greif işçileri de alana gelerek, İnşaat İşçileri Sendikası'nın eylemine destek verdiler.

Saat 16.30 sıralarında ise DİSK, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla şantiye önüne kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Cevahir AVM önünde toplanmayla başlayan yürüyüşte BDSP, HDP bileşenleri, ÖDP, HKP, EHP ve Devrimci Hareket'in yanı sıra birçok demokratik kitle

Kendilerini aklamaya kalktılar

Torunlar GYO ve devlet yetkilileri, Soma'da olduğu gibi katliamdaki sorumluluklarını üzerlerinden atmaya çalışırken Torunlar GYO ile ticari ilişkileri bulunan firmalar da kendilerini temize çıkarmaya kalktı.

Torun Center'ın iş güvenliği danışmanlığını sağlayan Nitelikli Cevaplar Akademisi İş Sağ. Güv. Eğt. Çev. Müh. ve Dan. Hiz. A.Ş.'nin Soma Grubu'yla olan ilişkisinin açığa çıkmasının ardından açıklama yapan firma, bu ilişkiyi reddetti. Soma Grubu'nun ortakları arasında yer aldığı fakat Soma'daki madenci katliamının ardından sözleşmesini feshettiği Spine Tower'a da iş güvenliği danışmanlığı yapan firma, bu nedenle Soma Holding'e hizmet vermediğini iddia etti. Diğer yandan, iş güvenliği firmasının web sitesinde yer alan 'Projeler' sayfasını kapatması dikkatlerden kaçmadı.

10 işçiye mezar olan asansörün kiralandığı Geda-Majör firması ise, asansörün iki aydır arızalı olduğunu ve sorunun şirket yetkililerine bildirildiğini ancak önlem alınmadığını ifade etti. Firma ayrıca, sistemin işletmesinin sözleşme kapsamında olmadığını iddia etti. Torunlar GYO'dan yapılan açıklamada ise Geda-Majör'ün açıklamasının tersi savunulmuştu. Yani, inşaatlarda hüküm süren kuralızsız çalışmanın kapsamı ortaya serildi. Başta Torunlar GYO olmak üzere onunla iş ilişkisi bulunan tüm firmalar bu katliamın ortağıydı.

Torunlar denetimden muaf tutulmuş

Torunlar GYO'ya verilen iktidar desteği katliamın ardından birçok medya organı tarafından dile getirildi. Yandaş sermaye gruplarına ihaleleri veren, İstanbul'un en güzel alanlarını yok pahasına peşkeş çeken AKP, Torunlar GYO'yu da mükafatlandırmıştı.

Torun Center projesinin başbakanlığa bağlı Toplu Konut İdaresi (TOKİ) tarafından onaylandığı için Yapı Denetim Kanunu kapsamı dışına alındığının ortaya çıkması ise şehrin göbeğine çok kısa sürede dikilen gökdelenler ve rezidansların "mucizevi" yükselişine işaret ediyordu.

Torun Center projesinin denetim kapsamı dışına alınmasıyla TOKİ eliyle denetimlerin gerekli şekilde yapılması yerine daha düşük maliyetlerde ve daha hızlı bir şekilde inşaatın yapılması "kolaylığı" sağlandı.

Bakanlık tespit etti

Katliamın göz göre göre gerçekleştiği, bakanlık müfettişlerinin iş cinayetinden sonra yaptıkları incelemelerde de ortaya çıktı. Kamuoyu baskısı ve işçilerin anlatımları, şantiyedeki ihmallerin üzerinin örtülmesini engelledi.

örgütü yer aldı. BELTAŞ işçileri de kendi pankartları ile alanda yerlerini aldı.

Şantiye önünde ilk basın açıklamasını inşaat işçileri yaptı. Basına ve kitleye seslenen bir inşaat işçisi çalışma koşullarından kaynaklı büyük eziyetler çektiklerini, yaşanan katliama rağmen milletvekillerinin kendileri ile ilgilenmediğini söyledi. Zenginlerin köpeklerine verilen değer, az bir kısmının dahi kendilerine verilmediğini vurgulayan işçi, düşen asansörde kendisinin de olabileceğini belirterek, "artık yeter" dedi.

Çağrıcı kurumlar adına okunan basın açıklamasının ardından KESK Eş Genel Başkanı Şaziye Köse, TMMOB İstanbul İKK Sekreteri Süleyman Solmaz söz aldı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müfettişleri Torun Center'da yaşanan iş cinayetiyle ilgili üç temel ihmal tespit etti. Kazaya, asansörü en üstte durdurmaya yarayan ve 'son nokta' olarak kabul edilen bölümde yer alan 'stoper' parçalarının takılmamasının neden olduğu söylenirken yük taşıyan asansörler ile işçileri taşıyanların ayrı olması gerektiği ancak burada ikisinin de bir arada olduğu dile getirildi. Bakanlık müfettişleri, asansörü genellikle işe yeni başlayan acemi işçilerin kullandığını da tespit etti. Katliamda yaşamını yitiren ve asansörü kullanan operatör işçinin 5 gün önce çalışmaya başladığı için deneyimsiz olduğu ortaya çıkmıştı.

Günah keçisi bulundu!

Yaşanan iş cinayetinin devlet ve patronun sorumlusu olduğu organize bir katliam olduğuna dair son noktayı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı

Faruk Çelik koydu.

İşçi katliamının sorumluluğunu denetim elemanlarının üzerine yıkmaya çalışan Çelik şunları söyledi:

"Teknik olarak denetim görevi konusunda baş sorumlular yapı denetim elemanları ve fenni meshullardır. Bu konuda hiçbir karışıklık yok. Yapı denetim elemanlarının işverenden maaş alması eleştiriliyor, ama bu daha büyük sorumluluk. 'Ben her aşamada senin adına denetim yapıyorum' demek. Yüreklerle ateş düştüğünde bunun sorumluluğundan kaçabilir mi? İşverenden maaş alması sorumluluğunu azaltmıyor ki?"

Basın açıklaması yapıldığı sırada kitlenin bir kısmıyla polis arasında gerginlik yaşandı. Polisin pervasız tutumuna sokak başlarına barikat kurarak yanıt veren ilerici ve devrimci güçler, çağrıcı kurumların eylemi sona erdirmesinin ardından saldırıya uğradı. Kitle, polisin TOMA ve plastik mermili saldırısına taşlarla karşılık verdi. Fulya ve Büyükdere Caddesi'nde süren çatışmalar bir süre sonra sona erdi. Polis saldırısı sırasında Torun Center bünyesindeki MFS adlı taşeron firmada çalışan Adil Akkuş isimli işçi de gözaltına alındı.

SYKP ise Soma ve Torun Center'da yaşanan işçi katliamlarını Taksim'de gerçekleştirdiği yürüyüşle protesto etti.

"Ayağa kalkalım, hesap soralım!"

10 işçinin yaşamını yitirdiği işçi katliamının ardından Metal İşçileri Birliği (MİB) ile Kayseri İşçi Birliği (KİB) açıklamalar yaptılar.

MİB: Ayağa kalkalım!

"Ayağa kalkalım, katliamın hesabını soralım!"

başlıklı açıklamasında MİB, işçi sınıfı ve emekçilere de şöyle seslendi:

"Somalar yaşadığı bir ülkede kesintisiz biçimde beşer onar işçi ölürken kanımızla beslenen kodaman kapitalistler ve hükümdarları, keyif çatmaya devam ediyorlar. Çünkü biliyorlar ki cumhurbaşkanlığından yargısına, sendika ağasından SGK'sına kadar bütün bir çark onların hizmetinde. Üçer beşer, onar yüzer fark etmez, işçiler ölürken kârlar büyüyor! "Ölmek bu işin fıtratında var" diyen zatın hükümdar olduğu bu ülke emeğe mezar oluyor!

Ama şunu bilmeliyiz ki, ancak savaşlarda görülebilecek kadar işçinin bir hiç uğruna ölmesi işçi sınıfının ayıbıdır. Çünkü bunca sömürüye bunca ölüme rağmen isyan etmemek, sınıf kardeşi öldürülürken suskun kalmak kişiyi suça ortak eder. Ekmeğe kan bulaşmıştır, onu ancak kavga temizler!

İşte bunun için Metal İşçileri Birliği, İstanbul'da yaşanan bu işçi katliamının ardından işçi sınıfını bir savaş ruhuyla ayağa kalkmaya çağırıyor. Fabrikalarda, meydanlarda eyleme geçmeye, sesini yükseltmeye, sermayeden döktüğü kanın hesabını sormaya çağırıyor."

Torunlar'ı besleyip büyüttüler

Tayyip Erdoğan'ın çocukluk ve imam-hatip lisesinden arkadaşı olmasıyla öne çıkan Aziz Torun AKP'nin son yıllarda büyüttüğü sermayedarlardan biri. 1977 yılında ticarete atılan Torunlar Grubu son 10 yıl içinde hızlı yükseliş gösterenlerden. Bu sermaye grubu 1996 yılına kadar orta düzeyde bir şirket olarak işlerini yürütüyordu. Aynı yıl kurulan Toray İnşaat ile atağa geçti. 1997 yılında Avrupa ve Ortadoğu'nun en büyük toptancısı olarak lanse edilen GİMAT'la ortaklığa giderek gıda sektörüne de girdi. Bu yıllarda şirketin yaptığı pirinç ve şeker ithalatı basına da haber oldu.

2000'li yıllarla birlikte yatırım kapasitesini arttırdı. 2004 yılında geliştirilen ve açılan Antalya Deepo Outlet Center ve 2005 yılında Marmaris Netsel Marina içinde % 44.6 hisseli ortaklık ile alanında yükselişe geçti. 2007 yılında Korupark Alışveriş

KİB: İş cinayetlerine karşı mücadeleye!

Kayseri İşçi Birliği, işçi katliamına ilişkin açıklamasında, iş cinayetlerinin gerisinde sermayenin kâr hırsı olduğunu vurguladı.

Açıklamada şu ifadelerle yer verildi:

"Ancak savaşlarda rastlanabilecek kadar yaşanabilen katliamların nedeni işçi sınıfının iş cinayetlerine 'dur' dememesi nedeniyledir. Sömürüye, bunca acıya, oluk oluk akan işçi kanına rağmen isyan etmemek, katillerden hesap sormamak, susmak, yaşanan iş cinayetlerine ortak olmaktır. Ekmeğini kazanmak için ölüme rıza göstermek işçi sınıfının kölelik zincirlerini daha da kalınlaştırır.

Şimdi en fazla iş kazası sıralamasında 5. sırada olan Kayseri tablosunu değiştirmek, en fazla iş kazalarının yaşandığı ülke sıralamasında Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü sırada olan Türkiye tablosunu değiştirmek için ayağa kalkma zamanıdır.

Şimdi güvenceli çalışma, işçi sağlığı ve güvenliğinin korunduğu koşullarda çalışmak için mücadele zamanıdır!

Şimdi işçi sınıfının sesini yükseltmesi zamanıdır!

Şimdi patronlardan döktüğü kanın hesabını sorma zamanıdır!"

Merkezi'ni açtı. 2008 yılındaki Nishistanbul, 2010 yılında Torium İstanbul girişimleri ile altın çağını yaşamaya başladı.

Aziz Torun'un yönetim kurulu başkanlığını yürüttüğü Torunlar İnşaat'ın yönetim kurulundaki en dikkat çeken isimlerden biri de Ali Coşkun. 58 ve 59. hükümette Sanayi ve Ticaret Bakanlığı yapan Coşkun, şirketin yönetim kurulu başkan vekilliğini yaptı. Coşkun'un dışında bir diğer dikkat çekici isim de Aziz Yeniay. 10 sene boyunca AKP'den Küçükçekmece Belediye Başkanlığı yapan Yeniay, şirketin şu andaki yönetim kurulu listesinde yer alıyor.

Daha önce 5 kez iptal edilen Başkent Doğalgaz ihalesini alırken olduğu gibi, birçok ayrıcalıklı konumu olan Aziz Torun'un şirketi Torunlar GYO'nun Şişli Esentepe'de hayata geçirdiği Torun Tower'da imara aykırı inşaat yaptığı öğrenildi. Torunlar Şirketler Grubu'nun sahibi Aziz Torun, Forbes'in 2013'te yayınladığı en zengin Türkler listesinde 78'inci sırada.

İşçi katliamı eylemlerle lanetlendi

Torun Center şantiyesinde 10 işçinin yaşamını yitirdiği katliamın ardından çeşitli kentlerde basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

Ankara

Ankara'da 7 Eylül akşamı Güvenpark'ta pek çok siyasi kurumun ve kitle örgütünün destek verdiği eylemde HDK-HDP ve İnşaat İşçileri Sendikası adına iki basın açıklaması yapıldı.

HDK-HDP adına yapılan basın açıklamasında Mecidiyeköy'de yaşananların Soma'nın devamı olduğu, işbirlikçi AKP hükümetinin işçi katliamlarını sürdürdüğü vurgulandı. Bugün Türkiye'de işçiler başta olmak üzere tüm ezilen kesimlere yönelik bir katliam politikası izlendiğinin altı çizildi.

HDK-HDP adına yapılan basın açıklamasının ardından söz alan İnşaat İşçileri Sendikası temsilcisi, inşaat işçilerinin zorlu çalışma koşullarına dikkat çekti. Basın açıklamasında, inşaat işçilerinin bugün en zor şartlarda çalışan işçi gruplarından birini oluşturduğu ve tamamen güvencesiz iş koşullarında çalışmaya mahkum bırakıldığı söylendi.

"Katil taşeron düzenidir!"

8 Eylül'de Güvenpark'ta DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Torun Center'da yaşananın bir kaza değil, cinayet olduğu söylenirken, Nisan ayında 19 yaşındaki bir genç işçinin aynı şantiyede iş cinayetine kurban gittiği ve alınmayan önlemlerle daha büyük bir felakete zemin hazırlandığı vurgulandı.

İstanbul Tabip Odası'nın aylar önce böyle bir katliamı öngördüğü ve sosyal medya aracılığıyla duyurduğu belirtildi. 10 işçinin katilinin taşeron düzeni ve işçiyi insan olarak değil "maliyet unsuru" olarak gören vahşi kapitalist anlayış olduğu söylendi.

Adana

Adana'da DİSK, KESK, TMMOB ve Adana Tabip Odası 8 Eylül'de bir eylem gerçekleştirdi. İnönü Parkı'nda yapılan eylemde kurumlar adına açıklamayı DİSK Bölge Başkanı Kemal Aslan okudu.

İş cinayetinin sorumlusunun AKP'nin taşeronlaştırma, esnekleştirme ve güvencesizleştirme politikaları olduğu vurgulanan açıklamada "Hükümet ve onun Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı ölümlerin siyasal sorumlusudur" denildi.

İstanbul

Belediye-İş Sendikası İstanbul 1, 2 ve 6 No'lu Şubeleri, Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube, Eğitim Sen 1 No'lu Şube, BES 1 No'lu Şube ve SES Bakırköy Şubesi tarafından Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yapılan eylemde basın açıklamasını Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı okudu. Yaşanan cinayetin sorumlusunun ülkeyi şantiyeye çevirenlerle, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda alınması gereken tedbirleri birer maliyet unsuru olarak görenlerin olduğuna dikkat çeken Kılıcı, iş cinayetlerinin artışına neden olan taşeron çalıştırmanın derhal yasaklanması, işçi sağlığı ve iş güvenliğini piyasaya devreden iş güvenliği yasasının kaldırılması ve tüm denetim yetkisinin emek ve meslek örgütlerine verilmesi gerektiğini vurguladı.

Kızıl Bayrak / Ankara-Adana-İstanbul

Sermayenin torbasından sömürü ve kölelik çıktı!

Sermayenin yeni dönem ihtiyaçları doğrultusunda gündeme getirilen, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sömürü ve kölelik uygulamaları içeren Torba Yasa Tasarısı, TBMM Genel Kurulu'nda kabul edilerek yasalaştı. Sermayenin torbasından bir kez daha sömürü ve kölelik çıktı.

AKP iktidarının Soma'da yüzlerce maden işçisinin katledilmesinin ardından gündeme getirdiği 'İş Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı' 148 maddeden oluşuyor.

Sendikaların ve toplumsal muhalefetin itirazlarına rağmen yasalaşan Torba Kanun'da güvencesiz, düşük ücret ve iş cinayetleri anlamına gelen taşeron çalıştırma derinleştiriliyor. Diğer yandan, tasarıya yönelik itirazları frenlemek amacıyla sendikalar için işkolu barajı yüzde 1'e sabitlendi.

Tasarının, Soma'da yaşanan katliamın ardından "maden işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştireceğini" propaganda eden AKP, kamu alacaklarının yapılandırılması ve öğretmen atamaları gibi maddeleri de tasarıya sıkıştırarak dikkatleri başka yöne çekmiş oldu.

TBMM'de kabul edilerek yasalaşan tasarının içeriğinde maden işçilerinin çalışma koşullarına yönelik yeni düzenlemeler bulunuyor.

Tasarıya göre, yeraltı işlerinde çalışan işçilerde kıdem şartı aranmayacak, çalışma süresi haftada en çok 36 saat olacak, günlük çalışma süresi 6 saati geçemeyecek ve emeklilik yaşı 55'ten 50'ye düşürülecek.

Ayrıca Soma'daki madenci katliamında ölenlerin SGK'ya olan borçları silinecek, ailesinden bir kişiye

istihdam sağlanacak. Bu düzenleme 13 Mayıs 2014 tarihi itibarıyla geçerli olacak. Ölüm geliri bağlanan hak sahiplerine prim ödeme şartı aranmaksızın ölüm aylığı bağlanacak. Maden işkolunda çalışma saatleri konusunda kanunla yapılan değişiklik, 1 Ocak 2015'te yürürlüğe girecek. Buna göre, yeraltı işlerinde bir gün dahi çalışanlar kıdem tazminatından yararlanabilecek.

Maden ocakları, kanalizasyon ve tünel yapımı gibi yeraltında yapılan işlerde çalışan sigortalıların, bu işlerde fiilen çalışmadıkları ücretli izin, yıllık izin, eğitim ve kurs, iş öncesi ve sonrası hazırlık süreleri ile resmi tatil günleri de fiili hizmet süresi zammı kapsamında olacak.

Linyit ve taşkömürünün çıkarıldığı maden iş yerlerinde çalışan işçilere ödenecek ücret, asgari ücretin iki katından az olmayacak. Torba Kanun'un, sermayenin direktifleri doğrultusunda hazırlandığının en büyük kanıtı ise taşeron çalıştırmaya ilişkin maddeler.

Kanuna göre, "idarelerce istihdam edilen personelin yeterli nitelik veya sayıda olmaması halinde personel çalıştırılmasına dayalı yardımcı işlere ilişkin hizmetler için ihaleye çıkılabilecek; Bu işleri belirlemede Bakanlar Kurulu yetkili olacak." Özetle, taşeron köleliğinin derinleştirilmesinde en yetkili merci yine AKP ve onun Bakanlar Kurulu olacak.

Tasarıya itirazları hafifletmek ve diğer kölelik uygulamalarını hayata geçirmek için tasarıda sendikaların ağzına bir parmak bal çalmak da unutulmamış.

Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'na göre, kurulu bulunduğu işkolunda en az yüzde 1 üye şartı, Ekonomik ve Sosyal Konseye üye konfederasyonlara

üye olmayan işçi sendikaları için yüzde 3 olarak uygulanacak. İşkolu barajı yüzde 1'e sabitlenecek. Böylelikle, işkolu barajına takılacak sendikalara da yaşam şansı tanınacak.

Kanunda dikkat çeken başka bir madde ise özelleştirme saldırılarının sermaye ve AKP açısından ayak bağı olmasını engellemeye yönelik. Kanuna göre, "Devir ve teslim işlemlerinin tamamlanmasının üzerinden 5 yıl geçmiş olan özelleştirmeler hakkında verilen yargı kararlarıyla ilgili olarak, bu kuruluşların geri alınması yönünde herhangi bir işlem tesis edilmeyecek." Bu maddenin, Yatağan ve Türkiye'nin farklı bölgelerinde hayata geçirilmeye çalışılan özelleştirmelerin hız kazandığı bir dönemde konulması ise tesadüf değil.

Kanunda sağlık çalışanlarına ve ev işçilerine yönelik de maddeler var. Kanuna göre;

- Aile sağlığı merkezlerinde, çalışma saatleri dışında aile hekimleri ve aile sağlığı elemanları ile Sağlık Bakanlığı ve bağlı kuruluşların personeline nöbet görevi verilebilecek.

- Ev hizmetinde 10 günden fazla çalışanlar sigortalı yapılacak. Çalıştırdığı kişinin sigorta bildirimini süresinde yapmayana asgari ücret tutarında ceza kesilecek.

genişletilerek ayrı bir yasada düzenlenmesi gerektiği dile getirildi.

İzmir

KESK, DİSK ve TMMOB bileşeni kurumlar Eski Sümerbank önünde eylemle Torba Yasa'yı protesto etti. Eylemde basın metnini BTS İzmir Şube Başkanı Bülent Çuhadar okudu. Çuhadar, İstanbul'da rezidans inşaatında iş cinayetine kurban giden 10 işçiyi anarak başladığı konuşmasında taşeron sisteminin devam ettiği koşullarda iş cinayetlerinin daha da artacağını söyledi. Sistemin işçi kanıyla beslendiğini belirten Çuhadar, taşeronlaştırmaya, esnek çalışmaya, sendikasızlaştırmaya karşı mücadeleyi büyütmenin önemine vurgu yaptı.

Basın açıklamasının ardından sözü DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı aldı. 9 ayda 1270 işçinin iş cinayetine kurban gittiğini söyleyerek konuşmasına başlayan Sarı, taşeron yasasının geri çekilmesini istedi. Genel-İş 2 Nolu Şube'ye bağlı İzenerji işçilerinin eylemlilik sürecinden bahsederek işçilerin nöbet eylemine destek istedi. Eyleme, BDSP'nin de aralarında bulunduğu birçok kurum ve siyasal yapı kendi flamalarıyla katılıp destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Emekçilerden Torba Yasa protestosu

Torba Yasa Tasarısı'nın mecliste görüşülmeye başlandığı 8 Eylül'de emekçiler de sokaklara çıkarak, yeni hak gaspları içeren yasayı protesto etti.

Ankara

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), emekçilere yönelik Tasarısı'nın mecliste görüşüldüğü 8 Eylül'de TBMM önünde eylemdeydi.

AKP hükümetinin Torba Yasa Tasarısı'nı protesto eden KESK, taşeronlaştırma, güvencesizleştirme ve iş cinayetlerine dikkat çekti. Torun Center'da yaşanan işçi katliamını da gündeme taşıyan KESK'e bağlı sendikaların üyeleri, AKP'nin, 'taşeron cumhuriyetini' daha da büyütmenin peşinde olduğunu dile getirdiler.

"Taşeron Torba Yasa Tasarısı'nın da bu çabanın bir ürünü olduğuna dikkat çekilen açıklamada, Plan ve Bütçe Komisyonu'na 60 madde olarak gelen tasarının komisyonunda kaldığı süre içinde sermaye çevrelerinin çıkarları doğrultusunda iktidar milletvekillerinin eklediği önergelerle 148 maddeye

ulaştığı bilgisi verildi. Tasarının torba olmaktan çıkıp adeta çuval haline geldiğini belirten KESK, yasa tasarısı ile taşeronluk sisteminin kaldırılmak bir yana yaygınlaştırılmasının önünün açıldığını belirtti.

KESK'in açıklamasında şu ifadeler yer verildi: "Tüm bunlara rağmen bugün TBMM Genel Kurulunda görüşülen tasarıyla taşeron istihdamda hilenin tespitini engellemek için yeni hilelere başvurulmaktadır. Bunu görmek için tasarının özellikle 11 ve 12. maddelerinin özüne bakmak yeterlidir. Bu maddelerde taşeron olarak istihdam edilenlere kadro vermek yerine yardımcı işlerin türleri genişletilmektedir. İş Kanunu ve yerleşik yargı içtihatları es geçilmekte, kanunu açıkça ihlal ederek fiili olarak taşeron firmalar eliyle yapılan asıl işlerin yardımcı işlere ilişkin hizmet türlerinin içine alınmasının yolu açılmaktadır. Bugün Mecliste görüşülmesine devam edilecek olan torba sadece taşeron istihdamın yaygınlaştırmanın önünü açmıyor, emekçi sınıfların pek çok kazanılmış hakkına da el uzatıyor."

Tasarıda yer alan maddelerin herhangi bir müjde içermediğine değinilen açıklamada, Soma katliamında yaşamını yitiren işçilerin ailelerine ve yeraltı işçilerine yönelik düzenlemelerin bu tasarıdan çıkarılıp daha da

“Bu ekmek davası, buradan kaçış yok!”

Bu ekmek davası, buradan kaçış yok. İşverenin baskısı belli bir yere kadar. Biz de arkadaşlar olarak buraya kadar geldik. Çadırımızı kurduk. Bu işin sonuna kadar buradayız.

Bursa Demirtaş Organize Sanayi’nde bulunan Me-Par Nakliyat işçilerinin direniş çadırına konuk olduk. Ford ve Tofaş’ın arabalarını taşıyan Me-Par Nakliyat işçileri çalışma koşullarını iyileştirmek için 2011’de başlattıkları sendikal örgütlenme mücadelelerini bugün direniş çadırında sürdürüyorlar. Direnişçi işçilerin yeni demledikleri sıcak çay eşliğinde uzun bir sohbet gerçekleştirdik. Hem şoförlük hem de otoçekerlik yapan direnişçi işçiler bizlere çalışma koşullarını, kaygılarını ve mücadeleleri anlattı.

Fevzi İşler: 2011 yılında işyerimiz Me-Par Nakliyat’ta anayasanın bize vermiş olduğu sendikali olma hakkını kullanmak istedik. Arkadaşlarla beraber TÜMTİS’e müracaat ettik. Sendika burada yetki alamadı. İşveren de bunu öğrendi. Öğrenince işyerinde çalışan 10 arkadaşımızı tazminatsız işten attı. Bundan yaklaşık 4-5 ay önce bu arkadaşlarımız mahkeme kararıyla geri döndü. İşveren bu arkadaşları isteseydi almayabilirdi, tazminatlarını ödeyip gönderebilirdi ama işe aldı.

“Mücadeleye devam dedik!”

Biz de işverenin sendikayı istediğini düşündük. Biz de bütün arkadaşlar toplandık ve karar verdik, TÜMTİS ile görüştük ve “2011’deki mücadelemizi sürdürüyoruz” dedik. Bütün arkadaşlar kayıt olduk. Çalışma Bakanlığı sendikaya yetki verdi, işyerine de bu kadar sendikali adam var diye bildirdi. Bundan sonra işverenin tutumu bize karşı değişti. Uzun yıllardır kullanmış olduğumuz araçları elimizden aldılar. Bize telefon ederek yoldan çağırdılar, şu gün, şu saatte işyerinde olacaksın diye. Geldik, hiçbir sebep göstermeksizin müdürüm benle görüşmedi. Görüşme gereği duymadı ama başka arkadaşlar görüştüğünde “biz sizin ne yapmaya çalıştığınızı biliyoruz, biz sizin buraya sendika sokmaya çalıştığınızı biliyoruz ve biz buraya sendika sokmayacağız” dediler. “Ben size yapacağımı bilirim, ben sizi kenarda oturtmasını bilirim” diye bizi tehdit etti.

Ben burada 7 gün açıkta kaldım. Üç arkadaş başladık. Birini ayın 19’unda, birini ayın 20’sinde birini 21’inde aldı. Bir hafta 10 gün sonra öbür arkadaşları çıkardılar. 20 gün boyunca şirket içinde oturduk. Şirket dışına çıkmamızı yasakladılar. Bursa Cumhuriyet Başsavcılığı’na şikayet etmek için izin istedim bana izin vermediler. Senin kesinlikle şirket dışına çıkman yasak dediler. Ben de izinsiz gittim savcılığa dilekçeyle müracaat ettim. O zaman da işveren vekili Vural İşler belinde silahla bizi tehdit eder vaziyette bizim önümüzden geçti. Aradan bir hafta on gün geçmedi hepimizi attılar.

“Arkadaşlarımız için direnişteyiz!”

Şu an 8 kişi direnişteyiz. Burada 250 kişi çalışıyor 170’i sendika üyesi. Biz de baktık ki, biz atıldıktan

sonra arkadaşlarımıza baskı yapıyorlar, arkadaşlarımız yalnız kaldı, e-devlet şifresini istiyorlar, TC numarasını istiyorlar, “sendikalıysan bu şirkette çalışamazsın, yük alamazsın”, “sendikadan istifa edeceksen gelip burada çalışacaksın” diyorlar, biz de onlara destek olmak için direnişe geçtik.

Birkaç arkadaşımız direndi ne e-devlet şifresini ne de TC numarasını verdi.

Bu ekmek davası, buradan kaçış yok. İşverenin baskısı belli bir yere kadar. Biz de arkadaşlar olarak buraya kadar geldik. Çadırımızı kurduk. Bu işin sonuna kadar buradayız. İçerideki arkadaşlarımızın onların yanında olduğumuzu görmesi için, onlara destek olmak için biz buradayız. Sonuna kadar da buradayız.

“Hem şoför hem de otoçekeriz”

Biz bu işyerine şoför olarak girdik ama biz sadece şoförlük yapmıyoruz. Yani normal bir TIR şoförü gibi sadece forklift ile arabamızı yüklemiyoruz. Biz otoçeker işi yapıyoruz. Hem Tofaş’ın hem de Ford’un ürettiği arabaları taşıyoruz. Sıfır arabalar bunlar. Türkiye’nin her yerine araba taşıyoruz. Bizim birinci görevimiz şoförlük, ikinci görevimiz Tofaş’ta, Ford’ta araçların sırtına araba yüklemek. Bu yükleme esnasında araçta

meydana gelen en ufak bir hasar bizden kesiliyor. Tofaş sahası içerisinde arabada en küçük bir hasar varsa bunu tek tek tespit etmen gerekiyor. İçindeki avadanlığına, tamponuna, arabanın üzerine arkasına, sağına, soluna baştan sona kadar. Çünkü en ufak bir hasar bizim maaşlarımızdan kesiliyor.

Artı bizim arabalarımızda hidrolik sistem var. Yaklaşık 100 kilo hidrolik var. Yol kenarında kazı yapan bir kepçe operatörü gibi biz operatörlük yapıyoruz. 50 tonluk bir basınç var. Üste koyduğumuz arabaları hidrolik sistem sayesinde ikinci kata kaldırıyoruz ondan sonra altını dolduruyoruz. O hidrolik sistemde geçen sene bir patlama oldu bir arkadaşımız elinden yaralandı. 3-4 tane ameliyat oldu. Hidrolik tamamen eline girdi. Parmağını kopardı. 50 tonluk bir basınç var. Bu kolay bir şey değil yani.

“Biz işverenin canlı bir kaskosuyuz”

Gece yola gittiğimizde biz bu arabaların bekçiliğini yapıyoruz. Bir tır parkına gidiyoruz ama sabaha kadar bu arabaları beklemek zorundayız. Biri gelir hasar yapar mı, biri gelir arabaya taş atar mı veya arabaya bir şey sürter mi? Çünkü her şey bizden kesiliyor. 2 bin maaş alıyoruz ama ay sonunda bakıyoruz elimize bin

lira geçiyor. Bir tampon bin lira o da bizden gidiyor. Yani biz tam bir köle düzenindeyiz. Biz işverenin canlı bir kaskosuyuz.

Ha, işveren kasko yapıyor. Karayolları kanununa göre taşıdığı arabayı kaskosuz taşıyor ama çok büyük bir hasar olmazsa kaskoyu bozmuyor, bizden kesiyor.

Sabah biz buraya işe geliyoruz, 09.00 gibi yükümüzü alıyoruz. Tofaş ve Ford'dan yükümüzü sarıyoruz. İstanbul'a 22.00'den önce girmek yasak. Bizim arabalarımızın uzunluğu 20 metre, yüksekliği 4.60 olduğu için gece ondan önce Çamlıca girişinden girmemizi karayolları yasaklıyor. Biz bir arabayı 24 saatte indirmek zorundayız. Gece İstanbul'a girdiğinizde hem yükü boşaltmak zorundasınız hem de İstanbul'dan çıkmak zorundasınız.

Veysel Kaya: Fevzi arkadaşımın anlattıklarına ilave olarak ben hasar kesintileri ve sigorta primleriyle ilgili daha önce şirketin müdürü Vural Bey ile de görüştüm. Biz dediğimiz gibi tırcılıktan hariç, yükleme, indirme, bindirme işlerini kendimiz yaptığımız için farklı bir çalışma sistemimiz var. Bir de şirketimizde farklı dorseler var. Çeşit çeşit dorse var. Yani "ben bu arabadan ineyim, öbür arabanın dorsesini kullanayım" hemen kullanamazsın. Farklı sistemler. Uzmanı olduğumuz, her kısmını karış karış bildiğimiz, ezberlediğimiz, gözü kapalı sardığımız arabaları bizden alıp, hiç kullanmadığımız arabaları bize verdiğinden dolayı sorunlar yaşadık.

"Emekli olsam da çalışmak zorunda kalacağım!"

Aldığımız sabit maaş asgari ücret, sigorta primimiz de asgari ücretten yatıyor. Garanti Bankası'ndan maaş alıyoruz, 2 bin lira para alıyoruz. Ama sigorta primimiz asgari ücretten yatıyor.

İş Kanunu'na göre eğer şirket sahibi seni 3 günlük yola gönderiyorsa bunun harcırahını peşin verir. Ancak bizim şirketimiz sabit maaşı asgari ücret diğerini harcırah olarak gösteriyor. Ama bana yola giderken herhangi bir para verilmiyor. Bunlar ay sonunda hesaplanıyor ona göre maaşla beraber bankaya yatırılıyor.

Bu asgari ücret sisteminden buradan emekli olan yakın bir akrabam var benim. Emekli oldu, emekli maaşı bağlandı. 750 liradan emekli maaşı bağlandı. Bu da bende bir etki bıraktı. Yarın öbür gün emekli olunca nasıl olacağını düşündüm. Emeklilik istirahat demek. Ama şirketin uyguladığı bu sistem ile biz emekli olunca istirahat edemeyeceğiz. Sen emekli olsan bile çalışmak zorundasın diyorlar bize. Ölene kadar çalışacaksın. Bende 5 tane çocuk var. Asgari ücretle hangisini yetiştireceğim. Bunları talep edince tabi kötü oluyorsun. İşveren de fırsat bulduğu zaman kapı dışarı ediyor.

"Şirketin düzenine kafa kaldırdık!"

Bizim şirket yöneticilerine karşı işlediğimiz en büyük suç anayasal hakkımız kullanmak oldu. Şirket kendine göre bir düzen kurmuş gidiyor ona kafa kaldıranı da dışarı atıyor. Biz de bunlardan birisi olduk.

Bunları müdürle de konuştuk ama bir türlü düzelmedi. Bizim şartlarımız düzelmediği için biz de sendikaya müracaat ettik.

Kızıl Bayrak / Bursa

İşgalci GREIF işçileri ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Arjantin'de direnişlerini sürdüren LEAR işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirdi. İstanbul Kadıköy'deki İskele Meydanı'nda 8 Eylül'de gerçekleştirilen eylemde Torun Center'da yaşanan işçi katliamı da lanetlendi.

"LEAR işçisi yalnız değildir! Yaşasın sınıf dayanışması!" şiarlı İspanyolca ve Türkçe ozalit açan Greif işçileri, LEAR işçilerine yönelik baskıları protesto ettiler. "Kaza değil cinayet! İş cinayetlerinin hesabını soracağız!" ozalitini açan BDSP'lilerin yanısıra İşçilerin Birliği Derneği üyeleri eyleme önlükleriyle katıldı.

Eylemde konuşan işgalci Greif işçilerinden Engin Yılgin, sermayenin kâr hırsının, taşeron köleliğinin ölümlere neden olduğunu söyleyerek işçilerin örgütlenmesinin gerekliliğini vurguladı. Eylemde basın açıklamasını Greif işçilerinden Emel Özyön okudu. "Patronlar sınıfı daha fazla kâr elde etmek için dünyanın her yerinde işçi ve emekçileri ölüme terk ediyorlar" diyerek açıklamaya başlayan Özyön, Torun Center'daki 10 işçinin ölümüne değindi. Dünyanın her yerinde işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların hayata geçtiğini vurgulayan Özyön, Arjantin LEAR fabrikasındaki işçilerin kölelik dayatmalarına karşı mücadele süreci ve işbirlikçi sendika bürokratlarının tutumunu aktardı. Açıklamada, sermaye-devlet-sendika işbirliğinin Greif direnişindeki örneğine vurgu

yapıldı. Bu işbirliğine karşı işçilerin birliğinin önemi belirtilerek açıklamada şunlar ifade edildi: "Onlar sermayenin has uşağıdır. Sınıfın haklı davasının düşmanlarıdır. LEAR ve Greif direnişinin en önemli ortak yanları sınıfın haklı davasını büyümek için verdikleri fiili-meşru mücadele ve hain, bürokrat sendika ağalarına karşı işçi sınıfının taban iradesini yaratmalarıdır. Bürokratların tahammülsüzlüğü de bundan dolayıdır. Her ne yaparlarsa yapsınlar işçi sınıfı bu hainlerden hesap soracaktır."

"LEAR işçileri kazanırsa işçi sınıfı kazanacaktır!" diyen Özyön, LEAR işçileriyle dayanışmayı sürdüreceklerini, Türkiye'de de hesap sorma kararlılığıyla mücadele edeceklerini söyleyerek açıklamayı bitirdi.

Basın açıklamasının ardından söz alan BDSP temsilcisi, ikinci bir Soma'nın İstanbul'da yaşandığını ifade etti. Soma'da olduğu gibi AKP-sermaye işbirliğinin işçi katliamıyla gözler önüne serildiğine değinerek "AKP'nin yandaşları sermayedarlar işçileri ölüme terk etmeye devam ediyor" diye konuştu. BDSP temsilcisi ölüm ve kölelik sunan düzene karşı örgütlenme çağrısı yaptı. Yeni Somalara, Torunlar'a karşı devrim ve sosyalizm davasında örgütlenme çağrısıyla eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BELTAŞ işçilerine linç saldırısı

7 Eylül'de 10. gününe giren BELTAŞ grevini kırmak için parkları gezen Beşiktaş Belediye Başkanı Murat Hazinedar teşhir edilirken işçiler saldırıya uğradı.

Başkan Murat Hazinedar greve karşı Beşiktaşlı işçi ve emekçileri etkilemek için parkları dolaşarak temizlik ve çim ekimi yaptı. Dünya Barış Parkı'ndaki şov sırasında çim olan alanlara dahi çim ekimi yapılarak greve karşı kışkırtmalar yapıldı. BELTAŞ işçileri belediye başkanının yalanlarını teşhir için parktaki emekçilere seslenirken yaklaşık 60 kişilik sopalı grubun saldırısına uğradılar.

Saldırının ardından geri çekilen grup, polis korumasında geldikleri servislere binerek alandan uzaklaştı. BELTAŞ işçileri, saldırganların Beşiktaş Belediyesi çalışanlarından olmadığını, dışardan tutulmuş ekipler olduğunu belirtti.

BDSP'den dayanışma

BELTAŞ işçileri yaşadıkları saldırıdan bir gün sonra, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından ziyaret edildi. Sınıf devrimcileri "BELTAŞ işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla direniş alanına geldi. Ziyarette söz alan BDSP temsilcisi, taşeronlaşmaya karşı verilen mücadelenin önemine değinerek, dayanışma içerisinde olacaklarını dile getirdi. Ardından işçilerle süreç üzerine sohbet edildi.

İşçilerden CHP'ye protesto

CHP'nin 18. Olağanüstü Kurultayı'nın yapıldığı ATO Congressium'un önünde pankart açarak oturma eylemi yapan işçiler, 48 gündür grevde olduklarını ve CHP'li Beşiktaş Belediye Başkanı Murat Hazinedar'ın, taleplerine kulak tıkadığını ifade ettiler.

Oturma eylemi yapan işçiler, CHP'li belediyelerde taşeron köleliğine dikkat çekmek için üzerlerinde "Taşerona hayır!" yazılı tişörtler giydiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Birlik, direniş, dayanışma!

Sendikal ihanetlerin de had safhada olduğu bir dönemden geçerken, bu ihanetlere karşı işçilerin sesleri de her geçen gün daha da yükseliyor. Feniş, Greif, Zentiva, Seyitömer, Bursa Teknik 20 vb. birbirlerine örnek olan direnişler.

Feniş Direnişi 1. yılını geride bırakırken işçi sınıfına birçok deneyim ve ders bıraktı. Patronların keyfi tutumlarını, hırsızlığın ve hak gasplarının bu ülkede ne kadar kolay yapıldığını, sendika ağalarının, bürokratlarının işçilerin taleplerine ne kadar uzak olduklarını, bu bürokratların işçileri bölmek için neler yapabileceğini, esas önemli olarak ise kazanma iradesi gösteren işçilerin önündeki engelleri aşabildiğini...

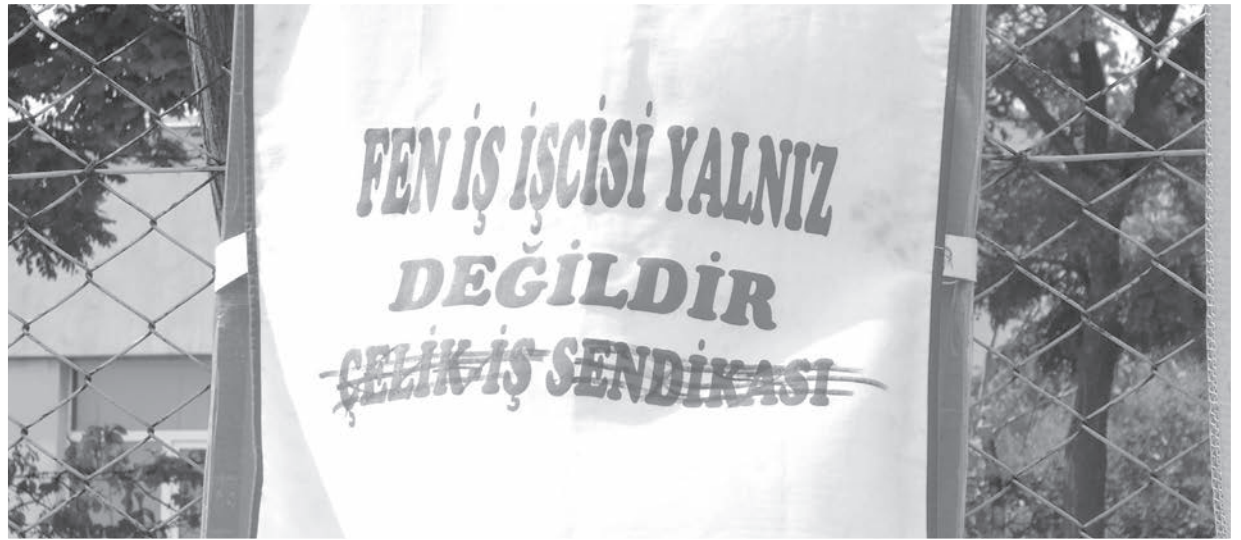
Feniş benzeri hak gaspı yapan yüzlerce şirket ve buna karşı direnen sınırlı sayıda işçi bölümü var. Öte taraftan artan oranlı bir şekilde hak gasplarına, sendikal ihanete karşı eylemler gerçekleşiyor. Yine sömürü karşısında sendikal örgütlenme eğilimi de genişliyor. Sendikal ihanetlerin de had safhada olduğu bir dönemden geçerken, bu ihanetlere karşı işçilerin sesleri de her geçen gün daha da yükseliyor. Feniş, Greif, Zentiva, Seyitömer, Bursa Teknik 20 vb. birbirlerine örnek olan direnişler. Bu direnişleri daha güçlü kılmak sınıf dayanışmasını yükseltmekle, ne pahasına olursa olsun engelleri aşmak için kararlı bir şekilde yol yürümekle mümkün.

Birçok yöntemle direnişi büyütme çabası!

Feniş'te 6 Eylül 2013'de patron üretimi durdurduğunu açıkladı, işçiler ise fabrikayı işgal ederek patronun işten atma saldırısına karşılık verdi. Direniş sürecinde yol kapatma eylemleri, Taksim, TÜSİAD, holding, Aloğlu'nun evinin önü, Ankara Çelik-İş Genel Merkezi'nin işgali eylemleri gerçekleştirildi. Şu anda direnişi devam ettiren 35 işçi kaldı. 638 işçi ve idari personelin bir kısmı ilk anlarda hak alma mücadelesini yasal yollara havale etti. Bir kısmı direniş süresince yapılan eylemlerin sonuç üretmediğini görerek direnişten ayrıldı. Bir kısmı borçları ve yaşam koşullarından dolayı direnişi bırakmak zorunda kaldı. Diğer bir kısmı ise ihanetçi sendika yönetimi ile birlikte davranmayı tercih ederek sendikanın direnişten ayrılması ile birlikte direniş alanını terk etti.

Direnişte olan ve birçok yolu denemiş olan işçiler fabrikada bulunan bazı malları ve hurdaları satmış ve alacaklarının bir kısmını çıkarmış bulunuyorlar. İlk başlarda bütün mallara ve hurdalara hacizli diyen Feniş yönetimi direnişin kararlılığı ve eylemler sonucunda geri adım atmak zorunda kaldı. Satışlar direnişin basıncıyla gerçekleştiriliyor. Hatta 3-5 yıllık kıdem tazminatı olup direnişte olan işçilerin alacakları bu satışlardan karşılanmış bulunuyor. Satışlardan elde edilen paralar direnişte olan işçilere eşit şekilde dağıtıldı. Ayrıca bir de fon oluşturarak, satışlardan elde edilen gelirden her işçiden aynı miktarda kesilerek direnişin ve sınıf dayanışması için gidilen yerlerin masrafları karşılanıyor.

Üretimden gelen güçleri ellerinden alınmış olmasına, birçok ihanet ve aldatmacayla karşılaşmalarına, maddi birçok zorluğa karşın bir senenin sonunda 35 işçinin direnişe devam etmesi

fazlasıyla önemlidir. Son aylarda fabrika içerisinde gerçekleşen mal ve hurda satışları da direnişin bir kazanımıdır. İşgalle ve eylemlerle başarılmış olan bu kazanım hala da tam bir sonuç üretememiştir. Bir dönem fabrikanın işçiler tarafından çalıştırılması da hammadde yokluğundan, sipariş verecek şirketlerin vazgeçmesinden dolayı hayata geçirilememiştir. Şu anda patronun banka ile yapacağı protokol bekleniyor. Eylemlere de bir süreliğine ara verilmiş durumda. Bu protokolden sonuç çıkmadığı koşullarda yeniden eylemli süreç başlayacak.

İhanetçi sendikacıların peşi bırakılmıyor!

Direnişin en kritik anı olan başladığı an ve ilk haftalarda sürekli oyalama taktiklerini deneyen sendika, süreci dizginleyemediği oranda genel merkezden yardım alıyor, o da yetmeyince Hak-İş Genel Merkezi devreye giriyordu. İşçileri meclis ve yasal alanlarda sınırlamak gayreti içerisinde olan sendika yöneticileri bunu tam olarak başaramayacaklarını görünce eylemlerde denetim

sağlamaya, Çelik-İş'in ve Hak-İş'in patroncu ve devletçi itibarını zedelememeye, korumaya, militan çıkışları dizginlemeye çalışıyordu. Hatta sık sık genel merkez yerel yöneticilerin süreci iyi yönetemediklerini, yani işçileri dizginleyemediklerini söyleyerek yakınıyorlardı. Yine de ilk haftalarda işçileri oyalamakta kısmen başarılı oldular.

Her direnişte olduğu gibi Feniş'te de direnişin başlangıç anı önemliydi. Bu kritik dönemi sendika ikiyüzlü bir şekilde, işçilerin geri bilincine oynayarak eritmek, güçten düşürmek için kullandı. Meclisten haber gelecek, başbakanla görüşeceğiz, gelecek hafta bilmem hangi bakanla görüşme var, bilmem ne yasası çıkıyor diyerek işçileri belli bir süre oyalama yolunu tuttular. Bu esnarlarda kan kaybediliyor, işçiler maddi olarak ciddi zorluklar çekiyor bu da onların işine geliyordu.

Diğer taraftan Aloğlu'nun bir diğer silueti gibi hareket eden işbirlikçi sendika yöneticileri direnişi bölüp parçalamaya, eritmeye yönelik adımlarının sonuna yaklaşıyordu. İşçileri fabrikadan çıkartmak için türlü yollar deneyen sendika yöneticileri en sonunda

“direnişin anlamsızlığı”, “tazminatları ne bu direnişle ne de yasal yollardan alabileceklerini” ve “fabrikadan çıkılması gerektiğini” söylediler. Direnişin bir kazanımı olan satışları dahi engellemeye, direnişi bırakmış olan işçilerle direnişi devam ettiren işçileri birbirine düşürmeye çalıştılar. Bardağı taşıran bu son damla idi ve sendika yöneticileri engelden başka bir şey olmadığı için kovularak gönderildiler. Çelik-İş Gebze şubesinin genel kuruluna geçen sene işten atılan ve direniş gerçekleştiren EKU işçileriyle birlikte katılarak yaşadıkları süreç içerisinde sendika yöneticilerinin tutumu teşhir edildi. Direnişin bittiğine dair yalan bilgilerin sendika eliyle yayılmasının ardından ihanetçi sendika şubesinin önünde bir eylem gerçekleştirerek sendika ağalarının gerçek yüzleri emekçilere anlatıldı, sendika ağalarından hesap soruldu. Ve direnişin yoluna taş koyan tüm ihanetçi sendikacıları hesap sorulmaya devam edilecek.

Sınıf dayanışması sorumluluğunun yaratıldığı bir örnek

Feniş direnişçileri direnişin başından itibaren sınıf dayanışması adına İstanbul’da ve Gebze’de gidilmedik grev ve direniş bırakmadılar. Birçok şehirde gerçekleşen sınıf mücadelesi eksenli etkinlik ve panellere katıldılar. İşgalci Greif işçileri ile omuz omuza oldular. Greif’e saldırı sonrasında destekleri ve polise karşı aldıkları tutumla sınıf dayanışmasının güçlü bir örneğini oluşturdular. Gebze’de Greif ve Zentiva işgalleri için eylemler düzenlediler. İşgal edilen Feniş fabrikası da özellikle direnişin ilk aylarında Gebze’deki sendikaların, devrimci-demokrat örgütlerin destek verdiği bir direniş alanına dönüşmüştü. Ve Feniş işçilerine gelen destek kısa sürede Gebze sınırlarını aştı.

Feniş işçileri satışlardan oluşturdıkları fonla direnişlere, sınıf eylemlerine, grevlere, panellere katılmaya devam ediyorlar. Gittikleri yerlerde sermaye devletinin hırsızları nasıl koruduğunu, işçi sınıfının birliğinin zorunluluğunu anlatıyorlar.

Birliğin gücünü bölgeye yaymaya!

Metal İşçileri Birliği, başından itibaren kazanımın işçilerin bağımsız, militan iradesi ile gerçekleşebileceğini, MİB programı ile yol yürünmesi gerektiğini vurguladılar ve direniş süresince bunu hayata geçirmeye çalıştılar. Önüne çıkan engelleri de yalanları ortaya sererek ve aynı zamanda bağımsız eylemler gerçekleştirerek aşmaya çalıştılar.

Direnişin ilk günlerinde gelişigüzel oluşturulan komite içerisinde eylemler zor bir şekilde kararlaştırılıyor, işçiler eylemden ziyade bir kurtarıcı arıyordu. Yapılan eylemlerde MİB’in ısrarı, kararlılığı belirleyici oldu. Ancak tek kurtuluşun kendi eylemlerinde olduğunu, MİB’in mücadele programı etrafına toplanmanın zorunluluğunu süreç kanıtlamış oldu.

Direnerek kazanılacağını bilinciyle yol yürüyen Feniş işçileri, işgal ettikleri fabrikada direnişlerine devam ediyorlar. Mücadele bayrağını yükselten Feniş işçilerinin bir yıllık deneyimleri ve birikimleri ile Gebze ve civarında metal işçilerinin birliğini güçlendirelim ve yeni süreçlere eksikliklerimizden öğrenerek ilerleyelim.

Gebze Metal İşçileri Birliği
10 Eylül 2014

Haklıyız, güçlüyüz, kazanacağız!

Direnişimiz 1. yılını geride bıraktı. 6 Eylül 2013’te tazminat ve maaşlarımız gasp edilerek işten çıkartıldık. Üretimi durduran Feniş Alüminyum patronu şirketin elindeki tüm üretim araçlarının ve malların hacizli, ipotekli olduğunu, hammadde sıkıntısı nedeniyle üretimi durdurduğunu, işçilerin parasını ödeyemeyeceğini açıkladı. Bizler bunun karşısında fabrikayı işgal ettik, alacaklarımızı alana kadar da buradan ayrılmayacağımızı ilan ettik. “Her yer Feniş, her yer direniş!” diyerek direnişimizi birçok yere taşıdık. Bir senenin sonunda sayısal olarak zayıflamış da olsak direnişimize haklarımızı alacağımıza inanmanın gücüyle devam ediyoruz.

Şu günden, bir senedir yaşadıklarımıza baktığımızda birçok şey daha net görüldüğü için daha rahat bir değerlendirme yapabiliyoruz. Eksikliklerimizi, hatalarımızı daha net görebiliyoruz. Haklı olduğumuzu, yapacağımız her eylemde de meşru olduğumuzu biliyorduk, yalnız attığımız adımlar hızlı, sürekliliği olan ve koparıcı adımlar değildi. Bizler direnişin ilk başladığı, sayımızın 300 kişi olduğu, öfkenin en şiddetli olduğu günleri daha iyi değerlendirebilirdik. Eylem kararlarını hantal bir işleyişi olan bir komite ile alıyorduk. Beklenmedik bir anda çıkan toplu işten atılma sonrasında direnişi organize edecek bir komite zorunlu idi. Ancak komitemiz bileşenleri deneyimsiz ve bu yükün altından kalkabilecek bir komite değildi. Ani kararlarla hareket etmek gerekiyordu ve bizler bu hantal komitenin içerisinde kavga dövüş bir karar çıkarabiliyorduk. Bir de bu komite toplantılarına işbirlikçiliği tescillenmiş Fırat Güneş ve yer yer Şerafettin Koç gibi sendika bürokratlarının katılıyor olması komiteyi daha da zayıflatıyordu. Komite onlar yüzünden işlevini tam anlamı ile yerine getiremiyordu. Bizleri durduran kararları zorladıkları daha net ortaya çıktıkça onları saf dışı ettik. Ancak birçok arkadaşımız bu süre zarfında maddi zorluklardan dolayı direnişi bırakmak zorunda kalmıştı. Bizler yine de dirayetimizi, irademizi, kararlılığımızı bırakmadan direnişe, eylemlerimize devam ettik. Yüklendiğimiz birinci alan Aloğlu, ikinci alan ise yıllardır aidat ödediğimiz sendika idi. Bizlerin yanında yer almayan, bizleri “marjinal” ilan eden sendika ağalarını Ankara’da ve Gebze’de teşhir ettik. Verdikleri demeçlerde Feniş işçileri için birçok şey yaptıklarını söylüyorlar. İşçilerin sırtından geçinen bu şebeke artık işçilerin gözünde birer ihanetçidir. Gittiğimiz her yerde bunu dillendiriyoruz.

Sadece bu sendika değil, Greif işçilerinin yaşadıkları, Yıldız Entegre işçilerinin yaşadıkları, Kent işçilerinin yaşadıkları, Soma’da ve daha birçok yerde yaşananlarla toplamda sendikal hareketin nasıl bir durumda olduğu daha net ortadadır. Bu gidişe bir son bir son vermek Metal İşçileri Birliği’nin “sınıf sendikacılığı” anlayışını hayata geçirmekten geçmektedir, sınıfın birliğinden geçmektedir, bu ihanetçilerden hesap sormaktan geçmektedir.

Sendika ihanetini ön plana koymamızın nedeni açıktır. Aloğlu ve onun gibi sömürücülerin safları bellidir. Ancak sendika bürokratlarının belirgin bir bölümü ve ağaları işçilerin yanında gibi görünen ajanlardır. Bizleri denetim altına almaya çalışan, haklarımızdan önce koltuklarını düşünen bu şebekeden, var olan pasif sendikal anlayıştan arınmak öncelikli olarak zorunludur.

Bu düzen yasaları, yargısı, polisi, parlamentosu ile patronları nasıl koruduğunu her seferinde ortaya koyuyor. Patronlara, sömürücü sınıfına karşı tek başına bir fabrikada sorunların çözümünün zor olduğu açık. Bir bütün olarak sınıfın birliği, bir arada hareket etmesi ve sınıf dayanışması tek çözümdür. Haklı olduğumuzu bilerek, diğer tüm direnişleri ve grevleri birbirinden ayrı düşünmeyerek ele aldığımızda aşamayacağımız engel yok. Bizler gidebildiğimiz, dayanışma içerisinde olduğumuz tüm grevlere ve direnişlere giderek bunu ortaya koyuyoruz, direnişimize de haklarımızı alma kararlılığı ile devam ediyoruz.

Direnişimizin sesini duyurmaya, sınıf dayanışmasını güçlendirmeye çalışırken *Kızıl Bayrak* gazetesi hep yanımızda oldu, direnişimize güç kattı. Buradan, 20. yılında işçi sınıfının sesi olan *Kızıl Bayrak* gazetesine ayrıca başarılar diliyoruz.

Direnişimiz boyunca eğitim programı düzenledik, bu eğitim programında yer alan Volkan Yaraşır’a da teşekkür ediyoruz.

Son olarak sendikalı, sendikasız, taşeron, kadrolu tüm metal işçilerini Metal İşçileri Birliği’nin mücadele programı altında birleşmeye, vahşi sömürü karşısında işçi sınıfının hakları, talepleri için sınıf dayanışmasını güçlendirmeye çağırıyoruz.

Yaşasın işçilerin birliği!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Direnen Feniş Alüminyum İşçileri
10 Eylül 2014

"İşçi güvenliğinde denetim işi"

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi Sözcüsü Murat Çakır ile Torun Center'da yaşanan işçi katliamının ardından iş cinayetleri gerçeği, denetim ve işçi katliamları üzerine konuştuk.

- Geçtiğimiz hafta Torun Center'da bir işçi katliamı yaşandı. İSİG Meclisi olarak iş cinayetlerine dikkat çekiyorsunuz. Siz yaşanan katliamı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Murat Çakır: İşçi ölümleri esasında kapitalizmin özünde var. Cumhurbaşkanının deyimiyle 'fitratında' var. Sadece Türkiye'de değil Osmanlı Devleti'nde de ilk kapitalizmin yeşerdiği dönemlerden beri iş cinayetleri yaşıyor. Her dönem sermaye birikiminin gerekliliklerine göre yoğunlaştığı alanlar, iş kolları değişiyor. 1980 sonrası neoliberal dönüşümlerle iş cinayetlerinde gözle görülür bir yoğunlaşma var. 2000'li yıllardan sonraysa bu politikaların en güçlü uygulayıcısı olan AKP hükümeti döneminde de inşaat, enerji ve madencilik gibi alanlarda iş cinayetleri daha fazla yaşanmaya başladı. Ekonominin büyüme parametrelerine özgü artış görülüyor. Yani inşaat işkolu bu yıl %8 büyüdüyse inşaatlardaki işçi ölümleri de en az o kadar büyüyor. Son on yılda enerji alanında yapılan yatırımlarla iş cinayetlerinin arttığını görüyoruz. Ve de özelleştirmelerle birlikte iş cinayetlerinin yaşandığını görüyoruz.

Tabi bu durum sadece AKP hükümetine özgü bir durum değil. AKP hükümeti değişir başka bir hükümet gelir. Türkiye'de neoliberal politikalar '80 sonrası Özal ile hayata geçirilirken belli dirençler vardı; işçi örgütlenmeleri güçlüydü. Sendikal örgütlülükler daha güçlüydü. Belirli bir mücadele geleneği vardı. 12 Eylül sonrası Türkiye nüfusunun yarısından fazlasının işçileşmesiyle daha önceleri işçi mücadelesinden gelmeyen yeni ve genç işçilerin sınıfın bir bileşeni haline gelmesi, bir yandan sendikasılaştırma-örgütsüzleştirme artarken bir yandan da bu politikaların uygulama alanı genişletildi. Bunun karşılığı da iş cinayetleri oldu.

"İşçiler örgütsüz olduğu için ölümü göze alarak çalışmaya mahkum oluyorlar"

30 yıl önce işçiler işçi güvenliği ve sağlığı alanında bir refleks gösterirken şimdi artık işçi arkadaşlarımız örgütsüzleştirildiği, bireyselleştirildiği için karşı koyamıyorlar. Riski bilseler de karşı koyamıyorlar. Torun Center'da yaşanan katliamdan sonra çok az işçi konuşabildi. Yani eyleme katılan, kimliğini gösterenler, televizyonda konuşanlar işten atıldı. Keza "bayrama kadar memleketinize gidin" denilenler vb. durumlarla işçiler dağıtıldı. İşçiler örgütsüz olduğu için, ekmek parası için ölümü göze alarak çalışmaya mahkum oluyorlar.

Son dönemde toplu işçi ölümleri Tuzla tersanelerinde görülmüştü, Davutpaşa'da yaşandı. Silikozis hastalığıyla görüldü, Antep'te fabrikanın patlaması, Samsun'da kapak çökmesi, Adana'da barajın yıkılması... Esasında bunların bir bütünü ülkemizde kapitalizmin gelişmesiyle paralel süreçler. 4857 sayılı Kanun'da çalışma süresi 45 saat deniyor ama bizim ülkemizde işçiler 60-65 saat ortalamasıyla çalışıyor. Deniyor ki "bugün şu iş bitecek". Bu durumda iş güvenliği nasıl sağlanacak? Bir torna işçisinden bunun cevabını almıştım. Saat başı şu kadar mal yetiştireceksin denen iş için makinenin güvenlik korumasının kaldırılması lazım. Bu yüzden işçi otokontrolle işçi güvenliğini ihmal edebiliyor. Esasen böyle bir çalışma rejimi oturdu.

"İşçinin iş örgütlülüğü temeldir"

- Denetim konusunda ne söylemek istersin?

- Ben denetimi şekli, hukuksal ve teknik

yönlerinden çok işçilerin örgütlenmesinin önündeki tüm engellerin kaldırılmasıyla ilgili görüyorum. En büyük denetim, işçilerin çalışma koşullarında işçilerin söz sahibi olması, karar sahibi olması ve bunun genişletilmesidir. Yoksa denetleyebilirsiniz ama performansla göre, çok yoğun şartlarda vb. çalışıyorsanız orada işçi ölümlerinin yaşanması kaçınılmaz olur. Yani iş cinayetleri için "kaçınılmaz" diyorlar ya, evet tam da bu yüzden kaçınılmaz oluyor.

Patron TC kimlik numaralarını alıyor sendikalı mısın diye denetliyor ya da sendikaya üye olanı atıyor. Son dönemde iş cinayetleri artıyor ama buna paralel olarak işten atmalar ve direnişler de artıyor. Birinci husus bence bu. İşçi örgütlenirse oradaki üretimi sendikal ya da sendika içindeki kendi iç örgütlülüğü, işçi meclisi, konsey, komite artık adı ne konursa bu şekilde denetlemesi gerekiyor. Birinci önlem budur. Yoksa diğerleri zaten anlamsızlaşıyor. İki, işçi güvenliği

önlemleri yasaları var. Esasında bizim ülkemizdeki yasa, benim inceleyebildiğim kadarıyla Avrupa Birliği üye ülkelerinden ileri düzeydeydi. Şimdi yeni yasa uzun uzun yazılmış. Yasanın özünde şunu görüyorsunuz; iş güvenliği diye bir alan tarif ediyor. Kapitalizmin kendini böyle yenileme yeteneğine sahip olduğunu burada görüyorsunuz. Bu alandan yeni yeni meslekler ve iş tarif ediyor. Buradan milyonlarca liralık bir pazar oluşturuyor. Mühendisleri işçileştiriyor, patrona bağımlı hale getiriyor. Ortak Sağlık Güvenlik Birimi (OSGB) kuruyor. Eskiden İMES'te kötü de olsa kendince bir koruma önlemi vardı. Sanayi sitesinin doktoru vardı. İşçi gittiğinde daha önceki rahatsızlığını, geldiği fabrikalardaki sorunları biliyordu. Gelen işçiye senin şöyle hastalığın var diyebilecek kadar oradandı. Şimdi patates-domates satar gibi Esenyurt'ta bir OSGB kuruyorsunuz, fabrika fabrika dolaşıp iş güvenliği hizmeti sunuyorsunuz. Mesela inşaat işkolunda makine mühendisinin iş güvenliği uzmanı olduğunu gördüm. Esenyurt'tan başlayıp bütün kentte iş güvenliği denetimi yapılamaz. Böyle olursa haftada birkaç saat uğrayıp şeklen işlemler yapılır. Konuyu bilenlerin işe hakim olması engelleniyor. İnşaat sektöründeki bir denetimi inşaat mühendisi yapabilir. Bir madeni maden mühendisi denetler. Bunun tersini yaparsanız sorun olur.

"Yapmak istesenez de denetim yapamıyorsunuz"

Diğer yandan müfettişlerin sayısı çok az. İyi niyetli de olabilirler. Ama Soma'da örneğini gördüm. Katliamdan iki ay önce denetlediği söyleniyor. İki müfettişten biri 58 yaşında diğeri 22. Yaşlı olan madene inmeden ofiste idari işleri denetliyor, yaşı madene inmek için uygun değil. Madene inen yeni mezun olmuş tecrübesiz biri. Alana daha hakim birini yollarsanız o sorunları çok rahat görebilir. Mesleki

İşçi sınıfının örgütlülüğüdür!"

yetersizlikten dolayı önlem almak istese de önlem alamayabilir. Ki şirketin zaten müfettiş geliyor diye bir dizi göstermelik havalandırma, önlem uygulaması gibi oyunları da var. Yine Cebeci'deki taş ocağında uzmanlara tatil-matıl denerek denetim yaptırılmıyor. Burada şunu çok net görüyorsunuz; bir kısım müfettiş işini yapmıyor olabilir ama yapmak istesenez de öyle bir mekanizma kurulmuş ki denetim yapamıyorsunuz. Ortada düzen var, iyi niyetli bir müfettişin, hekimin, uzmanın, mühendisin değiştirme şansı yok. Bireyler olarak bir işçinin hayatı ve sağlığı için bazı şeyler yapılabilir ama böyle bir yapısal sorun varken sistem değişmez. Örneğin siz iyi niyetli bir OSGB kurdunuz, ben patronum kendi çıkarıma bakarım. Bir maliyet olarak baktığım iş güvenliği alanında benim istediğim raporu vermezsen sizle çalışmam. Böyle bir düzen var. Yani niyetten bağımsız olarak bu sistemde denetim yapılamaz.

"Öldürmek önlemekten daha ucuz"

Patronlar sınıfı için bu sistemin alt yapısını oluşturan iki temel neden var. Biri maliyet. Öldürmek önlemekten daha ucuz. İşçilerin yarattığı artı değer ölümün yaratacağı maliyetten çok daha fazla. Bu esnek çalışma koşullarında yaratılan kar çok daha fazla. Bir işçi maliyeti 7-10 bin lira.

Torun Center'ın toplam proje maliyetine bakıldığında bu tazminat rakamları onlar için nedir ki. 50 bin lira 100 bin lira verseler ne kadar zarar ederler ki. Bir örnek görmüştüm. Trakya'da bir fabrikanın çevreyi koruması için yapması gereken filtre sisteminin maliyeti 2 milyar lira. Ama bunu yapmazsa her yıl ödeme ihtimali olan ceza 150-200 bin lira. Yani filtre parasını 10 yılda ceza olarak ödemiş oluyorsun. 2 milyarı bankada işletse zaten kat be kat çıkarıyor. Patron da doğal olarak önlem almak maliyetli olduğu zaman böyle bir yöntemi tercih ediyor.

Patronlar salt maliyet olarak düşünmüyor. Torun Center patronu da böyle. İkinci nedenleriyse orada bir çalışma rejimi, otorite yaratmak ve bunu kaybetmemek için önlemsizliği tercih ediyorlar. Denetimi işçilerle ya da onların dışında mühendis veya hekimin yapmasını oradaki çalışma rejimini bozan bir faktör olarak görüyorlar. Bunun için orada 10 işçinin ölümünün ardından eyleme katıldın, kimlik gösterdin diye işten atma cüreti gösterebiliyor. Ya da Soma'da 301 işçi öldü. Mantıken bu patronun hapis yatması lazım diye düşünürsünüz. Fakat yargılama aşamasına dahi geçilmiyor. Bu anlamda denetim mekanizması yok ki. Yani cezalar zaten iyi halden, başka mazeretlerden düşürülüyor ya da yeni yasayla imza atan mühendise yükleniyor.

Bunun sonucunda toplu ölümlerle karşı karşıya

kalıyoruz. Soma'ydı, Torun Center'dı. Bunun devamı gelecektir.

Bizim bilmediğimiz birçok iş cinayeti yaşanıyor. Devlet istese hepsinin bilgisine ulaşabilir. Hastane kayıtları, polis ihbarları, sigorta girişleri ile bunu çıkarabilir ama sorun burada, yapmıyor.

"Bugüne kadarki birikim bugün açığa çıktı"

- **İSİG Meclisi işçi denetimi için neler yapılması gerektiğini düşünüyor?**

- Asgari bir örgütlülük her zaman önlemleri arttırıyor. Bunu en aza indirebiliyor, Halkalı'daki tepki de bu. Bize Halkalı'daki şantiyeden bu sene içinde 3 tane işçi ölümü haberi geldi. İsimlerini bilmiyoruz korktukları için söylemiyorlardı. Ta ki bugüne kadar. Bugüne kadarki birikim bugün açığa çıktı.

Kızıl Bayrak 8-10 yıl önce iş cinayeti tanımını kullanıyordu. 10 sene evvel tek başına diyordu. Şimdi ne oldu, Hürriyet gazetesi de, Kemal Kılıçdaroğlu da iş cinayeti diyor. Bu noktaya gelindi. Bu benzer değişim işçilerde de yaşandı. Bir bilinç sıçraması oluştu.

Bu yanıyla inşaat sektöründe iki hususa dikkat çekmek istiyorum. İnşaat sektöründe Orta Karadenizliler'in ölüm oranı çok. Ordu merkezli olmak üzere Samsun, Giresun gibi iller ağırlıklı. Diğer ağırlıklı ölümse Vanlı işçilerde, yani Kürtler'de. Esenyurt'ta çadırdaki ölen işçilerin kemikleri kaynamıştı. DNA testinde çıktı; biri Vanlı diğeri Ordulu'ydu. Yenibosna'ya gittiğimizde gördük bir yanda Kürtçe ağıtlar yakılırken diğer yandan Türkçe ağıtlar yakılıyordu. Bu insanlar aynı çadırdaki, aynı şantiyede idi. Bu çok önemli. Türkiye'deki mücadele ile Kürt hareketinin aç farkının kapanması için çok önemli...

"İşçi güvenliği ve sağlığı önlemlerinin kapsamını genişletmek gerekiyor"

Toplu ölümlerin dışında hergün 7-8 işçinin öldüğünü tespit ediyoruz. Bizim perspektifimizin işçinin evden çıktıktan sonra eve dönüşüne kadar olan tüm sürecin patron tarafından işçi güvenliği ve sağlığı önlemlerinin sağlanması üzerine kurulması gerekiyor. Patron ulaşım aracını sağladığı zaman iş kazası diyen yasa işçi kendi imkanlarıyla gittiğinde bunu saymıyor. Bu bakışla işçi güvenliği ve sağlığı önlemlerinin genişletilmesi gerekiyor. Bunun barınma ve beslenmeye kadar genişletilmesi gerekiyor. İnşaat, maden, enerji, metal gibi temel sektörlerde yoğunlaşmak gerekiyor. Türkiye ekonomisinin temelini oluşturan bu işkollarında çalışan işçilerin bir bütün olarak işçi sınıfının öncülüğünü gerçekleştirebileceği için buralarda odaklanılması ve işçi sağlığı

mücadelesinin de buralardan büyütülmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu konulara dair akademisyen arkadaşların yönelmeleri gerekiyor. Üniversitelerin, akademinin işçi sınıfına böyle bir destek sunması gerekiyor. Yanında olacaksa böyle olabilir.

"Müdahil olabilmek için İSİG Meclislerini bölgelere taşımak gerekiyor"

Bir de son olarak kişisel, grupsal hiçbir çıkar gözetmeden bizim işçi sınıfının işçi sağlığı ve güvenliği politikası ve mücadelesinde besleyici bir rol oynadığımızı düşünüyorum. İşçiler ücretleri için refleks gösterebiliyor, iş güvencesi için de bunu yapabiliyor. Ama işçi sağlığı ve güvencesi mücadelesi hala çok yeni. Son 7-8 yıllık birikim üzerine oturuyor. Burada iki türlü çarpıtılmaya karşı dikkat etmek lazım. Biri liberal bir yönelim. Bu Avrupa Birliği fonlarıyla desteklenen, işin vicdani yönünü öne çıkartan bir tarz. İkincisiyse daha çok cemaat tarafının öne çıkardığı AKP karşıtlığı noktası olacaktır. Tayyip Erdoğan, Çalışma Bakanı Faruk Çelik, zaman zaman İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu çok önemli siyasal figürler olabiliyor. Yine AKP, kapitalizm hedef alınırken en temel uygulayıcı siyasal parti olarak görülüyor ama yarın Erdoğan da AKP de gidebilir. 1991'de 263 maden işçisi öldü. O zaman Turgut Özal vardı, ANAP vardı. 2023 yılında AKP olmayabilir, CHP ya da farklı bir siyasal parti olabilir. CHP'den Kemal Kılıçdaroğlu iş cinayetlerine karşı mücadeleyi meclise taşıyacağını söylerken aynı anda sistematik olarak Beşiktaş'ta, İzmir'de bir dizi belediyede taşeron uygulamalarıyla işçileri işten attığını görüyoruz. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu.

HDP için de bir şey söylemek istiyorum. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Selahattin Demirtaş en yüksek oyu %83,7 ile Şırnak'ta aldı. Şırnak madenlerinde işçiler ölüyor, bölgede HDP ya da Kürt hareketi buna müdahale etmek zorunda. Yeni bir toplum kurma ideali varsa ve bu hareketin temeli yoksullar, köylüler, işçilere dayanıyorsa bu yapılmak zorunda. Biz maden ocaklarına karşı değiliz ama işçilerin ölmeyeceği biçimde olsun. Bunun mücadelesini gösteren bir tarz olmalı. Bu alanda birleşik mücadeleye ihtiyaç var. Salt teşhirden öte bunu nasıl önleyebileceğimizi tartışmalıyız.

Bugünden yarınki katliamlar için yer de söyleyebiliriz. Kozlu'da, Amasya'da risk olduğunu biliyoruz. Bu öngörü de olmaz. Biz İşçi Sağlığı Ve Güvenliği Meclisleri'ni bölgelere yaymak istiyoruz. Başka bir türlü müdahil olma şansımız yok. Sendikalar, meslek odaları, devrimci örgütler, dernekler alanda müdahale içinde olmalıyız. Bu konuda bizler de üzerimize düşeni yapmaya hazırız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Anadolu Adalet Sarayı'nda taşeron işçiler kazandı

Bir işçi direnişinin gösterdikleri

Direnış, adliyede birleştirici bir rol oynaması, gerici sendikaların gerçek kimliğinin açığa çıkartılması ve BES içerisindeki sendikal grupların ataletini gözler önüne sermesi açılarından önemli deneyimler bıraktı.

Anadolu Adalet Sarayı'nda MFS Temsilcilik Turizm Gıda Müzik ve Prodüksiyon San. Tic. Ltd. şti. bünyesinde çalışan taşeron işçilerin direnişi kazanımla sonuçlandı. Çay ocakları, yemekhane, kafeterya ve restoranlarda Haziran ayı öncesinde 300'e yakın işçi çalışmaktaydı. Ücretlerin ödenmemesi ve Haziran-Temmuz aylarında yaşanan ücretsiz izinler nedeniyle onlarca işçi işten ayrılmış ve bu sayı 200 civarına düşmüştü.

Düzenin, dünyanın en büyük adalet sarayı olmasıyla övündüğü Anadolu Adalet Sarayı, adliye emekçileri açısından bir saray değil bir toplama kampı niteliğindedir. O devasa görünümün arkasında, gün ışığı görmeyen mahkeme kalemli yer alır. Gündüz vakti odaların büyük bölümü elektrikle aydınlatılmaktadır. Kapitalizmin mantığına uygun olarak iç dizaynı ve yerleşimi AVM olarak tasarlanmıştır. Ana giriş olan C kapısından girildiğinde ilk karşılaşılan şey bankamatikler, banka şubeleri ve lokantalar olmaktadır. Havaalanlarında olduğu gibi adliyeye gelen emekçiler de kemerlerine kadar çıkartarak X-Ray cihazlarından geçmektedirler. Personel ve avukatlar da kimlik göstermek kaydıyla X-Ray cihazlarından geçmek durumundadır. Adliye içerisinde çok sayıda baz istasyonu olduğu düşünölmekte, yoğun bilgisayar kullanımı ve X-Ray cihazları nedeniyle çalışanların yoğun radyasyona uğradığı dile getirilmektedir. Elektrik tesisatının yetersizliği nedeniyle birkaç kez yangın çıkan adliyede, klimalar çalıştırılmamaktadır.

Yemekhaneler, temizlik işleri, lokantalar, çay ocakları ve güvenlik hizmetleri taşeron şirketlere ihale edilmiştir. Güvenlik ve temizlik işleri yüzlerce işçi eliyle bir başka taşeron tarafından yerine getirilmektedir. 30 civarında çay ocağı bulunan adliyede, personel, hakim ve savcılar ve avukatlar için ayrı ayrı yemekhane bulunmaktadır. Kapitalist devletin hiyerarşik işleyişine uygun olarak yemekhaneler birbirinden ayrılmış, masa ve koltuklar hiyerarşıye göre düzenlenmiştir. Devlet eliyle ticarethaneye çevrilen adliyede emekçiler çay ve yemek için para ödemektedirler. Kısacası taşeron işçilerle birlikte 4 bini aşkın çalışanın bulunduğu tahmin edilen adalet sarayı "toplama kampı" olarak işlemektedir.

Yukarıdaki bilgilerden sonra şimdi esas konumuza dönebiliriz. Kısa sürede sonuca ulaşan direniş, gerek adliyede birleştirici bir rol oynaması bakımından, gerek gerici sendikaların gerçek kimliğinin açığa çıkartılması bakımından ve gerekse de BES içerisinde örgütlü sendikal grupların ataletini gözler önüne sermesi bakımından önemli deneyimler bıraktı.

Direnışe götüren süreç

Direnış taşeron patronunun işçilerin ücret alacaklarını ödememesi nedeniyle patlak verdi. Ücretlerin ödenmemesi ve zorunlu ücretsiz izin

uygulamaları nedeniyle onlarca işçi işten ayrılmış, işçilerin sayısı 200 civarına düşmüştü. Çay ocaklarında çalışan işçiler 26 Ağustos tarihinde kendiliğinden iş bırakma gerçekleştirmişler, fakat "cuma günü ücretlerin ödeneceği" sözü verilmesi nedeniyle bu iş bırakma eylemi 1 saat kadar sürdürölebilmişti. Daha önce de defalarca ödeme sözü alan işçiler, öncüsüz ve deneyimsiz olmanın sonuçlarını yaşıyor ve bir kez daha patron temsilcilerinin sözüne inanmayı tercih ediyorlardı. Taşeron işçilerin ücret sorunu, adliyede örgütlü Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 3 Nolu Şube'nin işyeri temsilcilerinin ve şube yöneticilerinin bir bölümünün gündeminde yer almaktaydı. Fakat ilk tartışmalarda çay ocaklarında çalışan işçilerin herhangi bir eyleme katılmalarının yemekhane çalışanlara oranla daha zor olduğu düşünölmüyordu. Çay ocaklarında çalışanlar 30 ayrı çay ocağına bölünmüştü ve görece yemekhane çalışanları daha fazla iç içe bulunuyorlardı. Bu kendiliğinden gelişen 1 saatlik eylem bu düşüncenin değişmesine yol açmıştı. Çay ocaklarında çalışanlar ise cuma günü ödeme yapılmadığı takdirde ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Bir grup sendika temsilcisinin çabası ile işçilerle bağ kurulmuş, cuma günü ödeme yapılmaması durumunda toplantı yapma kararı alınmıştı. Cuma günü geldiğinde ise işçilere ücretleri ödenmedi ve sus payı olarak 50'şer 100'er lira avans verildi. Bunun üzerine BES yönetici ve temsilcileri ile Çağdaş Hukukçular Derneği'nden bir avukatın katıldığı bir toplantı yapıldı. 30 civarında işçinin katıldığı toplantıda işçiler İş Kanunu'nun 34'üncü maddesi hakkında bilgilendirildiler. Toplantı sonucunda pazartesi günü işbaşı yapmama kararı alındı.

İlk günden etkili bir müdahale: Boykot çağırısı

Direnışin ilk günü endişe hakimdi. İşçilerin bir bölümünde ücretini alıp işi bırakma düşüncesi vardı. BES'in adliyede örgütlü temsilcilerinin ve şube yöneticilerinin bir kısmının ilk günden direnişe ilişkin

sahiplenici tutumu, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Kartal Hukukçular Derneği (KHD) ve Adalet için Hukukçular avukatlarının direnişçi işçileri sahiplenmesi endişelerin kırılmasında önemli bir rol oynadı. Bu ilk gün en etkili müdahale ise yemekhane önünde yapılan boykot çağırısı oldu. BES 3 No'lu şubenin müdahaleleri esas olarak şubede genel kurul öncesinde oluşturulmuş bulunan Sınıf Sendikacılığı İnisiyatifi (SSİ) bileşenleri tarafından yapılmaktaydı. BES'liler işçilerle birlikte sabahdan çay ocaklarını dolaşmış, üç dört çay ocağının çalışanlarının da iş bırakmaya katılması sağlanmıştı. SSİ bileşenleri hafta sonundan bu ilk güne hazırlıklarını yapmış, boykot çağırısını içeren bir bildiri hazırlamışlardı. Öğle saatlerinde yemekhane önünde adliye emekçileri boykota çağırıldı. Boykot önemli bir desteğin açığa çıkmasını sağladı ve ilerleyen günlerde adliye çalışanlarının önemli bir bölümü kendi çaylarını kendileri yapmaya başladı.

İlk gün moral bozucu olgulardan biri işçilerin görüşecek muhatap bulamaması, bir diğeri ise onlarca gencin 5 günlüğüne yasadışı olarak çalıştırılmaya başlanması oldu. Fakat işçilerin direnişine ilk günden gelişen destek, olumsuz havanın ve kaygıların aşılmasında önemli bir rol oynadı. Çay ocakları çalıştırılrsa da, adliye emekçilerinin, avukatların, hakim ve savcıların boykota katılması çay satışlarını önemli oranda etkilemeye başlamıştı. İlk günün bitiminde işçilerle yapılan değerlendirmeler ile ikinci gün basın açıklaması yapılması ve boykot çağırısının sürdürölmesi kararlaştırıldı. İkinci gün el ilanları ile C kapısı önünde boykot çağırısı yapıldı ve ilk gün "adliyede olmadığı" söylenerek görüşölemeyen başsavcı vekili ile görüşme gerçekleştirildi. Öğle saatlerinde ise BES, ÇHD ve KHD'nin çağrıları ile basın açıklaması gerçekleştirildi.

İsabetli kararlar sonucu belirledi

Patron temsilcilerinin çağırısı ile direnişin üçüncü günü başlayan görüşmeler, işçi temsilcilerinin yanı sıra, BES şube yönetiminden bir kişi, ÇHD ve

KHD'den birer avukatın katılımı ile oluşturulan heyet aracılığıyla yürütüldü. Haziran, Temmuz ve Ağustos ayı ücretlerinin ödenmesi, zorunlu ücretsiz izinler karşılığında ödeme yapılması, işbaşı yapılması sonrasında direnişteki işçiler üzerinde herhangi bir işten atma ve baskı kurulmaması gibi talepler dile getirildi. Görüşmelerin her aşamasında işçiler bilgilendirildi ve tüm kararlar işçilerle birlikte alındı. Görüşmeler perşembe akşamına kadar sürdürüldü ve perşembe akşamı patron temsilcisi ile "Haziran-Temmuz ücretlerinin 8 Eylül Pazartesi, Ağustos ücretlerinin 15 Eylül Pazartesi ödenmesi, Ramazan Bayramı'nda ücret kesintisi yapılan işçilere üç günlük ücret ödenmesi, ücretsiz izinler yerine ücretli izin hakkı olanlara ücretli izin gün sayıları kadar 30 Ekim'e kadar ödeme yapılması, henüz bir yılını doldurmayanlara ise ücretli izin haklarını elde ettikleri ay ücretleri içerisinde ayrıca ücretli izin süreleri kadar ücret ödenmesi" hususlarında uzlaşa sağlandı. Ancak patron temsilcisinin protokol imzalanmasını "saatin geç olması" gerekçesi ile sonraki güne atması sebebiyle cuma saat 09.00'a kadar süre verildi.

Bu son görüşmelerin gerçekleştirildiği gün, SSI bileşenleri tarafından hazırlanan bir bildiri yemekhane işçilerine ulaştırılmıştı. Görüşmelerde işçi heyetinin direnişteki işçiler için protokolün uygulanması yönündeki talebi kabul edilmemiş, patron temsilcileri imzalanacak protokolün "diğer işçiler de ayaklanı" korkusu ile tüm işçilere uygulanacağını söylemişlerdi. Yani görüşmeler tüm işçiler adına gerçekleşir hale gelmişti. Görüşmelerin seyrini işçilere açıklayan bildiri ile çalışan işçiler mücadeleye katılmaya çağırılıyor, aksi halde görüşmelerin yalnızca direnişçi işçiler adına yürütülmesinde ısrarcı olunacağı söyleniyordu. Bu bildirinin çalışanlarda önemli bir etkiye yol açtığı ve tepkilerin geliştiği bizzat işveren temsilcileri tarafından dile getirilmişti.

Cuma günü geldiğinde ise verilen süre içerisinde patrondan herhangi bir çağrı gelmedi. İşçiler patronun oyalama niyetiyle davrandığını, pazartesi günü protokolsüz olarak ücretlerin ödenmesi amacı güdüldüğünü, ücretlerin ödenmesi durumunda ise direnişin desteğinin zayıflayarak yalnızlaşma sonucunu doğurabileceğini öngörüyordu. İşçiler, İş Kanunu'nun 34'üncü maddesinden aldıkları yasal hakkı kullanarak direnişe geçmişlerdi. Ücretlerin ödenmesi durumunda direniş fiilen devam etse bile adliye emekçilerinin desteğini almanın ve boykotu sürdürebilmenin olanakları ortadan kalkabilirdi. Bu nedenle Cuma günü direnişin kritik bir aşamasını oluşturuyordu. SSI temsilcileri gelişmeleri duyurmak amacıyla (önceki günkü bildirinin etkili olduğunu bildiklerinden) yemekhane çalışanlarını, konuşmak üzere direniş alanına çağırdılar. Yemekhane çalışanları direniş alanına geldiler ve yapılan açıklamaları dinleyerek tekrar işbaşı yaptılar. İşçi heyetine yemekhane işçilerinden de bir kişi alındı ve saat 12.00'a kadar protokol imzalanmazsa yemekhane işçilerinin de iş bırakmaları kararı alındı.

Cuma günü başsavcı vekili odasında yapılan görüşmede patron temsilcileri beklenen bir hamle yapıyorlardı. Sendikanın ve avukatların protokolde imzalarının olmamasını talep ediyorlar, bu talep karşısında "ayak diretileceği" düşünülerek işçiler ile işçileri temsilen görüşmelere katılan kurumlar arasında bir kopuş yaşatabileceklerini ümit ediyorlardı. Patronun amacının oyalamak olduğunu göstermek amacıyla bu talep kabul edildi. Patron adliyeye gelebileceğini söyleyerek "Cumartesi gelsinler nerede olursa görüşelim" diyordu. Daha düne kadar kendisini temsilen görevlendirdiği ve görüşmeleri

sürdüren temsilcilerin imza atması talebini de kabul etmiyordu.

Patronun "cumartesi günü" vaadi yemekhane işçilerinde tereddütlere yol açmıştı. Saat 12.00 olduğunda yemekhane işçileri eyleme katılmamıştı. Bunun üzerine direnişteki işçilerle birlikte adliye içerisine girilerek adliye içi eylem alanına dönüştürüldü. Yemekhane önünde sloganlar, alkışlar ve konuşmalar eşliğinde adliye emekçileri boykota çağrıldı. Ardından yemekhaneye girilerek konuşmalar yapıldı ve coşkulu sloganlar atıldı. Yemekhane içinde bulunan emekçiler alkışlarla işçilere destek verdiler. Bu gelişme sonrasında yemekhane işçileri de yemek dağıtım sırasında kepçelerini bırakıp direnişçi işçilerle birlikte C kapısına indiler. Direniş boyunca işçilere önemli bir destek sunan Yargıçlar ve Savcılar Derneği (YARSAV) ve Yargıçlar Sendikası, "işçilerle birlikte kumanya yeme" amacıyla kumanya hazırlayıp desteğe geldiler. Bir anda C kapısı önü yüzlerce emekçi ile doldu. Coşkulu konuşmalar yapıldı ve direnişteki işçiler ilk kez yemekhane çalışanlarını da iş bırakmaya katmış oldular. Böylece kritik eşik aşılmış, gerçekte işçilerin zaferi ilan edilmişti. Sonrasında cumartesi günü için görüşme saati isteyen işçilere patron tarafından dönüş yapılmamış, çay ocakları ve yemekhane işçileri Pazartesi günü hep birlikte iş bırakma kararı alarak evlerine gitmişlerdi. İşçilerin kararlılığını anlayan ve adliyede gelişen desteği kıramayacağını kavrayan patron, geç saatlerde işçileri toplantıya çağırdı. cumartesi günü saat 15.00'te yapılan toplantı öncesinde ise son hamlesini yaparak "sendikacılar ve avukatlar gelmesin" diye haber gönderdi. Direnişçi işçiler buna tok bir yanıt vererek BES'liler ve avukatları ile birlikte yemekhaneye girdiler.

Patron pazartesi günü ancak avans ödeyebileceğini, Haziran-Temmuz ücretlerini cumaya kadar ödeyebileceğini söyledi. Bunu kabul etmeyen işçi temsilcileri, yemekhane işçilerinin cumaya kadar ödeme yapılmasını kabul etmeleri nedeniyle direnişe katılan ve işbaşı yapmak isteyen işçilerden 35 işçinin Pazartesi günü ücretlerinin ödenmesini kabul ettirdiler. Diğer talepler ise mevcut biçimiyle kabul edildi.

Direnişin yan kazanımı: Kahve ve soğuk içeceklerde indirim

Protokolün imzalandığı gün patron çay ocaklarının işyerlerine getirilen çay makineleri nedeniyle zarar ettiğini söylemiş ve BES'ten bu konuda 'yardım' istemişti. BES temsilcileri ise çay makineleri nedeniyle kimseye herhangi bir söz söyleyemeyeceklerini, fakat personele dönük fiyatların pahalı olduğunu ve çalışanların bu nedenle çay makineleri getirmeye yöneldiklerini söylemişler ve fiyat indirimine gidilmesini talep etmişlerdi. MFS patronu ise direnişteki işçilerin işbaşı yaptıkları gün diğer iki

sendikayı da çağırarak işçilerine yeni tarifeyi açıkladı. Patron gerici sendikaları da sürecin parçası yaparak BES'in yarattığı etkiyi zayıflatma çabasına girişti ve gerici sendikalar da bu fırsatı değerlendirerek "görüşтік fiyat indirimi yaptırıldı" söylemi ile adliye emekçileri içinde "prim" yapmaya çalıştılar. Ne var ki, direnişin gücü ve gerici sendikaların direnişe pratik bir destek sunmamaları nedeniyle adliye emekçileri içerisinde bu söyleme fazlaca itibar edilmedi. BES temsilcilerinin sürece dönük açıklamaları ve etkili müdahaleleri ise bu söylemi tümüyle etkisiz hale getirdi.

Direniş gerici sendikaların gerçek yüzünü pratikte açığa çıkardı

Direniş süreci Memur Sen'e bağlı Büro Memur Sen ve Kamu Sen'e bağlı Türk Büro Sen'in emek mücadelesi karşısındaki konumlarının da emekçiler nezdinde açığa çıkartılmasını sağladı. Avukatlar, hakim ve savcılar örgütlülükleri ile direnişe etkin bir destek sunarken, bu sendikalar zaman zaman işçilerin yanına gelip "vaaz" vermekle yetindiler. Dahası AKP'nin emekçiler içerisindeki ayağı durumunda olan Büro Memur Sen yöneticilerinden biri gelip BES temsilcilerine "arabuluculuk" yapma teklifinde dahi bulunmuştur. Direnişin kazanılması için tek bir destek çağrısı yapmamaları, boykotun örgütlenmesi yönünde hiçbir çaba göstermeyen bu sendikaların üyelerinde önemli bir tepki oluşmuştur. BES bizzat bir direnişi yöneterek ve kararlıca işçilerle birlikte mücadeleyi örgütleyerek kamu emekçilerinin de sempatisini kazanmıştır. Direniş sonrasında ise gerici sendikalar üye kaybetmeye başlarken BES'in üye sayısında artışlar yaşanmıştır.

Direniş BES'in ve sendikal grupların ataletini ve sınıftan uzaklığını gözler önüne sermiştir

Adliye emekçileri nezdinde BES yönetici ve temsilcilerinin direnişe katkıları BES'in hanesine yazmıştır. Direnişin örgütlenmesinde ve sürdürülmesinde aktif bir şekilde rol oynayanlar bunu özenle gözetmişlerdir. Fakat direnişin esas yükü işçiler ile birlikte Sınıf Sendikacılığı İnisiyatifi (SSI) etrafında toplanmış olan kadrolar tarafından taşınmış, ÇHD ve KHD ise bu yükü omuzlayanlar içerisinde yer almıştır. BES bütünlüğünden bakıldığında ise iyimser şeyler söylemek olanaklı değildir. Daha son genel kurulunda taşeron işçilerin sendikaya üye olmasını hararetli bir şekilde 'savunan' ve bunu tüzük hükmü haline getirenler, söz konusu olan fiili bir direniş olduğunda aynı hararetli çaba içerisinde olmamışlardır.

BES MYK ise kamuoyuna çok sayıda basın yayın organı ile yansıyan bu direnişi neredeyse görmezden gelmiş, örgütlü olduğu en büyük işyerinde gelişen bir

direnişe kayıtsız kalmıştır. Daha önce İzmir Bayraklı Adliyesi'nde işten atılan taşeron işçilerin direnişine BES İzmir Şubesi tarafından belirli bir destek verilmiş ve işçiler üç günlük bir direnişle işlerine geri dönmüşlerdi. Anadolu Adliyesi'nde gelişen direniş ise bizzat BES kadrolarının öncülüğünde gelişmiş ve binlerce adliye çalışanının gündemine oturtulabilmiştir. Fakat BES Genel Merkezi, yaşanan bu direnişi şubelere ve işyerlerine taşımak yönünde bir çaba içerisine girmedigi gibi neredeyse görmezden gelmiş ve internet sitesinde birkaç haber yapmakla yetinmiştir.

Şube nezdinde ise bugün KESK ve bağlı sendikalar içerisinde "örgütlü" bulunan hakim sendikal grupların kadroları direnişle tümüyle ilgisiz kalmışlardır. Öyle ki burunlarının dibinde gelişen kararlı bir direniş, yapılan destek çağrılarına rağmen yanıt vermemişlerdir. Bu tablo gerçekte bu sendikal grupların "örgütsüz" tablolarına ışık tutmakla kalmamış, kadrolarının da sınıf mücadelesinden ne ölçüde uzaklaştıklarını gözler önüne sermiştir. Direniş, işçilerin direncinin yanı sıra SSI bileşenlerinin ve avukatların omuzlarında yükselmiş, hatta kimi grupların adliye içerisinde bulunan kadroları dahi etkin bir katılım göstermemiştir. Şube yönetimi açısından da benzer bir durum ortaya çıkmıştır. Şube yöneticilerinin kimileri hiç direniş alanına gelmemiş, kimileri ise yalnızca gelip gitmiştir. Öyle ki, direnişin ikinci günü yapılan ve diğer kurumlarla birlikte BES'in de dahil olduğu basın açıklamasında, basın metni görevini alanların yazmaması ve direniş içinde başından sonuna kadar yer alan şube yöneticilerine bu durumun bildirilmemesi nedeniyle basın metni dahi hazırlanamamış ve okunamamıştır. Defalarca dile getirilmesine karşın, direnişin havasının işyerlerine taşınması, işyerlerinin ise direnişle taşınması yönünde hiçbir çaba gösterilmemiş, şube yöneticilerinin bulunduğu işyerlerinde dahi direnişin gündemleştirilmesi yönünde çaba harcanmamıştır.

Kuşkusuz bunlar bir tesadüf değildir. Komünistler bugüne kadar birçok örnek üzerinden reformist solun sınıf mücadelelerinden ne kadar uzaklaştıklarını, parlamenter hayallere dayalı siyaset tarzlarının kamu emekçileri hareketini nasıl da kötürümleştirdiğini ve güçten düşürdüğünü ortaya koymuşlardır. Reformizmin ve sendikal bürokrasinin sınıf üzerinde geriletici bir etki yarattığı, dahası sınıf mücadelelerinin reformist solda "üzerinden laf söylemek" ötesinde herhangi bir ilgi görmediğini birçok deneyim ortaya koymuştur. MFS taşeron işçilerinin direnişi ise bu ilgisizliği ve yabancılaşmayı büro işkolu nezdinde ortaya koymuştur.

Her geçen gün sınıf mücadelesinin dinamikleri gelişmekte ve birikmektedir. Bu dinamiklerin sınıf mücadelesine kanallene edilebilmesi ise devrimci kadroların bu dinamiklerle buluşmak için etkin bir çaba içerisinde olmasına bağlıdır. Sınıf mücadelesinde ve KESK'te önderlik sorununun aşılması ancak bununla mümkündür. Fiili meşru mücadele çizgisine ve sınıf mücadelesine inanç duyan, ancak reformizmin etkisinden sıyrılamayan öncü kadrolar da KESK'e hakim mevcut reformist-uzlaşmacı çizgiyi ve bu çizginin taşıyıcılarını sorgulamalı, devrimci özne ile buluşmaya yönelmeli ve işçi sınıfının gelişen mücadele dinamiklerinin devrimci bir zeminde harekete geçirilmesi çabasına omuz vermelidirler.

A. Mutlu

Meksika'dan Yatağan direnişine destek

Yatağan işçilerine bir destek de Meksika'dan geldi. Meksika Enerji İşçileri Sendikası-Meksika Yeni İşçi Merkezi, Yatağan Termik Santrali'nin özelleştirilmesine direnen işçilerin mücadelesini desteklediklerine dair mesaj gönderdi.

Sendikanın Dış İlişkiler Sekreteri José Humberto Montes de Oca Luna adına Yatağan'daki Maden-İş ve Tes-İş sendikalarının şubelerine yollanan mesajda, sendika üyesi 16 bin 599 işçinin Yatağan işçilerinin yanında olduğu belirtildi.

Mektuba ek olarak, Meksikalı işçilerin, üzerinde "Meksika Yeni İşçi Merkezi dayanışma halinde. Yatağan'ın özelleştirilmesine hayır" yazılı pankartı taşıırken çekilmiş fotoğrafı da gönderildi.

Açıklamada, şu ifadelere yer verildi: "Enerjinin özelleştirilmesi, halklarımızın egemenliğine süikasttır, işçilerin haklarına darbedir ve hane tüketicileri için enerji fiyatlarının kaçınılmaz artışına neden olur. Bu özelleştirmeler, her zaman büyük uluslararası şirketler ve halkın varlıklarına yönelik hırsızlıktan pay kaptan neoliberal araçların çıkarımadır."

Açıklamada, Meksikalı işçilerin desteklerine de vurgu yapılarak, şöyle denildi: "Değerli mücadele arkadaşlarımız! Meksika Enerji Sendikası'nda ve Meksika Yeni İşçi Merkezi'nde olan 16 bin 599 işçinin

mücadele ruhu taşıyan selamını sizlere iletmek istiyoruz. İşçinin mücadelesi sınır tanımaz. Yaşasın proleteryanın enternasyonalizmi, ileri Yatağan'daki yoldaşlarımız, zafere değin!"

Patron temsilcisi geldi, işçiler eylem yaptı!

Yatağan işçileri, patron temsilcisinin Milas'a gelmesi üzerine eylem yaparak özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini yinelediler. Maden-İş Sendikası Yatağan ve Havalisi Şube Başkanı Süleyman Girgin, burada bir açıklama yaparak işyerlerini teslim etmeme konusunda kararlı olduklarının altını çizdi.

Alıcı firma yetkililerinin işyeri dışında görüşme yaptıklarından haberdar olduklarını belirten ve işçilerin vermek istediği mesajın tam olarak anlaşılamadığının görüldüğünü belirten Girgin şunları söyledi: "Yatağan ve Milas maden ve enerji işçisinin mücadelesi tüm bu yapılanlara karşı, işçi sınıfının ortaya koyduğu bir iradedir. Yatağan ve Milas işçisinin attığı çığlık, tüm Türkiye işçi sınıfının sesidir. Ortaya koyduğu irade tüm ezilen, sömürülen emekçilerin ortak iradesidir. Bu direniş başlangıçtır, uyanıştır, umuttur. Direnişimiz daha önce olduğu gibi şimdi de devam edecek."

Havada ve karada grev

Alman Cockpit (VC) pilot sendikasına bağlı Lufthansa pilotları, Lufthansa yönetimi ile sendika arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinde pilotların emeklilik yaşının yükseltilmesi dayatmasına karşı 5 Eylül günü uyarı grevi yaptılar.

Grev kapsamında Frankfurt'ta kısa ve orta mesafe uçuşlarda iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Lufthansa, grev itibarıyla 200'den çok uçuşun iptal edildiğini ve takribi 25 bin yolcunun grevden etkilendiğini bildirdi. 5 Eylül saat 23.00'e kadar süren eylemin etkileri eylem sona ermesine rağmen devam etti.

Lufthansa, konuya ait yaptığı açıklamada, eylemden etkilenen yolcuları için 2 bin 200 otel odası rezerve edildiğini ve bununla birlikte Lufthansa ve Fraport'un vize itibarıyla Almanya'ya giremeyen yolcular için 500 yataklı saha oluşturduğunu duyurdu. Havayolu yönetiminin açıklamaları pilot grevinin istediği etkiyi yarattığını gösterdi.

Havayolu greviyle eşzamanlı olarak Almanya'daki makinistler de grev yaptı.

Almanya Tren Makinistleri Sendikası (GDL), kamuya ait demiryolu şirketi Alman Demiryolu Deutsche Bahn'da iş bırakma kararı aldı.

GDL'in grevinden özellikle başkent Berlin ve Hamburg'da yerel, hızlı ve banliyö trenleri ile yük trenlerinin etkilenmesi bekleniyor.

Grevin temel talepleri Yüzde 5 ücret artışının yanı sıra 2015 yılından sonra haftalık çalışma saatinin 2 saat azaltılarak 37 saate düşürülmesi, mesainin en fazla 50 saat ile sınırlandırılması, mesai uzatıldığında ise yüzde 50 oranında ücret artışı.

Yeni bir emperyalist savaş zirvesi

Galler zirvesinden, ABD dışışleri ve savaş bakanlıklarının direk veya NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen aracılığıyla zirve öncesinde kamuoyuna duyurdukları savaş ve saldırganlık kararlarının çıkacağı biliniyordu. Nitekim, 4-5 Eylül tarihlerinde Galler'de yapılan NATO zirvesinin, emperyalist saldırganlık ve savaşın baş mimarı ABD emperyalizminin dayattığı politikaları onaylamanın ötesinde bir işlevi olmadı.

Böylece, NATO zirvelerinin önceden ilan edilen kararları sözde 'tartışarak' onaylamanın ötesinde işlevi olmayan bir orta oyunu olduğunu somut olarak görmüş olduk.

Emperyalist saldırganlık ve savaş yeni boyutlar kazanıyor

Her şeyden önce son NATO zirvesinde saldırganlık ve savaş politikaları yeni boyutlar kazandı. Bu çerçevede denilebilir ki, Asya'dan, Afrika ve Avrupa'ya dünyanın birçok bölgesinde, NATO güçleri tarafından başlatılmış savaşların gölgesinde yapılan bu Zirve, NATO tarafından sürdürülen haksız savaşların yaygınlaştırılacağına açık ve resmi ilanı olmuştur.

NATO zirvesi, biri Ortadoğu, diğeri de Ukrayna krizi olmak üzere iki temel gündemle toplandı. ABD ve İngiltere, emperyalist saldırganlık ve savaşları dolaysız, hızlı ve genişleterek yürütmek üzere, daha çok Ortadoğu'ya odaklanırlarken, Almanya'nın gündeminde Ukrayna krizi bulunuyordu. NATO denen saldırganlık ve savaş aygıtının müdahale alanının sadece Ortadoğu ile sınırlandırılmaması gerektiğini ileri sürerek, bunun Ukrayna'yı da kapsamı için adeta didindi. Rusya ile 1997 yılında imzalanan anlaşmanın çöpe atılmasını, hali hazırda başlatılmış olan Rusya'ya dönük kuşatmanın daha bir kapsamlı ve etkili hale getirilmesini dayattı. Bunda başarılı da olundu.

Şöyle ki, Ukrayna'da süren emperyalist hegemonya savaşı üzerinden, NATO'nun müdahale sınırlarını Doğu Avrupa'ya doğru genişletmesi ve Doğu Avrupa'da beş kara üssünün kurulmasının yanısıra; bu ülkelerde oluşturulacak silah depolarının tamamlayıcısı olarak kurulması zirvede resmileştirilen 'öncü güç' birliklerini de bu ülkelerde konumlandırma kararları onaylandı. Gerçek şudur ki, bu kararlarla, emperyalistler tüm askeri güçleri ile Rusya sınırlarına dayanmışlardır.

Zirvede NATO güçlerinin silahlanma harcamalarını GSMH'nin yüzde ikisine çıkarılması da karara bağlandı. Bu durum bir kez daha, kapitalist dünyayı kasıp kavuran ekonomik krizden çıkış için burjuvazinin dizginlerinden boşalmış bir militarizmden, çılgınlık derecesinde bir silahlanma yarışından ve savaşlardan başka bir seçeneğinin olmadığını dolaysız ispatı olmuştur.

Emperyalist işgal ve yağma savaşlarının ürünü olarak oluşturulup büyütülen IŞİD sorunu zirvenin ikinci 'önemli' gündemiydi. Emperyalist haydutlar bir yandan IŞİD çetesinin arkasında duran güçlerin bizi kendileri olduğunu özenle gizlemeye, dahası IŞİD çetesinin gücünü abartılı bir şekilde olduğundan

daha büyük göstermeye çalışıyorlar. Amaç bellidir; önümüzdeki dönemde IŞİD'e karşı mücadele bahanesi ile tüm bölgede kapsamlı bir savaş yürütmek. Bir dünya polisi olan NATO'yu, acil müdahale gücü sıfatıyla öteden beri kendi doğal etkinlik alanları olarak gördükleri Ortadoğu'ya dolaysız ve hızlı biçimde müdahale etmesini zorunlu ve meşru hale getirmek. Demek oluyor ki, bu vesileyle bölgeye yerleşmek, zenginlikleri tam denetim altına almak ve en önemlisi de, kendi emperyalist planları için tehlikeli gördüğü güçleri ezmek, bölgeyi kendi istediği biçimde dizayn etmek derdindeler.

IŞİD, başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerin bölge halklarının başına bela ettiği bir cinayet örgütüdür. Bölgede IŞİD çetelerinin boy verip büyümesi için zemin hazırlayan, bu acımasız katillere her türlü desteği veren ABD, Türkiye, Suudi Arabistan, BAE ve Ürdün gibi ülkelerdir. Tüm bu gerçekler orta yerde duruyorken ABD tam bir utanmazlıkla, 10 ülkenin güç aktaracağı IŞİD'e karşı bir mücadele gücü oluşturma çağrısı yaptı. Bu gücün IŞİD'i yaratan ve bugüne dek güçlenerek yaşamasını sağlayan ülkelerden oluşması ise tam bir skandal örneğidir. Söz konusu olan karar, bölgenin kardeş halklarının zerre kadar çıkarına bir karar olmayıp, Ortadoğu'yu boydan boya bir savaş alanı haline getirmeyi ve tam bir kan deryasına dönüştürmeyi hedefleyen bir gelişmedir.

Dışışleri Bakanı John Kerry'nin, IŞİD'e karşı önerdiği çekirdek koalisyona destek aramak için yaptığı Ortadoğu gezisinde ilk durağı Irak'ın başkenti Bağdat oldu. Çekirdek koalisyona ilgili ilk kez ayrıntı veren Kerry, "40 ülke katılabilir bu koalisyona" dedi.

Emperyalist savaşların alanı genişletiliyor

Son NATO zirvesinin özü ve özeti emperyalist saldırganlık ve savaşın alanının genişletilmesine yönelik alınan kararlar olmuştur.

Rusya'nın Ukrayna krizinin çözülmesi için yaptığı ateşkes çağrısını, bölgedeki etkinliklerini artırmak ve militarist politikalarını güçlendirmek için hafife

olarak geçiştirmeye çalışan NATO çeteleri, IŞİD'e karşı 'mücadele' kararlarını da ABD'nin savaş diplomasisinin emrine verdiler. NATO güçlerinin, dolayısıyla da zirvenin, asıl olmasa da, önem verdiği amaçlardan biri kapitalist barışın sağlanması olsaydı; Ukrayna'da Rusya'nın önerisiyle sağlanan ateşkes ciddiye alınır, 2016'da yapılacak bir sonraki NATO Zirvesi'nin Polonya'da yapılmasına karar verilmez, AB Rusya'ya karşı ekonomik ambargoyu genişletmezdi. Zirvenin hemen peşinden Türkiye'nin de içerisinde yer aldığı Karadeniz'in kuzeybatısında üç gün sürecek olan ve 'NATO dayanışmasının gücünü göstermeyi' amaçlayan 'Sea Breeze 2014' gövde gösterisi başlatılmazdı.

Öte yandan, IŞİD çetelerine karşı alınan koalisyona kararı da bütün bu emperyalist politikalar bütünü dikkate alınırsa anlaşılabilir. Amaç bölgedeki insani drama son vermek ve barışı egemen kılmak olsaydı, öncelikle bölgeye yönelik silah trafiği durdurulur, çeteleri destekleyen, bölge üzerinde gerici emelleri olan devletler koalisyona ortak edilmez, insani yardım hızla örgütlenebilirdi. Bu devletlerin bunları yapmaya güç ve imkanları vardır. Nedir ki, insani yardım şöyle dursun, bölgeye yönelik olarak IŞİD bahanesiyle yeni bir savaşın başlatılması planlanmaktadır.

Emperyalistler arası rekabet kızışacak ve çatışma daha da sertleşecek

ABD'nin mevcut çok kutuplu gerçeği dikkate almak istemediğini belirten Rusya Bilimler Akademisi ABD ve Kanada Enstitüsü Müdür Yardımcısı Pavel Zolotarev, dünya düzenin 'sağlanması' için ABD tarafından Rusya'nın kabul edilmemesini sorunların kaynağı olarak açıklarken çatışmanın gerici karakterini de ortaya koymuş oluyordu. Pavel Zolotarev şöyle diyor: "Geçen yüzyılın 90'lı yıllarında 'tek süper güç' olarak ilan edilen Amerika, şampiyonluk unvanını bugün artık koruyamıyor. Washington, bariz bir şekilde, tek başına dünyada düzeni sağlayacak güçte değil.

Ancak bununla birlikte sorumluluğunu paylaşmakta acele etmiyor. Prensip, tüm mevcut Rusya-Amerikan

anlaşmazlıklarının nedeni de bu.”

Pavel Zolotarev’in bu isabetli belirlemesi, Rusya Bilimler Akademisi Dünya Ekonomisi ve Uluslararası İlişkiler Enstitüsü ABD Dış ve İç Politika Bölümü Başkanı Fedor Voytolovskiy’in: “Kiev, büyük ihtimalle, Amerika’nın dünya liderliğini korumak için harcadığı ateşli çabalarının son kurbanı olmayacak” öngörüsüyle birlikte ele alınınca, emperyalist güçler arasında süren pazarlara hakim olma savaşlarının hangi çılgınlık düzeyine tırmanacağını tahmin etmek zor olmayacaktır.

Emperyalist savaşlara karşı mücadele aciliyet kazanıyor

Son AB parlamentosu seçimleri de Avrupa’da faşist partilerin büyük güç topladığını ortaya koymuştu. Gerici emperyalist bir birlik olan AB, devrimci yoldan kapitalizmin tasfiyesi temelinde aşılp gerçek barış ve dayanışmanın egemen olduğu sosyalist Avrupa gerçekleştirilemezse, Avrupa’yı ve bütün bir dünyayı büyük felaketler beklemektedir.

Bu hafta Avrupalı ‘sol’ partilerin İtalya’nın Bologna kentinde düzenlediği toplantıda konuşan Fransa Başbakanı Manuel Valls “Fransa’da Marine Le Pen’in aşırı sağ iktidarın eşiğinde. Bu Avrupa’ya korkunç ve belki de ölümcül bir darbe olacak” diye feryat ederken hiç de mübalağa etmiyordu. Kapitalist üretimin kazandığı boyutlar, aldığı biçim sistemin bundan sonra gidecek bir sınırının kalmadığını gösteriyor. Ulaşılan devasa üretim teknolojisi ya insanlığın veya kapitalizmin sonunu getirecektir.

İkinci emperyalist savaş sonrasında kendi sınırlarının ve coğrafyalarının dışına ihraç ettikleri gerici savaş ve katliamların birgün kapitalist-emperyalist metropoller de vuracağını hesaba katmayan tekellerin Valls gibi ‘solcu-sosyalist’ uşakları, korumaya çalıştıkları kapitalist sistemin krizinin umutsuzluğa sürüklediği kitlelere ‘sol’ adına ihanet etmenin faturasının da pahalı olacağı gerçeğini ve tarihsel deneyleri hep görmezlikten geldiler. Tekelci kapitalizmin uşağı sömürgeci-emperyalist ‘solcular’ kapitalist sistemin büyüttüğü canavarın Ortadoğu’ya özgü İŞİD’lerle sınırlı olmadığını, ülkesi Fransa ve modern Avrupa’da da LE PEN gibi çeteleri de büyüttüğünü görünce feryadı basıyor: “Dinlenmek ve duyulmak için daha farklı davranmalı, daha farklı konuşmalıyız.”

Oysa Hitler, Mussolini, Franko gibi faşist çeteleri de kapitalist sistem büyütüp, iktidara taşıymıştı. Galler zirvesinde dünya emekçi halklarına karşı savaş kararları alan NATO çeteleri de, kapitalist sistemin ayakta kalması için başka seçeneklerinin kalmadığını itiraf ediyorlar.

Komünistler başta işçi sınıfına, işsizler kitlesine ve gençliğe, emperyalist ve gerici savaşların mağdurlarına, yılmadan ve yorulmadan kapitalist sistemin krizinin nedenlerini döne döne açıklamalı, milliyetçi önyargı ve düşmanlıklara karşı savaşarak, dünya halklarının emperyalizme karşı devrimci birliğini inşa etmek için seferberliği büyütmelidirler. Günün yakıcı görev ve sorumluluğu da budur.

Somali’de incelemelerde bulunan İnsan Hakları İzleme Örgütü (Human Rights Watch) çatışmalara karşı sözde “barış gücü” olan Afrika Birliği’ne bağlı askerlerin kadınlara ve kız çocuklarına tecavüz ettiğini ve gıda yardımını cinsel ilişki karşılığında veriyor gibi gösterdiğini belirtti.

Raporunda Somali’deki duruma dikkat çeken HRW, askerlerin, tecavüz ettikleri kadınlara yiyecek ve para vererek saldırıyı ticari cinsel ilişki gibi göstermeye çalıştıklarını söyledi. Rapora göre, 2011 yılındaki kıtlık sonrasında Somali’nin kırsal kesimlerinden başkent Mogadişu’daki kamplara yerleştirilenler gerekli destek verilmeyerek zor şartlarda yaşamaya mahkum ediliyorlar.

Askerlerin hedefi mağdur kadınlar

Raporda askerlerin taciz ve istismarına maruz kalan kadınların çoğunun da bu kamplardaki kadınlar olduğu aktarılıyor. HRW raporunda, 21 kadın ve kız çocuğunun anlatımlarına dayanıyor.

Askerlerin “kırılgan durumdaki kadınları ve kız çocuklarını cinsel ilişkiye zorlamak için aralarında insani yardımın da olduğu bir dizi taktik” kullandığı ifade ediliyor.

Rapor Afrika Birliği güçleri (AMISOM) üslerine su ya da tıbbi yardım gibi temel ihtiyaçlar için giden kadınların da tecavüze uğradığını belirtiyor. Askerlerin

tecavüzleri yüzünden cinsel hastalıklara yakalananlar bulunuyor.

Yaşadıklarını anlatan kadınlardan sadece ikisi polise şikayet edebilmiş.

Burundi ve Uganda’dan gelen birliklerin yaptıklarını aktaran HRW raporu, emperyalistlerin Somalilileri muhtaç bıraktığı durumu şu sözlerle özetliyor: *“Mogadişu’nun kamplarında yiyecek sıkıntısı kapıdayken, kız çocukları ve kadınlar yine ilaç ve gıda için umutsuzca bekliyor. Ailelerinin kurtulması için bedenlerini satmak zorunda kalmamaları gerek.”*

Emperyalistlerin yarattığı çatışma ortamlarında emekçiler cephesine düşen hep ölüm ve acı oluyor. Çatışmalardan kaçanlar sözde “barış gücü” diye yollanan askerlerin esiri durumuna düşürülüyor. Mağduriyetlerinden faydalanan askerlerse bunun sadece bir örneği.

Afrika Birliği’nden soruşturma savunması

BBC’ye konuşan bir Afrika Birliği yetkilisi ise raporda geçen bilgilerin “soruşturulacağını” söyledi. Afrika Birliği güçleri AMISOM sözcüsü Eloi Yao da vaatler ve sahte söylemlerle şunları söyledi: “Bu iddiaları ciddiye alıyoruz ve iddialar uygun şekilde araştırılacak. Afrika Birliği’nin görevi kötüye kullanmaya sıfır tolerans politikası gereği ve disiplin içinde gereken önlemler alınacak.”

Hagel Türkiye’ye yapması gerekenleri anlattı

Suriye’nin ardından Irak’ta da artan IŞİD vahşeti emperyalistlerin bölgesel hesaplarıyla ters düşünce, ABD ve diğer emperyalist merkezlerden de tepki gelmeye başladı. Suriye’de Esad rejimine karşı silahlandırılan, emperyalistlerden her türlü desteği gören gerici çetelerden biri olan IŞİD, Irak’ta bölge için stratejik olan yerlerde ilerlemeye başlamıştı. Böyle olunca bu kez karşısına, gerçekleştirdiği bunca vahşet karşısında sessiz kalan emperyalistleri de almış oldu.

ABD, IŞİD’e karşı bir gönüllüler koalisyonu oluştururken, Türkiye’ye de çeşitli görevler verilecek. Ocak ayında planladığı Türkiye ziyaretini, Erdoğan hükümetiyle aralarındaki “soğukluk” nedeniyle erteleyen ABD Savunma Bakanı Hagel, NATO Zirvesi’nin ardından Ankara’ya geldi. Erdoğan, Davutoğlu ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel ile görüşen Hagel’in Türkiye’ye yaptığı ziyarette ikmal, eğitim ve üsler konusunda koalisyonla lojistik destek verilmesini istediği öğrenildi.

Türkiye’deki teamüller çerçevesinde Hagel’in, Savunma Bakanı İsmet Yılmaz’ın muhatabı olarak ağırlandırılması gerekiyordu. Ancak ABD, bu konudaki

geleneğini Hagel’in ziyaretinde de bozmadı. Yılmaz, Cumhurbaşkanı ve Başbakan ile görüştü.

Türkiye’nin coğrafi konumu nedeniyle yakıt, su ve gıda ikmalinde stratejik bir yerde durduğu ifade edildi. Bölgede görev alacak küçük askeri grupların desteklenmesinde, Iraklılar’ın eğitiminde, operasyonda havadan yakıt ve su başta olmak üzere gıda gibi insani yardım malzemelerinin ikmalinde Türkiye’ye rol veriliyor. İncirlik ve Malatya gibi daha önce Ortadoğu’ya çeşitli müdahaleler için kullanılmış üslerin nasıl kullanılacağı konusunda henüz tam bir netlik olmadığı söyleniyor. Üslerin operasyonel değil lojistik olacağı iddia ediliyor.

ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına taşeronluk yapan Türkiye, tıpkı IŞİD gibi gerici çetelere verdiği destek gibi, bu kez de IŞİD’e karşı yapılacak müdahaleye vereceği desteği gizlice yapmak istiyor. IŞİD’in elinde devlet görevlilerinin rehine tutulmasının yanı sıra Türkiye, müdahaleyle ortaya çıkacak sonuçların faturasını ödemek istemiyor. Ancak ABD emperyalizmi harekete geçtiğinde, hiçbir şey Türkiye’nin bu müdahalenin dışında kalmasını sağlamayacak. Gerici çeteleri çıkarları için kullanan ABD’nin elinde Türkiye gibi işbirlikçi ülkelerin bir maşadan farkı yok. ABD emperyalizmi Ortadoğu’yu ateşe veren IŞİD’i yine bu maşaları ile durdurmaya çalışacak.

İşte Amerikan rüyası

Emperyalist-kapitalist sistemin merkezi, sistemin “refah ülkesi” Amerika Birleşik Devletleri geride kalan hafta sınıf cephesinden önemli gelişmelere sahne oldu. Eylül ayının ilk pazartesi gününü işçi bayramı olarak kutlayan ABD’de işçilerin hak talepleri bir gün için görünür kılınırken aslında Amerikan Rüyası’nın çoktan bittiği Fast Food greviyle ilan edildi. Kapitalist sistemin başkenti artık işçi sınıfının en ağır sömürü koşullarına maruz kaldığı herhangi bir dünya ülkesinden ayrıcalıklı değil.

“Labor Day” her ne kadar sınıfsal özü boşaltılarak sadece resmi bayram statüsünde algılanıp sıradan bir tatil günü gibi piknik ve sosyal eğlencelere konu edilse de hala bir dizi işçi örgütlenmesi ve sendika tarihsel talepleri ve güncel sorunları gündemleştirmek için alanlara çıkıyor. 1894 yılında işçi sendikalarının mücadelesinin bir ürünü olarak bayram ilan edilen bu gün, aradan geçen yüzyılı aşkın sürede burjuvazinin işçi sınıfı üzerinde yeniden tam hakimiyetini sağladığı, kendisi için Amerikan rüyasını yarattığı çalışma cehenneminin sonuçlarını gösteriyor.

Sistemin işçi ve emekçilere vaat ettiği ‘çalışıp onlar gibi olma serüveni’ artık kuru laf kalabalığı. Sistemin iki sınıf arasında yarattığı servet/sefalet uçurumu gizlenemeyecek kadar açık. 1 Eylül günü işçi bayramı için sokağa çıkanların talepleri bunun en iyi özeti oldu. “Daha iyi bir yaşam için ücretlerin artırılması” en temel şıardı. Keza sınıf hareketinin önemli tarihsel çıkışlarına tanık olan ABD, şimdi aynı talepler için mücadele edilen bir ülke konumuna geldi. Yani aradan geçen on yıllar sınıfın kazanımlarını büyütme bir yana örgütlülüğünün dağıtıldığı, haklarının gasp edildiği bir dönem olarak yaşandı. Sendika hakkı dahi unutulmaya başlanmış durumda. Güncel verilere göre ABD’de sendikalı işçi oranı her geçen yıl düşüyor. Son 30 yıl içerisinde sendikalı işçi oranının %23’ten %11.3’e

gerilediği istatistiklere yansıyor. Bu arada veriler ABD’deki tüm işçileri kapsıyor. Kamu işkollarındaki sendikalılar çıkarıldığında, yani özel sektördeki sendikalılık oranıysa %6.7 olarak görülüyor.

ABD’de özellikle tekelleri sermaye gruplarının başını çektiği sendika düşmanlığı ile işçiler örgütsüzleştiriliyor. Çok sayıda fabrikası olan, dünyaya yayılan Amerikan tekelleri sendikasılaştırma politikalarıyla tanınıyor. Sendikal bürokrasinin icazetçi anlayışıyla zaten protestocu bir ufku aşmadığı için her geçen gün eriyor ve işçiler için umut tazeleyemiyor. Sendikalar meslek odalarının bir türevi olarak mücadeleden kopuk ara katman idari kurumlara dönüşmüş durumda.

Kazanılmış haklar gasp ediliyor, krizin faturası işten atmalarla, düşük ücret dayatmalarıyla işçilerin sırtına yükleniyor. ABD ekonomisinin her kötü gidişi işçi sınıfının kamburunu arttırıyor. ABD’nin ilk iflas eden kenti Detroit aynı zamanda ABD’nin sanayi kenti idi. Geçmişin devasa fabrikalarıyla bilinen kentinin iflasi işçilere işsizlik oranının artışı, geleceksizlik olarak yansıdı.

Ferguson’daki sınıf öfkesi

Ferguson tek başına siyahi emekçilerin polis şiddetine tepkisini göstermiyor. Ferguson’daki militan tepki ABD’deki kapitalist sistemin en alt tabakaya mahkum ettiği ezilenler olarak en ağır şartlarda çalışan, en ağır sömürü koşullarına maruz kalan, en çok işsizlikle yüzyüze olanların tepkisini de gösterdi. Ferguson ABD’deki siyahi nüfusun geleceksizlik sarmalında maruz kaldığı koşullara karşı isyanı oldu.

Ferguson krizlerle cebelleşen kapitalist sistemde sermaye devletinin işlevinin de en açık yansıması oldu. Polisin askeri güç olarak yoğunlaştırılmasının,

toplumsal olaylara en ağır saldırı için eğitilmesinin ve yetkinleştirilmesinin en somut haline tanıklık ettik. Sendikasılaştırılan, ağır şartlarda çalışan işçi ve emekçilerin eylemleri karşısında ABD polisi hazırlığını sürdürüyor. Ferguson’da haki yeşil üniforma, keskin nişancılar, biber gazı ve zırhlı araçlarla yüzünü gösteren bu polis ordusu Fast Food grevcilerine karşı da aynı pervasız şiddetiyle saldırdı. Onlarca grevci gözaltına alınarak hareket kırılmaya çalışıldı. Fakat uzun sürece yayılmış biriken öfke militan bir tutumla grevi yol kesme eylemleriyle büyüttü. Bu da işçilerin hak arama mücadelesinde düzen içi, yasal sınırları kendi bilinç sızramalarıyla nasıl da kırdığını gösteriyor.

ABD Başkanı Barack Obama Milwaukee’deki bir işçi toplantısında “ben de aynen sizin gibi sendikalı olurum” dedi. “Emeğimin karşılığını almak istediğim için, işimi korumak için ben de aynen sizin gibi sendikalı olurum” diyen Obama tek başına ajitasyon için bunu söylemiyor. Bu söz ABD’de resmi devlet ideolojisinin sınıfın tepkisine karşı politik yaklaşımıdır. Aynı söylev Roosevelt tarafından 1936 yılında söylenmişti. Yani ikinci emperyalist savaşa giden yolda kendi topraklarında sınıf mücadelesinden duyulan korkunun bir ürünü olarak alttan alan bir devlet söylemi idi. Bugün de sendikalı işçi oranı kendi yönetimi döneminde düşen, Fast Food gibi devasa işçi bölüklerini barından bir alanda eylem dalgasının yaşandığı bir dönemde Obama’nın sözü yaşadıkları korkuyu gösteriyor.

ABD gerçeği kapitalizmin sonu

Kapitalist sistemin merkezindeki işçi sınıfının yaşadığı cehennem “üretmek kazandırma” ülküsünü taşıyanların yanıldıklarının kanıtıdır. Sermaye düzeni kazandıkça işçi sınıfından daha fazlasını istemekte, karını paylaşmamak içinse esnek üretimden, taşeronluğa, üretimi dünyanın dört bir yanına dağıtmaktan yasal düzenlemelere kadar her gün yeni bir saldırıyı hayata geçirmektedir. Kapitalizmin beşiği ve bugünkü merkezi buna rağmen krizlerden kurtulamamakta, kendi kriz sarmalıyla varolan nispi refahı da gasp etmektedir. ABD’deki “labor day” gerçeği ve Ferguson’dan Fast Food grevine taşınan işçilerin sokaklardaki öfkesi yarın örgütlü, sınıf bilinçli bir mücadelenin sınıf hareketinin bu önemli ayağında yeniden canlanacağını ve dünya proleter hareketine önemli mücadele deneyimleri katacağını gösteriyor.

Amerikan rüyası propagandası artık iflas etti. Bu da kapitalizmin iflasıyla eş anlamlıdır. Bundan sonrası işçi sınıfının kendi tarihsel bilincini kuşanması sınıf savaşının özgün koşullarındaki manevraları tarafından belirlenecektir. Fakat görünen o ki bunalımlar ve savaşlarla yüzyüze olan ABD emperyalizmi için süreç bir on yıl öncesiyle kıyaslanamayacak kadar zor olacak, bir süre daha kontrol edilemediği, baskı altında tutabildiği, hakkını gasp ettiği işçi sınıfı yolunu temizleyerek ilerleyecektir. Kapitalizm rüyasının mabedinden dünyanın en ücra noktadaki yansımasına kadar bütün olarak aynı sonu yaşamaya mahkum olduğu böylece bir kez daha görülüyor.

Husiler Yemen rejimini sallıyor

M. Ak

“Arap Baharı” ile diktatör Ali Abdullah Salih’in koltuğundan edildiği Yemen’de, Husilerin başkent Sana’daki gösterileri ülkeyi yeni bir gerilimin içerisine sürükledi. Sana’da hayatı durduran öfkeli Husilere karşı geri adım atan Yemen rejimi gösterilerin önünü alabilmek için kitlelerin taleplerini kısmen de olsa kabul etti. Ancak Husiler, Cumhurbaşkanı Hadi’nin başlattığı girişimin taleplerini karşılamaktan uzak olduğunu söyleyerek, eylemlerini sürdürme ve şiddetlendirme kararı aldı.

İran’ın Kum kentinde eğitim gören Hüseyin Bedreddin el-Husi tarafından 1992’de kurulan Husi Ensarullah Hareketi, Şiiliğin Zeydiyye koluna mensup Husilerin siyasi kolu konumunda. Suudi rejimin desteklediği gerici Yemen rejiminin nüfusun yüzde 40’ını oluşturan Husilere uyguladığı baskı sonucunda, uzun yıllardır Husiler ile devlet arasında kanlı çatışmalar yaşanıyor. Son yıllarda artış gösteren çatışmalarda binlerce kişi hayatını kaybetti.

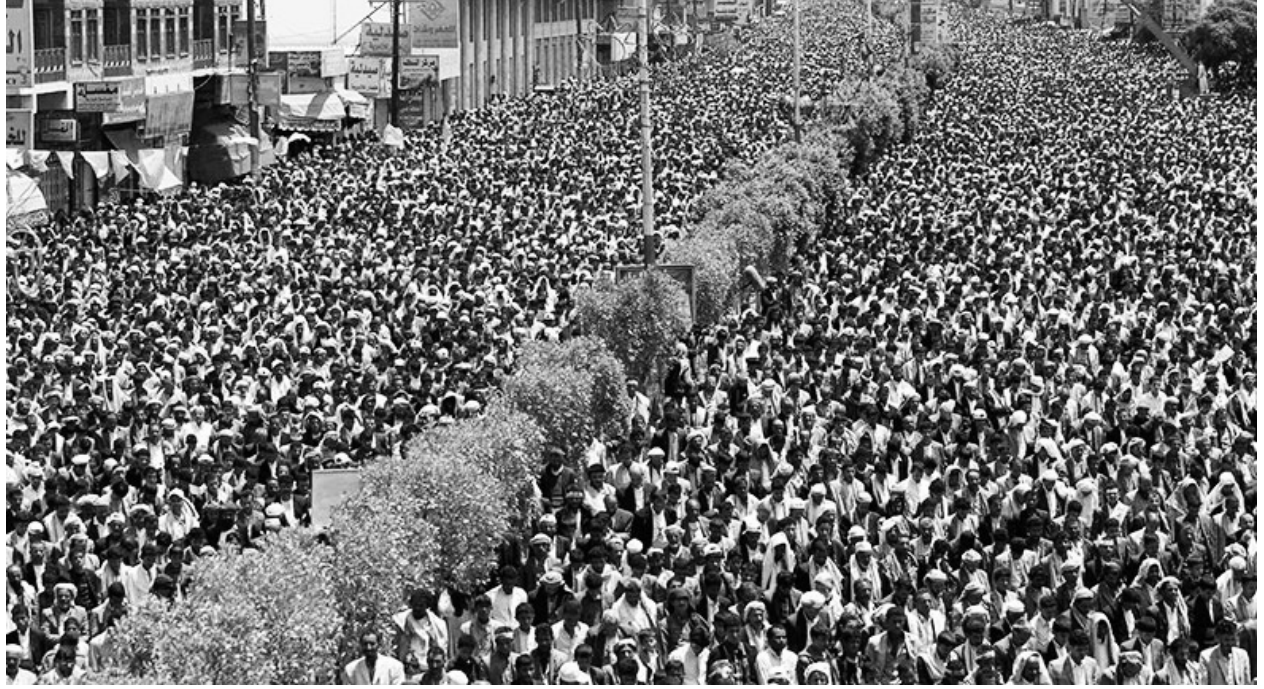
Husi lideri Abdulmelik Husi’nin çağrısı ile başkente çıkan tüm yolları kapatan Husiler, hükümette kendilerini temsilen beş bakanlık koltuğu, petrol fiyatlarının düşürülmesi, yolsuzluğun önlenmesi gibi taleplerle, kapılarına dayandıkları başkenti, sivil itaatsizlik eylemi ile işgal etti.

Büyük halk hareketi karşısında geri adım atan Cumhurbaşkanı Abdurabbih Mansur Hadi ise apar topar Husilerle anlaşmak için müzakere heyeti oluşturdu. Gerici Yemen devleti, Husilerin hükümette yer alması talebine sıcak bakarken, emekçiler için büyük sıkıntılar oluşturan petrol fiyatlarındaki zammın geri alınmasını reddetti. Rejim için bu red kararı kısa sürdü. Eylemlerini aşamalı olarak arttıran Husiler, petrol fiyatları konusundaki taleplerinde kısmi bir kazanım sağladılar. Geçmişte diktatör Salih’in yardımcılığını yapmış olan Cumhurbaşkanı Hadi, hükümeti feshederek, Husilere yeni kurulacak hükümete katılma çağrısı yaptı ve petrol fiyatlarında yüzde 30’luk indirime gitti.

Göstermelik adımlar kabul edilmedi

Husiler, bu hamleleri göstermelik adımlar olarak değerlendirerek, eylemlerini sürdürme kararı aldılar. Geçtiğimiz günlerde bir televizyon kanalına demeç veren Husi hareketi sözcüsü Muhammed Abdusselam, Cumhurbaşkanı’nı ‘devrimci’lerin taleplerini işlevsiz kılmaya çalışmakla suçladı. Abdusselam, “Yemen hükümeti halkın taleplerini adil bir şekilde yerine getirinceye kadar baskıyı arttırarak sürdüreceğiz” ifadelerini kullandı. Husi Ensarullah üyelerinden Ali el-Buheyti ise petrol ürünlerinin fiyatlarında indirim vaadinin bir kandırmaca olduğunu kaydetti ve yolsuzlukla mücadelede önlem içermeyen planın kitlelerce kabul edilmeyeceğini söyledi.

Gelinen yerde taraflar birbirlerine dış göstermeye başladı. Cumhurbaşkanı, özel kuvvetlerin başındaki kişiyi gösterileri dağıtmada başarısız bularak, görevden aldı. Husi bölgesindeki mevziler bombalanırken, başkentte bakanlık ve havaalanını işgal eden

göstericilere ateş açıldı ve birçok Husi katledildi. Diktatör Salih’in ‘adaletsiz ve yolsuz’ rejiminin devam ettiğini belirten Husi lideri ise Sana’daki Tağyir Meydanı’nda taraftarlarına seslenerek, gösterileri şiddetlendirmeleri çağrısında bulundu. Husi, taleplerine karşılık verilmemesi halinde “stratejik ve büyük adımlar” atılacağı ve polislin silah kullanması durumunda yanıt verecekleri uyarısında bulundu.

“Çadırlar direnişimizin okulu oldu”

Husi hareketi, kendine özgü nitelikleri olmakla birlikte 2011’de başlayan halk hareketleriyle benzerlikler taşıyor. Husiler’in özgürlük istemleri ile tüm emekçileri ilgilendiren sosyal haklar talep etmesi, hareketi zor da olsa mezhep mücadelesinden çıkarıyor. Sana’nın değişik yerlerine konuşlanan Husi halkı, cephede verdikleri savaşın aksine çadırların bulunduğu noktalara silahlarını sokmuyor ve eylemi şu an için sivil itaatsizlik sürdürüyor. “Çadırlar direnişimizin okulu oldu” ifadelerini kullanan göstericiler, eylemle birlikte bir arada yaşamayı öğrendiklerini, bunun kendi devrimleri olduğunu ve hükümet düşene kadar sokaklardan ayrılmayacaklarına dikkat çekiyor.

Husi hareketinin şu an için nasıl sonuçlanacağı meçhul. Arap coğrafyasında başlayan ayaklanmaların devrimci-sınıfsal bir perspektife sahip olmaması, ayaklanmaların yaşandığı ülkeleri büyük bir kaos içerisine soktu. Ayaklanma öncesinde de içinde kaosu barındıran Yemen’de diktatör Salih’in rejimin bekası için koltuğu bırakması açlık ve susuzluk sıkıntısı içerisinde halk için bir anlam ifade etmedi. ‘Yeni rejim’ ülkedeki gerginliği dindirebilmek için federasyon gibi göstermelik adımlar dışında emekçilerin aslolan taleplerini karşılamadı. Keza hükümet böyle bir güçten yoksun olduğu gibi Suudi nüfusunun yoğunluğu buna temel bir engel teşkil ediyor.

Emekçiler açlığın ve gericiliğin pençesinde

25 milyon insanın yaşadığı ülkede, açlık sınırındaki insan sayısı 10 milyon. Günde 2 dolardan az bir miktarla yaşamını idame ettirmeye çalışan emekçiler, temiz içme suyuna düzenli olarak ulaşamıyor. Yeraltı kaynakları zengin olmasına rağmen büyük sıkıntıların yaşandığı Yemen’in petrolü, üretim aynı hızla devam ettiği takdirde 11 yıl içerisinde bitecek.

Yoksulluğun yanı sıra 2035 yılında nüfusun iki katına çıkmasının beklendiği ülkede, eğitim de en temel sorunlardan birini teşkil ediyor. Ülke nüfusunun yarısına yakını okuma yazma bilmiyor, çocuklar 9-10 yaşlarında evlendiriliyor ya da ağırlıklı olarak Suudilere satılıyor.

‘Güney Yemen’ özlemi

Yemen’in sorunları bunlarla da sınırlı değil. Ülke, el Kaide çetelerinin en önemli mevzilerinden biri konumunda. Yemen devleti, Husiler haricinde el Kaide ile savaş halinde. Devlet, bir başka cephede ise Güney Yemenliler ile savaşıyor. Sovyetler Birliği’ne yakın Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin 1990 yılında Kuzey Yemen ile birleşmesi Güney halkının kısa süre içerisinde yeni koşullara tepki göstermesine yol açtı. Birleşen iki ülke 4 yıl sonra kısa bir iç savaşa tutuştu. Suudiler tarafından desteklenen diktatör Salih, Sosyalist Parti öncülüğündeki Güney Yemen’i yenilgiye uğrattı. Güneyli halk yenilgiye rağmen silahlı direnişi sürdürdü. Yemen ordusu ile Güney’in özgürlüğünü savunan güçler arasında çatışmalar devam ediyor, halk düzenlediği gösterilerde Güney Yemen bayrağı taşıyor.

Aşiret, mezhep ve düzen siyaseti tarafından parçalara ayrılmış Yemenli emekçilerin birleşmesinin kalıcı yolu, sosyalist bilincin kazanılmasından geçiyor. Halklar arasındaki önyargıların kırılabilmesi için başkentte gerçekleşen eylemin öncelikle topyekün bir direnişe çevrilebilmesi Yemenli emekçilerin gelecekleri için atacağı önemli bir ilk adım olabilir. Aksi halde

“Bak işte yaklaşıyor fırtına”

DLB'yle yarınlaraya yürüyoruz!

Gerici eğitim uygulamalarının birer normale dönüştürüldüğü, liseye yeni başlayanların kilometrelerce uzaklıktaki okullara kayıtlarının yapıldığı, eğitimin her kademesinin ticarileştirildiği, özel okulların teşvik edildiği bir dönemde Devrimci Liseliler Birliği olarak yeni bir mücadele dönemine giriyoruz.

Eğitim alanında yaşananların yanı sıra dünyada emperyalizmin saldırganlığının arttığı, Ortaçağ karanlığını aratmayan bir vahşet ortamının, baskıların son derece yoğunlaştığı ve bunların karşısında kitlesel, militan ayaklanmaların mayalandığı bir dönemdeyiz.

Denizlerin yolundayız!

Yeni bir mücadele yılına başlarken emperyalist saldırganlık dünyayı kan gölüne çeviriyor. Son yıllarda hortlatılmaya çalışılan dinci gericiilik üzerinden Ortadoğu kan gölüne çevriliyor, her geçen gün tırmanan emperyalist saldırganlık politikaları nedeniyle kardeş halklar büyük acı ve yıkımlar yaşıyor. Ortadoğu'da emperyalist şeflerin direktifleri doğrultusunda besleme çeteler Ortaçağ karanlığını aratmayacak katliamlara imza atıyor. Milyonlarca Kürt, Ezidi, Arap ölümler, tecavüzler, işkencelerle burun buruna yaşıyor. Dahası milyonların acıları üzerinden “şef”ler yeni ölümlere, yeni tecavüzlere ve yeni işkencelere kapı açacak “operasyon”ların düğmelerine keyifle basıyor. Bu sırada ise kasalar doluyor, silah tekelleri karlarına kar katıyor, zengin sofralarda bizlerin kaniyla dolu kadehler tokuşturuluyor.

Sistem her yerde benzer şekillerde işliyor. Amerika'da ten rengi üzerinden değil alinteri üzerinden, Arjantin'de öncü işçileri kafeslere kapatarak, Soma'da yüzlerce işçiyi, Torun Center'da 10 işçiyi öldürerek devamlılığını sağlamaya çalışıyor.

Bizler, yeni mücadele yılında da Devrimci Liseliler Birliği olarak liselerimizde emperyalist-kapitalist düzenin bataklığına karşı devrim mücadelesini büyütme çağrımızı yapacağız. Denizler'in yolunda devrimin tarafında savaşma çağrımızı büyüteceğiz. Denizler'in yolunda olmak, emperyalizme karşı mücadelede işçi sınıfının yanında saf tutmaktan geçiyor. Commer'in arabasını yakan, 6. Filo'yu denize döken bir mirasın taşıyıcısı olmak, bugün ezilen halklarla eylemli dayanışmayı yükseltmek anlamına geliyor.

Devrimci Liseliler Birliği saflarındayız!

Dışarda saldırganlığını arttıran sistem içeride de kitlelerde artan huzursuzluğun örgütlü bir güce dönüşmesini engellemek için çeşitli baskı politikaları işletiyor. Yaklaşan fırtınanın sesini en iyi sistem alıyor, kendisini kurtarabilmek adına da türlü önlemlere başvuruyor. Her türlü gericiliği arttırması, torba yasalarla emekçilerin nefes almasını engelleme girişimleri, polis terörü uygulamaları ile kitleleri sindirme çabaları bu baskı politikalarının görünür birkaç örneğini oluşturuyor.

DLB'nin sesini her yerde duyurmak, devrimci bir liseli gençlik hareketi yaratmak ihtiyaç olarak duruyor önümüzde. En somut örneğini Berkin ve Soma sürecinde gördük. Kitlesel olarak ayaktaydık ve birçok eylem örgütledik.

Baskıcı-gerici politikaların liselerimize yansıyan hali ise çeşitli biçimlerde oluyor. Geçtiğimiz dönem liseliler olarak ayaktaydık, barikat başlarında, okul sıralarında direnişin türküsünü söyledik. Gelişen olaylara müdahale ettiğimiz, kendi cephemizden tavır aldığımız, yöntemler ürettiğimiz bir süreçti. Bunun bilincinde olan sermaye devleti bizlerin mücadele potansiyelini kırmak için şimdiden kolları sıvamış bulunuyor.

Dahası eğitimi tam anlamıyla bir rant alanı, bizleri ise müşteri olarak gören bu sistem özel okullara ve özel okullarda eğitime “teşvik” vereceğini açıkladı. Eğitimi parasız vermek yerine verdikleri bu teşvikleri bir lütuf olarak sunan MEB, bu durumu allayıp pullayarak kendisini iyi bir iş yapmış gibi gösteriyor.

Dahası TEOG sistemi üzerinden binlerce liseli arkadaşımız kendi tercihleri dışında Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) tarafından evlerinden kilometrelerce uzaklıktaki imam hatip ve meslek liselerine yerleştirildi.

Birçok lise zaten imam hatiplere dönüştürülmüştü. Dönüştürülmeyenlere ise gerici müfredat üzerinden bir yaptırım uygulanıyor. İmam hatip liselerinde Arapça konuşma zorunluluğu karşımıza çıkıyor. Eğitim alanında gericiiliğin kışkırtılması “dindar ve kindar” bir nesil yaratma özleminin ifadesidir. Bu gericiliğe bir tek şekilde dur diyebiliriz; örgütlenerek ve savaşarak. Her geçen gün gerici uygulamalar ile kuşatılmaya karşı en tok yanıtlımız devrim mücadelesinin ışığını yaymak olacaktır.

“Gücümüz birliğimizden gelir, yolumuz devrime gider!”

Geçen dönem olduğu gibi yaşanan süreçlerde eylemli tepki oluşturmak, yaymak, yönlendirmek Devrimci Liseliler Birliği'nin en önemli misyonudur. Önümüzdeki mücadele dönemi içerisinde de yaklaşan fırtınanın sesini liselerimize taşıyacağız. Yeni mücadele yılında birliğimizi güçlendireceğiz. Okul okul öreceğimiz birliklerimizde lise meclisleri kurarak büyük fırtınaya hazırlığın en temel ayağını oluşturacağız. *Liselilerin Sesi* yayınıımızı yaygın bir şekilde kullanacağız ve lise meclislerinin bir ayağına dönüştüreceklerimiz fanzin ve bültenler çıkartacağız.

Devrimci Liseler Birliği'nin sesini her yerde duyurmak, devrimci bir liseli gençlik hareketi yaratmak ihtiyaç olarak duruyor önümüzde. En somut örneğini Berkin ve Soma sürecinde gördük. Kitlesel olarak ayaktaydık ve birçok eylem örgütledik. Ancak bunların birbiri ile bağını, hedeflerinin net olabilmesini ancak devrimci bir örgütlülük sağlayabilir. Bunun adı ise Devrimci Liseliler Birliği'dir.

Gençliğin devrimci birliğini yaratmak için DGB'ye bizler de liselerimizden sesimizi, soluğumuzu katacağız. Devrimci Liseliler Birliği olarak yeni mücadele yılında savaşma çağrımızı yineliyoruz. “Karanlığı tutuşturup bir köşesinden geceyi gündüze çeviriyoruz”

Devrimci Liseliler Birliği

DGB'liler özgürlük çağrısını yükseltiyor!

Devrimci Gençlik Birliği yeni eğitim dönemini mücadele çağrısını yoğunlaştırarak karşılıyor. DGB'liler bulundukları her alanda stand açarak, seminerler düzenleyerek gençliği devrimci saflarda mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor.

Ankara'da üniversitelerden mahallelere DGB'nin çağrısı yükseltildi

ODTÜ

4 Eylül günü sabahın erken saatlerinde ODTÜ'de devrimci faaliyetlerine başlayan DGB'liler kampüsü afişlerle donattı. Yoğun şekilde bildiri dağıtımını yapan DGB'liler pek çok yeni ODTÜ'lüyle tanışma ve sohbet etme imkanı buldu.

Hacettepe

Hacettepe Beytepe Kampüsü'nde de kayıt binası ve çevresinde DGB'liler bildiri dağıtımını yaparak yeni öğrencileri örgütlenmeye çağırdı. Hacettepe Rektörü Murat Tuncer'in alana gelmesiyle ortam gerildi. Başka bir ilerici-devrimci gençlik örgütünden aldığı bildiri üzerine bu örgütten bir öğrenci ile polemige başlayan rektörün "Sen beni tanımadın galiba. Ben rektörüm. Kime nerede hangi bölümde öğrencisin diye kimlik sorabilirim" demesi üzerine DGB'liler tartışmaya müdahale ederek teşhir konuşmasıyla rektöre yanıt verdiler. "Alandaki devrimciler güvenlik de olsa rektör de olsa kimseye kimlik bilgisi vermeden faaliyetlerini sürdürürler. Meşru devrimci faaliyet engellenemez. Bizlerin devrimci faaliyetinin teminatı yine yıllarca dökülen kendi kanlarımızdır" diyen DGB'lilere, rektör birden ılımlı ve kitleye oynayan bir tavırla yanıt verdi. "Kan olmasın, kardeşlik olsun, barış olsun" söylemi üzerine bu lafların boş olduğu söylendi. Rektör makam arabasına binerek hızla uzaklaştı.

Dikmen

Dikmen Devrimci Liseliler Birliği, 9 Eylül günü "Kürt Sorunu ve Kürt Hareketi" konulu eğitim çalışması gerçekleştirdi. Sunumda Kürt halkının tarihi ve politizasyon süreci incelendi. Ardından PKK'nin kuruluşundan itibaren bugüne dek yaşanan temel gelişmeler eşliğinde mesele tüm boyutlarıyla tartışıldı.

Ankara Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 7 Eylül akşamı gerçekleştirdiği forumun ardından afiş ve yazılama çalışmasıyla gençliğe ulaşmaya devam etti. Bu kapsamda Kızılay'ın birçok bölgesine afişler yapıldı. Ayrıca Tuzluca'yı da "Gençlik birliğe, devrime! DGB" imzalı yazılamlar yapıldı.

İstanbul'da liseliler DGB'ye çağırıyor

Küçükçekmece

Küçükçekmece DLB 6 Eylül günü stand açarak gençliğe, 'Birliğe, devrime, sosyalizme' şiarıyla DGB'de örgütlenme çağrısı yaptı.

DLB'liler, Bakırköy Eski İstasyon karşısında stand açarak *Ekim Gençliği*, *Liselilerin Sesi* dergileri ve

Kızıl Bayrak gazetesinin dağıtımlarını gerçekleştirdi. Ajitasyonlarla işçi, emekçi ve gençlere seslenildi. Stand faaliyeti boyunca çevredekilerle konuşuldu, gündem üzerine tartışmalar yürütüldü.

Küçükçekmece DLB, liseli gençliği düzenin tüm oyunlarına karşı birlik olmaya, DLB-DGB saflarında "düzene karşı devrim" şiarıyla örgütlenmeye, mücadeleyi büyütme çağırıyor.

Yeni dönemde DGB'nin izleyeceği mücadele hattı üzerine 7 Eylül günü Küçükçekmece'de panel yapıldı. İşçilerin Birliği Derneği'ndeki panel, DGB'nin ortaya çıkışını gerekçelendiren sunumla başladı. Katılımcılar DGB politikasının yerellerde nasıl ve hangi araçlarla kitlelere taşınması gerektiği üzerine tartışmalar yürüttüler.

Ümraniye

Ümraniye DLB, "Gelecek bizim, özgürlük bizim!" şiarlı bildirilerin dağıtımını konuşmalar eşliğinde gerçekleştirdi. 6 Eylül günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi girişinde dağıtım yapıldı. Faaliyette 4+4+4 eğitim sisteminin hayata geçmesi ile birlikte AKP iktidarının eğitim alanındaki gerici politikalarını planlı bir hale soktuğuna değinildi.

İstanbul Üniversitesi

DGB'liler 5 Eylül günü İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Kütüphanesi önünde stand açarak, gençliğe devrim çağrısını ulaştırmaya devam ettiler.

AGD'nin saldırı girişiminden sonra kalabalık bir şekilde İÜ Merkez Kampüs araç kapısı önünde bekledikleri görüldü. Durumu değerlendiren DGB, FKE, EHP Gençliği, Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik ve Gençlik Muhalefeti okulda çok öğrenci olmamasından da dolayı ortak tutum olarak toplu çıkış yaptılar.

İzmir'de de DGB bayrağı dalgalanıyor

Dokuz Eylül Üniversitesi

5 Eylül Cuma günü Dokuz Eylül Üniversitesi

Dokuzçeşmeler Kampüsü'nde gençliğe seslenen DGB'liler, köhne ideolojilerini gençlik kitlelerine ulaştırmaya çalışan gerici ve faşist güçlerle karşılaştılar.

Kampüste yurt broşürü dağıtan çok sayıda cemaatçi vardı.

Cemaat dışındaki yurtlar broşürlerinde "Sen kalmazsan aklın kalır" diyerek pazarlama stratejilerinin güzide örneklerine yer verirken "Atatürk ilke ve inkılaplarını benimsemiş kadroların bulunduğu yurdumuz..." diyerek kitlenin geri bilincine oynuyordu. Üniversite nezdinde pazar paylarını artırmak için "Hiçbir kurum ve dernekle bağlantımız yoktur" gibi söylemleriyle kendilerinin cemaatçi olmadığı vurgusuna ihtiyaç duyuyorlardı.

Kampüs önünde Ülkü Ocakları masa açmıştı, sivil polis ve ÖGB'lerle net bir koordinasyon içindeydiler.

DGB'liler de sınavdan erken çıkan öğrencilere, sonuçların okunmasıyla ortaya çıkan skandalı anlattı.

Bu sırada sohbet edilen TEDAŞ emeklisi Rizeli bir emekçi şu sözleri dile getirdi: "Ben de okumak isterdim, içimde hep ukde olarak kalmıştır, üç kere girdim sınava zamanında, nasip olmadı, para yok, birikim yok nasıl olsun ki?"

Oğlu Tıp Fakültesi'ni kazanan emekçinin "Tıp okuyan işsiz kalmaz" demesi üzerine doktor sayısında belli bir doyumluğa ulaşıldığı, önümüzdeki sene açıkta kalan doktorların ve doktorlukta özelleştirmenin gündeme geleceği vurgulandı.

Emekçi, sohbet esnasında yaşanan bir cemaatçiyi kelimenin tam anlamıyla kovdu.

Sohbetin derinleşmesi üzerine tanışılan bir öğrenci şu anısını anlattı: "Ben senenin başında polis olmak istiyordum, edebiyat hocam cemaatçiydi, yılın başında gel yardım edelim dedi, kabul etmedim, kazanırsam da hak ederek kazanmak istiyordum, polislik mülakat sınavını geçince açıktan 'gel sana soruları verelim' dedi." Yakın dönemdeki cemaat-AKP çatışması üzerinden sömürü düzeni teşhir edildi.

Bir süre sonra, üniversitede tanışılan öğrencilerle birlikte İzmir turu yapıldı. Bir kafeye oturularak DGB ve çeşitli konular üzerine sohbet edildi.

Ankara'da DGB forumu

Ankara Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 7 Eylül Pazar akşamı Dikmen'deki Sokullu Ahmet Arif Parkı'nda düzenlediği forumda, DGB'yi ve önümüzdeki dönemki mücadele hattını değerlendirdi.

DLB'liler ise forumdan önce Dikmen'de stand açarak foruma katılım çağrısı yaptı. Park içerisine "Sessizliğe çılgılık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı deniz ol!" afişleri asıldı.

Forum, devrim mücadelesinde yaşamını yitiren devrimci önderler, Haziran Direnişi'nde kaybedilen canlar, Soma'da ve Torun Center'da katledilen işçiler anısına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra "Şehitlere sözümüz devrim olacak!" sloganı atıldı.

Forumdaki sunumda, 1968'den Haziran Direnişi'ne gençliğin devrimci tarihi ve DGB'nin misyonu Dikmen gençliğine ve emekçilere aktarıldı. Forumda, gençliğin anti-faşist, anti-kapitalist ve anti-emperyalist devrimci birliğini yaratmanın önemi vurgulandı.

Foruma katılan emekçiler 15-16 Haziran Direnişi'nden deneyimlerini aktararak gençlik hareketinin işçi sınıfı hareketinden bağımsız olmadığını, gençliğin mücadelesinin işçi sınıfı mücadelesiyle birleştirilmesi gerektiğini vurguladılar. Bunun üzerine DGB'nin anti-kapitalist bir birlik olması gerektiği bir kez daha vurgulanarak "İşçi-Gençlik el ele mücadeleye!" sloganı atıldı.

Foruma katılan üniversiteli öğrenciler sol hareketin bölünmüşlüğüne dikkat çekerek bu birleşik mücadelenin önemini vurguladılar.

Forum; birlik ve kardeşlik halayı çekildikten sonra sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Hacettepe'de yasakçı tutum sürüyor!

Devrimci Gençlik Birliği, Hacettepe Üniversitesi'nin kayıt günlerinde gençlikle buluştu. DGB'nin gençliği mücadeleye çağırın broşürlerinin yanı sıra Beytepe'ye özgü hazırlanan bildirinin dağıtımını gerçekleştirdi.

5 Eylül günü de DGB'nin gençliği emperyalizme karşı Deniz olmaya çağırın afişleri ve stickerları kullanıldı. Ancak yıllardır kayıt dönemlerinde afiş asılmasına izin vermeyen okul yönetimi, bu faaliyete saldırarak yasakçı tutumunu sürdürdü.

Sabah erken saatlerde kayıt alanına gelen DGB'liler önce afişlerini yapmak istediler. Bu esnada özel güvenlik şefleri gelerek, diğer gençlik örgütleriyle de konuşulduğunu ve pazarlık yapıldığını, afiş ve pankart asmak yerine, broşür dağıtılabileceğini söylediler. DGB'liler ise afiş asmak için izin almayacaklarını belirttiler. Demokrat geçinen Murat Tuncer'in ikiyüzlülüğünü teşhir ettiler ve afiş asmaya devam ettiler. Bu esnada görüntü alınmasını engelleyen özel güvenlikler kendileri kamerayla çekim yapmayı sürdürdüler. DGB'liler geri adım atmayınca geri çekilen güvenlik şefleri dakikalarca telefon görüşmeleri yaptılar ve onlarca özel güvenliği alanda toplayarak

2 DGB afişine saldırdılar. Afişleri savunan DGB'liler sloganlar ve konuşmalarıyla da yaşananları protesto ettiler.

Daha sonra broşür dağıtımıyla devrimci faaliyet aralıksız sürdürüldü ve bir DGB'li faaliyet boyunca afiş elinde taşıdı. Ardından sticker yapmaya başlayan bir DGB'linin peşinden koşarak etrafını saran güvenliklerle tekrar tartışma başladı. Stickerları sökmeye yeltenen güvenliklere karşı DGB'liler teşhir konuşmaları eşliğinde materyallerini savunmaya devam ettiler. "Kamu malına zarar verildiği" iddiasıyla kitleye kara propaganda yapmaya çalışan provokatör güvenlik şeflerine Soma'da, Yatağan'da kamunun malına sahip çıkmayanların, afiş gerekçesiyle bunları söylemesinin ikiyüzlülüğünden başka bir şey olmadığı vurgulandı. Bu esnada, bina içerisinde çalışan işçiler öğrencilere destek vermek için dışarı çıktı. İşçiler, devrimcilerle bir süre sohbet ettikten sonra içeriye işlerinin başına dönmek için kapıya yöneldiklerinde engellemeyle karşılaştılar. Kayıt için gelen kimi aileler de DGB'lilere destek verdiklerini ifade ettiler.

AK Gençlik İÜ'den kovuldu!

İstanbul Üniversitesi'nin kayıt döneminde Merkez Kampüs araç kapısında stand açan Devrimci Gençlik Birliği (DGB), bildiriler ve afişlerle devrim çağrısını yükseltmeye devam etti.

Kayıtların 4. günü olan 4 Eylül günü de faaliyet sırasında DGB'liler stand açmaya gelen AK Gençlik'i teşhir etti. AK Gençlikliler standlarının önüne yapıştırılan "Ethem yoldaş kavgamızda yaşıyor. Ethem'in katilleri burada!" şiarlı ozalit ve standlarının önünde dağıtılan bildiri ile teşhir edildi.

Konuşmalarla Ethem'in katillerinin üniversitede

istenmediği ve hesabının sorulacağı, meyve suları ve keklerle gençliği kandıramayacakları vurgulandı. Yoldan geçenlerin de desteğiyle AK Gençlik bildiri dağıtamaz oldu. Teşhir esnasında birçok insan DGB'lilerin bildirilerini alarak destek oldu. Teşhirin ardından AK Gençlik'in sayıca artması ve provokatif hareketlerde bulunması üzerine İÜ'deki devrimci-ilerici gençlik örgütleri biraraya gelerek AK Gençlik'i toplu teşhir etme kararı aldı. Teşhir sırasında AK Gençlik'in sözlü sataşması ve provokasyonu üzerine standı müdahale edildi ve stand dağıtıldı. Müdahale esnasında AK Gençlik'ten ve hemen yanlarında standları bulunan AGD'lilerden yaralananlar oldu. Ardından devrimci-ilerici gençlik örgütleri topluca

İÜ Merkez Kampüs'e giriş yaptı. AK Gençlik'in hemen dağıldığı, sinip kaçtığı gözlerden kaçmadı. AK Gençlik'e müdahale sırasında yaralanan bir AGD'liyi bahane eden AGD'liler de Merkez Kampüs'e girmeye ve devrimci-ilerici öğrencilere saldırmaya çalıştılar. ÖGB ve çevik kuvvetin kapıları kapatması üzerine dışarıda sloganlarla bekleyen AGD'liler, DGB'lileri tehdit etti.

Devrimci-ilerici öğrenciler provokasyona gelmeyerek zaten sonuna gelmiş olan kayıt işlerinin bitimiyle okulu terk ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi sınıfının ihtiyacı daha güçlü ve günlük bir gazete olan Kızıl Bayrak'tır!

Daha güçlü Kızıl Bayrak için ileri!

H. Yağmur

Kızıl Bayrak; işçi sınıfına devrimci temelde yol gösterdi. Kapitalizme ve emperyalizme karşı her alanda ideolojik ve politik savaşımın temel bir aracı oldu. Türkiye devrimci hareketinin devrimci mirasını sahiplendi. Bu nedenle devrimci yayıncılığın tüm birikimini kuşandı. İşçi sınıfının kendisi için sınıf olmasını bayrak edindi. İşçi sınıfını sosyalizmin kızıl bayrağı altında birleştirmeye odaklandı.

Kızıl Bayrak gücünü işçi sınıfı davasından aldı. Düzenin yasak, baskı ve terörü karşısında geri adım atmadı. Her dönemde devletin baskı ve terörüne göğüs gerdi. Her zorlu sınavdan başarıyla çıktı. Düzenin baskı ve zorbalıkta sınır tanımayan tutumu karşısında sarsılmadı. Yayın çizgisinden en küçük bir ödün vermedi.

Kızıl Bayrak tasfiyeciliğe karşı elde bir bayrak olarak dalgalandı. Devrimci demokrasiden sosyal reformizme evrilen tasfiyeci cereyana karşı yükselen her devrimci çıkışı sahiplendi. Sosyal reformizmin yaygınlaşmasına karşı sistematik bir mücadele yürüttü. Her türlü tasfiyeci cereyanı zamanında teşhis etti ve bunlara cepheden bir tutum aldı. Devrimci saflarda tasfiyeciliğe ve teslimiyete karşı mücadelenin bayrağını taşıdı. Tasfiyeciliğin bayrağını taşıyanlara karşı amansız bir mücadele yürütürken, devrime ve sosyalizme ait olan ne varsa sahiplenmek ve yeni devrimci kuşaklara maletmek için yoğun bir çaba gösterdi.

Kızıl Bayrak ideolojik ve sınıfsal kimliklerindeki zayıflıklardan dolayı tasfiyeci ve teslimiyetçi güçlerin yarattıkları cereyana karşı mücadelede yalpalamadı. Her türden devrimci eylem ve çıkışı sahiplendi.

Kızıl Bayrak devrimci güçlere karşı da büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla davrandı. Tasfiyeci-teslimiyetçi saldırıları cepheden göğüslerken, devrim saflarında da kendini gösteren bu türden zayıflıklara karşı ilkeli ve yapıcı bir mücadele yürüttü. Reformizmden kopuşun ifadesi olan her devrimci çığılı niceliksel güç tartışmasına takılmaksızın sahip çıktı.

Kızıl Bayrak; hep işçi sınıfı davasının bayrağını taşıdı. İşçi sınıfının devrimcileştirilmesi kaygısıyla hareket etti. Sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin örgütlenmesine odaklanmış kesintisiz bir yayın çizgisi izledi. Bu anlamıyla devrimci işçinin elinde gerçek bir silah olarak öne çıktı.

Kızıl Bayrak sınıfın temel tarihsel çıkarlarını önemseyen bir yayın çizgisi izledi. İşçi ve emekçi hareketinin devrimci ihtiyaçlarını temel aldı. İşçi sınıfının kendisi için sınıf olması düzeyine yükseltilmesi temelinde devrimci politikaların taşıyıcısı oldu. Bu anlamıyla işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinde sönmeyen meşale olarak işlev gördü.

Kızıl Bayrak; grevlerde, direnişlerde ve mücadele alanlarında sınıf ve emekçi kitlelerle buluştu. Sınıf ve emekçilere dönük her saldırının karşısında oldu. Bu yanı sıra tüm yayınlardan ayrı bir yerde durdu. *Kızıl Bayrak* konfederasyon farkı gütmeksizin sendikal bürokrasiye karşı mücadele bayrağı oldu. Yüzlerinde dinci, faşist, ilerici maske olmasına bakmaksızın

Bugün günlük gazete olarak Kızıl Bayrak'ın daha işlevli, güçlü ve yetkin bir biçimde yeniden örgütlenmesi için koşullar giderek olgunlaşıyor. Bunun çok yönlü olanakları, düşünsel ve pratik birikim artarak sürüyor.

sendika ağalarına karşı mücadeleyi bir an bile sarsılmadan yürüttü. Bu yanı sıra Greif Direnişi bu duruşun pratik göstergesi oldu.

Greif Direnişi'yle koltukları sallanan ve ölesiye bir korkuya kapılan sendika ağaları *Kızıl Bayrak* gazetesi ile işçi sınıfı arasındaki her geçen gün daha da büyüyen bağı koparmak için tüm kirli silahları kullandı. Çünkü Greif Direnişi sınıfın devrimci eylemliliğinin önemli bir örneğiydi. Çünkü Greif Direnişi işçi sınıfına önündeki sermaye ve sendika bürokratlarından oluşan engelin nasıl aşılabileceğini öğreten bir işaret fişeğiydi. Çünkü; *Kızıl Bayrak* her gün sendika ağalarının aldatma manevralarını boşa düşürmek için mücadele ediyordu. Tekstil Sendikası patronlarının *Kızıl Bayrak* gazetesi ile ilgili olarak kara propaganda da sınır tanımamaları tam da bu nedenleydi. Zira *Kızıl Bayrak* tek başına Greif'e bir direniş darlığında bakmadı. Ağalarının ipliğini pazara çıkardı. Bu süreç bir kez daha gazetenin tek başına bir yayın olmaktan çıkıp devrim mücadelesinde önemli bir araca dönüştüğünün, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verdiği noktada nasıl bir rehber haline geldiğinin, tek bir bölgedeki süreci nasıl ortaklaştırdığının da aynası oldu.

Kızıl Bayrak 20 yıllık yayın yaşamı boyunca baskılara maruz kaldı. Onlarca çalışanı ve okuru gözaltına alındı.

İşkencelerden geçirildi. Onlarca çalışanı ise tutuklandı. Birçok kez devletin toplatma saldırılarına hedef oldu. Bazen provokasyonlarla ve ihanetlerle karşılaştı. Buna rağmen *Kızıl Bayrak* her geçen yıl güçlenerek yoluna devam etti.

Kızıl Bayrak'ı dalgalandıran partili kimlik ve bunun sağladığı misyon bilinciyle hareket eden komünistlerdir. Partili kimlik, siyasal pratiğinin odağına kendi dar ihtiyaçlarını değil, sınıf hareketinin ve proletarya devrimi mücadelesinin ihtiyaçlarını koymaktır. Buradan bakmak, tüm güç ve olanaklarını bu ihtiyaçlar üzerinden değerlendirmektir. Bu anlamıyla *Kızıl Bayrak*'ın 20 yıllık kesintisiz yayın faaliyeti ve mücadelesi, partili kimlik ve birikimin somut bir ifadesidir. Bu, işçi sınıfı davasının temsilcisi ve taşıyıcısı olan komünistlerin, bu kimliğe uygun bir ciddiyet ve sorumluluğa sahip olduklarının da yeni bir kanıttır. Sadece yayının sürekliliği açısından bakıldığında dahi, bu gerçek kendisini yeterli somutlukta göstermektedir.

Kızıl Bayrak, elde ettiği tüm birikime ve kazandığı başarılarla dayanmalı, ama bu başarılarla asla yetinmemeliyiz. Hedef çok daha yetkin ve güçlü bir Kızıl Bayrak'tır. Komünist faaliyetin temel araçlarından biri olarak ve sınıf hareketinin ihtiyaç duyduğu

politik önderlik ihtiyacına uygun bir düzeyde, *Kızıl Bayrak*'ı yeniden örgütlemek, yeni bir düzeyde güçlendirmektir.

Kızıl Bayrak'ın yaşadığı zayıflık ve yetersizliklerin temelinde, bir yanıyla, partili güçlerin onu işlevine uygun bir bilinç ve sorumlulukla gereğince sahiplenememeleri ve etkili bir silah olarak kullanamamaları zaafı bulunmaktadır. Bu sorun, yapılacak katkıdan dağıtımına, gazetemizin işçi ve emekçilere bizzat ulaştırılmasına kadar bir dizi alanda kendisini göstermektedir.

Kızıl Bayrak'ın yeni bir düzeyden örgütlenebilmesi de, bir yanıyla bu sorunun sağlıklı bir biçimde çözümüne bağlıdır. Sorun esasta, bir kez daha politikanın pratikle birleştiği alanda yaşanmaktadır. Bu alanda *Kızıl Bayrak*'ın etkin bir silah olarak kullanılıp kullanılmadığı sorusuna verilecek yanıt ve buradan doğru yapılacak müdahaleyle, sorunun sağlıklı çözümünün önü de açılacaktır.

Kızıl Bayrak, her dönem sınıf hareketinin durumu ve ihtiyaçları konusunda belli bir politik netliği taşıdı. Sınıf ve kitle hareketinin durumunu ayrıntılı değerlendirmelere konu etti. Aynı şekilde, sınıfa ve emekçilere dönük saldırılar karşısında bir politik açıklığa ve bu açıklık üzerinden devrimci bir tutuma sahip oldu. Bu açıdan *Kızıl Bayrak*, mevcut sol ve devrimci yayınlar arasında apayrı bir yere sahiptir.

Sağlam, etkili ve sürekli bir devrimci pratiğe dayanmayan, bundan güç alıp beslenemeyen bir devrimci yayının kendi üstünlüklerini koruması olanaklı değildir. Bununla beraber mevcut birikim ve olanakların işlevli bir yayın düzeyine ulaşmak için örgütlenmesi temel önemde bir zorunluluktur. Tüm birikim ve olanaklarımız işlevli bir yayın için örgütlenmeli ve seferber edilmelidir.

Kızıl Bayrak'ın 20 yıllık yayın yaşamı, "tali olanın asli olana bağlılığı" esasına bağlılığını ifadesiydi. Bu 20 yıllık süreci kesintisiz olarak sürdürebilmenin arkasında bu temel anlayış yatıyordu. İç sapmalara olduğu kadar düşman saldırılarına rağmen *Kızıl Bayrak* devrimci ilkelere bağlı kalarak yürüyüşünü her geçen yıl daha fazla hızlandırarak sürdürdü.

Devrimci ilkelere bağlılık, *Kızıl Bayrak*'ın sadece yayın çizgisi üzerinden değil, gazete çalışmasını yürüten devrimcilerin, düşman saldırıları karşısındaki tutumlarında da açıkça kendini gösterdi. Bu konuda da devrimci-direnişçi tutum öne çıktı. *Kızıl Bayrak*'ın 20 yıllık yayın hayatı saldırılara göğüs germekle, bu saldırıları püskürtmekle geçti.

Kızıl Bayrak; her türlü saldırı ve engele karşın yayınını 20 yıldır onurlu yürüyüşünü sürdürüyor. *Kızıl Bayrak* başlangıçta 15 günlük bir periyodla başladığı yayın hayatını, '97 yılı Mart'ından itibaren düzenli haftalık bir periyoda oturarak anlamlı bir başarının sahibi oldu. Bu başarıyı daha da anlamlı ve önemli kılacak olan *Kızıl Bayrak*'ın günlük bir gazete olarak yayın hayatına devam etmesidir.

Bugün günlük gazete olarak *Kızıl Bayrak*'ın daha işlevli, güçlü ve yetkin bir biçimde yeniden örgütlenmesi için koşullar giderek olgunlaşıyor. Bunun çok yönlü olanakları, düşünsel ve pratik birikim artarak sürüyor. Bu doğrultudaki çabaya omuz vermek tüm komünistlerin önünde güncel bir görev ve sorumluluk alanı olarak duruyor. 20 yıllık zor ve çetin bir dönemde *Kızıl Bayrak* şahsında dalgalandırdığımız bayrağımızı, bu süre zarfında sağladığımız çok yönlü birikimden de güç alarak artık daha yukarılara yükseltmenin zamanıdır.

Çiğli Kültür Evi Derneği 12. yılında!

*Topraktan, ateşten, denizden doğanların
en mükemmeli doğacak bizden...*

Nazım Hikmet

12 yıl önce Çiğli'de İşçi Kültür Evi olarak, devrim ve sosyalizm mücadelesinin kültür sanat cephesinden bir mevzi olarak 'yeni bir dünya, yeni bir kültür için ileri' şiarı ile yola çıktık. Aradan geçen 12 yıllık süreç içerisinde, işçi sınıfının örgütlenme mücadelesinin bir aracı olarak, sosyal-kültürel ve sanatsal faaliyetler örgütledik. Kapitalist sömürü düzeninin çürümüş yoz kültürüne ve burjuvazinin her türlü gerici ideolojik kuşatmasına karşı sistematik bir mücadele hattı izledik. Bu süreçte binlerce işçi ve emekçiye ulaşarak, sermaye iktidarının her türlü baskı ve zoru karşısında devrimci irade ve kararlılıkla faaliyetlerimizi sürdürdük. Çiğli İşçi Kültür Evi olarak gücümüzü tamamen işçi sınıfından ve onun tarihsel haklılığından alarak yılları geride bıraktık.

Gelinen yerde insanlığın kurtuluşu mücadelesinde yaratılan tüm devrimci tarihsel birikimi ve deneyimi sahiplenerek geleceğe taşıma misyonu ile hareket ettik ve ediyoruz.

Sanatı yaşamın bir aynası olarak görüyor, hayatın nabzının attığı her yerde, grev meydanlarında, direnişlerde, mitinglerde, sokakta, fabrikada bu anlayışla çalışmalarımızı yürütüyoruz.

Pir Sultanlar'dan Bedreddinler'e, Nazım Hikmet'ten Yılmaz Güney'e geçmişten bugüne ve geleceğe ezilenlerin kültürünü ve sanatını yaşatmaya devam ediyoruz. İşçilerin ve emekçilerin mücadelesinin taşıyıcısı ve örgütleyeni olma bilinciyle; kolektif yaşamı

kolektif sanatla birleştirerek, emekçileri kuşatan yalnızlaştırma ve yozlaştırma politikası karşısında mücadele bayrağını daha da ileri taşıyacağız.

Bundan aldığımız güçle Çiğli'deki işçi ve emekçileri 20 Eylül Cumartesi akşamı saat 19.00'da düzenleyeceğimiz dayanışma etkinliğine davet ediyor, Çiğli İşçi Kültür Evi'ni bir mücadele mevzisi olarak birlikte büyötmeye ve güçlendirmeye çağırıyoruz.

Çiğli İşçi Kültür Evi Derneği

Bay Patron'a mektup,

Acının ve aczin çığığı değildir, ölümlerimiz. Her ölümümüz bir haykırıştır, kekre suratlarınıza. Sonunuzu haykıran. Yaklaşan ve kaçınılmaz sonunuz.

Bir gün batımı olmuyor ki dökülmesin kanımız. Sermayenizi kanla kutsamadığınız bir gün bitmiyor. Daha dün, Marmara Park'ta, Soma'da, Torun Center'da... Evet ölüyoruz, aslında evet öldürölüyoruz; sizin tarafınızdan. Vahşice sömürölüp öldürölüyoruz. Ve artık "ekmek parası" değil; "karın tokluğu"na kurban oluyor canımız.

Tersanede kum torbası, fabrikada makine parçası, madende güzel ölüm insanları ve dahası... Lakin tükenmedik, tükenmeyeceğiz. En son ölenimiz; bugün en son ölenimizdir, yarın yine öleceğiz, sürdürükçe bu devran, döndükçe bu çark; çarkınız. Fıtratındadır öldürmek, çarkınızın. Ellerinizde rengi olduğu gibi kanımız.

Lakin tükenmedik, tükenmeyeceğiz. Ağır ellerimizi basıp toprağa, silkinip, doğrulup kalkacağız. Emin olun yakındır belki yarındır. Dövüşeceğiz sizinle "bay patron". Nazım'ın dediği gibi "suların durulması geciktiğinde"n. Ölmekten korkmadığımız malumdur, karın tokluğuna bile. Dövüşmekten kaçmadığımız malumdur; dönüp tarihimize bakın "bay patron", Spartaküs'ten bugüne. Susuyorsak

bugün, öfkemizi bilemediğimizdendir, henüz inancımızı kuşanmadığımızdandır.

Bir düşün "bay patron", inan ya da anla demiyorum. Bir düşün; kuşattığınız ordular ne yapabilir, kuşandığımız inanç karşısında. Yok olmanın dışında. Bir düşün, kustuğunuz kan, kustuğumuz öfkede boğulmayıp da ne yapacaktır. Vücutlarımızı parçalayan kurşunlarınız işledi mi sanırsın fikirlerimize. Capcanlıdır fikirlerimiz, anadan üryan bebek misali; açık ve temizdir.

Şimdi beni iyi dinle "bay patron" biz tahtarevalliden iniyoruz. Siz de ağırlığınızca çakılacaksınız yere. Canı çıkacak altta kalanın da üstte duranın da.

Şimdi beni iyi dinle "bay patron"; madem ki iyi değilsin, iyi bir duvarın dibine dikmeyeceğiz seni. İyi silahlardan çıkan iyi kurşunlarla da vurmuyacağız. İyi bir kürekle iyi bir toprağa gömmemizi de bekleme. Ama bil ki öleceksin. Hem de "kaza, kader" olmayacak bunun adı. Bir meydanın ibreti alem-i olarak, ölüp tarihin çöplüğüne gömüleceksin.

Şimdilik hoşça kalma "bay patron" sağlıklı sıhhatle kalabilirsin belki. Ama aklın selim, yüreğin serin kalmasın. Kalmasın ki karşılaştığımızda şaşırmasın, korkmayasın. Ah edip vah edip inlemeyesin.

Esenyurt'tan bir metal işçisi

11. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından...

Taşı delen suyun şiddeti değil, damlaların sürekliliğidir!

"Alınımızda kömür karası, dilimizde direniş ezgisi" şiarıyla örgütlenen 11. Mamak Kültür Sanat Festivali, 1 haftaya yayılan forum, söyleşi, konserlerden oluşan programıyla başarıyla gerçekleşti.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları, geride kalan 10 yılın deneyimlerine yaslanıp festivalin hedeflerini ortaya koyarak çalışmalarına başladı. Bugüne kadar bin bir emek, alinteri ve ödenen bedellerle örgütlenen festivaller, anlamlı deneyimler bıraktı. Her şeyin ötesinde, geride kalan 11 yıllık birikim gösteriyor ki, her festivalin dönemin politik gündemlerini kapsayacak tarzda, kendi içinde politik hedefleri bulunmaktadır. Festivallerin ilk ortaya çıkışı bile bu temeldedir. Öyle ki, Mamak İşçi Kültür Evi'nin yayılan etkisi çerçevesinde yeni bir kültür evinin açılması festival aracı ile taçlandırılmıştır. Devrimci kültür sanat mücadelesinin bir mevsizi olan İşçi Kültür Evi bünyesindeki üretimlerin sergilenmesi ve yeniden üretime dönüştürülmesinin bir aracı olmuştur festival... Aynı zamanda festivaller, salt Mamak'la da sınırlı kalmadan İşçi Kültür Evleri'nin kültür sanat alanında devrimci bakışının ortaya konulduğu zeminlere dönüşmüştür. Ya da içinden geçtiği dönemin siyasal gelişmeleri karşısında güçlü, tok bir taraf olarak çıkabilmiştir. Bütünsel olarak tüm festivallerin ortak paydası ise, devrimci politikanın emekçi kitlelere en etkin şekilde taşınmasıdır.

11. yılda ise İşçi Kültür Evi çalışanları, festival ile birlikte, uzunca bir dönemdir zayıflayan devrimci kültür sanat faaliyetini değerlendirdi. Bu temelde, daha güçlü bir politik bakış, kitlelere çok yönlü bir müdahale ve her açıdan üretken ve sistematik bir çalışma tarzının üzerine devrimci kültür sanat çalışmasını örme ihtiyacından yola çıkarak, festival baştan sona devrimci-politik bir etkinlik olarak kurgulandı. Aynı zamanda, festivalin, yüzünü kitlelere dönük bir çalışma tarzı çerçevesinde başta gençlik ve kadın olmak üzere alan örgütlülüklerinin güçlendirilmesine hizmet etmesi hedeflendi.

Festivalin politik etkinliklerle bir haftaya yayılması düşüncesi de bu bakışın ürünü olarak şekillendi. Geçtiğimiz yıl, Haziran Direnişi'nin ardından, parkta kurulan atölyelerle üretimler sergilenirken, bu yıl, haftaya yayılan şekilde kültür-sanat, emekçi kadın, gençlik ve taraftar forum-söyleşileri gerçekleştirildi. Bu etkinliklerin gerek kitle çalışması, gerekse alan örgütlülükleri açısından asgari anlamda başarılı gerçekleştiğini düşünüyoruz. Kültür sanat çalışmasında ise müzik grubunun sistematik çalışması dışında, festival bünyesinde mütevazı bir çalışma olarak şiir-edebiyat-fotoğraf üretimleri ve sergisi planlandı.

Festivalin gündemleri de, her yıl olduğu gibi, bu yıl da, güncel siyasal gelişmeler ekseninde belirlendi. Bu temelde sınıfın temel gündemlerini emekçilere taşımak ve her alanda direniş çağrısını yükseltmek festivalin en temel gündemini oluşturuyordu. İçinden geçtiğimiz süreçte sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırılarının başında, güvencesiz ve kölece çalışmanın adı olan taşeronlaştırma geliyordu. Taşeronlaştırmayla birlikte had safhaya varan işçi cinayetlerini gündemleştirmek amacıyla, Soma

katliamı öne çıkarılırken, aynı zamanda Greif Direnişi şahsında işçi sınıfının ve Ortadoğu'da direnen halkların direnişi gündemleştirildi. Bu temelde etkinliğin şiarı ise *"Alınımızda kömür karası, dilimizde direniş ezgisi"* olarak belirlendi. Festival boyunca, söyleşilerden sunumlara, kullanılan materyallerden, standlara kadar bu gündemler işçi emekçilerle paylaşıldı.

Ek olarak belirtmek gerekir ki, festivalin bir diğer hedefi ise, profesyonel çalışma tarzında mesafe alabilmek, kapsamlı bir etkinlik olan festival vesilesiyle iş örgütlenme becerisinde mesafe alabilmek idi. Festival süreci, ayrıntılı bir şekilde tartışılmış, planlanmış, denetlenmiş ve oluşturulan ekiplerle faaliyetin profesyonelce örgütlenmesi güvence altına alınmaya çalışılmıştır.

Özetle, festivalin asıl başarısı, tek başına 2 gün binlerce emekçinin festival alanına akmasında ve coşkusunda değil, bir bütün olarak festival sürecinin politik hedefleriyle uyumlu gerçekleşmesinde yatmaktadır. Gerek ön sürecinde, gerekse festival günlerinde yüzünü kitlelere dönen dinamik bir faaliyet örgütlenmiş, özellikle gençler ve emekçi kadınlarla anlamlı bağlar kurulmuş, İşçi Kültür Evi çevre güçlerinin aktif bir şekilde festival sürecine katılımı sağlanmış, politik ve teknik olarak planlamalar başarıyla hayata geçirilmiş, aynı zamanda binlerce emekçiye güçlü politik mesajlar taşınmıştır.

Güçlü ön hazırlığa dayanan, politik bir etkinlik!

Bu yıl yapılan festivalin ön hazırlığı çerçevesinde binlerce el ilanı, pankart ve afişlerin yanı sıra, hafta içine yayılan etkinlikler planlandı. Kültür-sanat söyleşisinden emekçi kadın etkinliğine, gençlik forumundan taraftar forumuna kadar çeşitli alanlarda yapılan park etkinlikleri geniş bir yelpazede işçi ve emekçiyle bağ kurulmasını sağladı. Bir anlamda hafta içine yayılan forum etkinlikleri aynı zamanda 30-31 Ağustos tarihinde yapılan etkinliklere çağrı niteliği taşıdı ve bu açıdan işlevsel bir rol de oynadı. Yapılan ara değerlendirmelerde özellikle emekçi kadın etkinliği, kültür-sanat söyleşisi ve taraftar forumunun başarısı, kitlelerle kurduğu bağ, örgütlenmesi ve

organizasyonu açısından öne çıktı.

Festivalin ön sürecinde oluşturulan komiteler, festival günlerinde yapılan iş bölümüyle 4 ayrı komiteye dönüştürülerek (teknik, sahne, stand, kitle çalışması) festivalin kolektif bir tarzda örgütlenmesi sağlandı.

Hafta içi etkinliklerde festivalin gündemleri emekçilere taşınırken, özellikle hafta sonu kitlesel etkinliklerde siyasal ajitasyonun güçlü bir şekilde yapıldığını söyleyebiliriz. Haziran Direnişi'nin ardından peşpeşe gerçekleşen seçimlerin kitlelerde yarattığı demoralizasyonun en bariz yaşandığı yerlerden biri olan Mamak'ta düzenin teşhiri çok yönlü yapılırken, halkların kardeşliği ve Kürt halkının haklı ve meşru talepleri etkin bir şekilde ele alındı. Özellikle, mahalle emekçilerinden belirgin şekilde yansıyan ulusalcı-şovenist anlayışı kırmaya dönük ajitasyonun fazlasıyla önemli olduğunu düşünüyoruz. Gerek kürsüden, gerekse sanatçılar üzerinden yapılan vurgular büyük önem taşıırken, emekçi kitleler, alkışlar ve sloganlarla kürsüye yanıt verdikleri gibi, Şengal'de vahşetle karşı karşıya kalan Ezidilere yapılan destek çağrılarına anlamlı katkılar sağlanmıştır.

Kuşkusuz ki, festivalin temel gündemlerinden birini işçi sınıfının direnişini emekçilere taşımak oluşturuyordu. Bu açıdan Greif işçilerinin de katıldığı gündüz söyleşisinin politik olarak fazlasıyla anlam taşıdığını düşünüyoruz. Direnişçi işçilerin katıldığı söyleşide bir yandan özellikle içinden geçtiğimiz süreçte sınıfın örgütlenme ve mücadele deneyimleri ele alınırken, öbür yandan festivalin bütünlüklü programı içinde anlamlı bir yer tuttuğunu söyleyebiliriz.

Taşı delen suyun gücü değil, damlaların sürekliliğidir!

Festival kendi içinde amaç değil, süreklileşen, kitleye yönelik politik çalışma ve müdahalenin bir parçasıdır. Devrimci kültür sanat çalışması da, güçlü bir politik bakış üzerinden yükselecektir. Festivalin konser ağırlıklı kısmının 3 günden 2 güne indirilmesiyle birlikte, tüm haftaya yayılması da böylesi bir bakışın ürünüdür.

Bugün güncel görev, festival sürecinde yaratılan politik etkiyi ve imkanları toparlayabilmektir. Festivalde harcanan emeği bir an bile kesintiye uğratmadan emekçilere İşçi Kültür Evi'ni en güçlü şekilde tanıtmak, beraberinde emekçilerin de öznesi olduğu bir süreci hep birlikte işletebilmektir.

Festivalin, "ardına ne bıraktığı" tartışması ancak ve ancak festival sonuçlarının ne kadar değerlendirilebildiğine bağlıdır. Dolayısıyla bu sorun ve tartışmanın odağında İşçi Kültür Evi çalışanlarının kolektif çabası yatmaktadır. İşçi Kültür Evi bu festivalden bilinç ve örgütlülük düzeyi açısından kazanımla çıkmıştır. Bu kazanıma yaslanarak festival sonrası süreçte çok yönlü olarak İşçi Kültür Evi çalışmalarını güçlendirmek gerekmektedir.

Festival Hazırlık Komitesi

Halkların direnişini ve özgürlük mücadelesini birlikte büyütelim!

Ortadoğu'da katliamlar devam ediyor. Yaratılan etnik, mezhepsel, dinsel savaşın baş aktörü olan IŞİD çeteleri, 3,5 yıldır Suriye halklarına türlü acılar çektiriyor.

Gericilikte sınır tanımayan, tecavüzü, kendinden olmayan herkesi öldürmeyi kutsal sayan IŞİD çeteleri, zulüm kusan, kan kokan namlularını Kürt halkının üzerine doğrultmuş bulunuyorlar.

Rojava'da, Şengal'de zulmün adı IŞİD

Yıllardır her türlü sömürüye, baskıya, zulme maruz kalan, dili, kimliği, kültürü yok sayılan, adı bile söylenmeyen Kürt halkı, Suriye'de üç yılı aşkındır bir direniş sergiliyor. Kendi ulusal kimliğini var etmenin mücadelesini veriyor. Kürt halkı kendi geleceğine kendisi karar vermek için, gerici çetelere ve Baas rejiminin saldırılarına karşı halkı ve elde ettiği özgürlükleri korumak için mücadeleyi büyütüyor. Kürt halkının Rojava'daki bu kazanımları bazılarını rahatsız ediyor. Tıpkı ABD başta olmak üzere Ortadoğu'ya gözünü diken batılı emperyalistleri rahatsız ettiği gibi. Tıpkı Körfez şeyhlerini ve Türk sermaye devletini rahatsız ettiği gibi.

Rojava'nın kazanımlarından rahatsız olanlar, kendi çıkarları için IŞİD gibi radikal dinci çeteleri Kürt halkının üzerine salarak, özgürlük ve eşitlik özlemlerini boğabileceklerini sanıyorlar. Bu saldırılar karşısında ise YPG önderliğindeki Rojava halkı topyekûn bir direniş seçerek kazanımlarını korumaya devam ediyor.

Emperyalistlerin ve doğal olarak IŞİD çetesinin kan kokan namlularının tek hedefi Rojava değil. IŞİD'in zulmü Güney Kürdistan'daki Ezîdî Kürtlerini de hedef alıyor. Son dönemde yoğunlaşan saldırılarında IŞİD, Şengal'de de Kürt halkını katletmeye devam ediyor. Şengal'de IŞİD'in saldırılarına dağları mesken eyleyerek karşılık verdi Ezîdî Kürtleri. Bu saldırılar, yüzlerce Ezîdî'nin açlıktan, susuzluktan ölmesine, 600 bininin göç etmesine, binlercesinin de katledilmesine yol açtı. Yüzlerce Ezîdî kadın ve çocuk, ya cariyeler olarak ya da pazarda satılmak için gerici IŞİD çeteleri tarafından kaçırıldı.

Rojava bu duruma sessiz kalmadı. Sadece Rojava değil Güney Kürdistan halkı da IŞİD'e karşı savaştı. Şengal'de yaşanan katliama ve insanlık dramına dünyanın dört bir yanından Ezîdîlerin sesine ses veriliyor. Almanya'dan İsveç'e, Türkiye'ye kadar dayanışma kampanyaları örgütleniyor.

Bizler de Mamak Emekçi Kadın Komisyonu olarak, Rojava'da da Şengal'de de emperyalizmin ve Türk sermaye devletinin desteklediği gerici IŞİD çetelerinin saldırılarına direnişle karşılık veren, attığı her kurşunda özgürlük umudunu büyüten halkların yanında olduğumuzu her defasında haykırdık. Eylemlerimizle etkinliklerimizle Rojava'da Şengal'de halkların, özel olarak da kadınların yaşadıkları zulüm anlattık ve tabii ki direnişlerini de.

Ortadoğu'da kadının adı: Direniş

Kadınların yaşadıklarını daha özel olarak paylaştık. Çünkü savaştan önce de savaş sırasında da, bu acıların, yıkımların en ağır yükünü kadınların çektiğini biliyoruz.

Dilimiz ayrı olsa da, yaşadığımız acıları anlayabiliyoruz. Adımız, coğrafyamız farklı olsa da küçük yaşta zorla evlendirilmek, töreye kurban edilmek, başlık parasına satılmak, istemediğimizde de katledilmek ortak "yazgımız" çünkü. Atölyede fabrikada üretirken de tarlayı ekerken mahsulü toplarken de düşük ücretlere köle gibi çalıştırılmak da öyle. Acılarımız ortak olduğu gibi mücadelemiz de ortak.

İşte bu yüzden ayrımcılığa, sömürüye, berdele, çocuk yaşta zorla evlendirilmeye, tecavüze, şiddete karşı çıkarak Rojava'da direniş seçen Kürt kadınlarının sesine ses veriyoruz. IŞİD tarafından kaçırılan, cariyeler olarak alıkonulan, pazarlarda satılan, tecavüze uğrayarak katledilen Ezîdî kadınların yalnız olmadığını dile getiriyoruz. Ve Ortadoğu'da verilen özgürlük ve eşitlik mücadelesini biz de çeşitli vesilelerle buraya, Mamak'a taşıyoruz. Bir süredir yürüttüğümüz Rojava ve Şengal'deki kadınlarla dayanışma kampanyası bu bakış açısının ürünüdür.

Kampanya mücadele çağrısıdır!

Kampanyayı örgütlerken etkinliklerimizde ve 11. Mamak Kültür Sanat Festivali vesilesiyle duyurusunu yaptık. Genel duyurularda da, ev ziyaretlerinde de Ortadoğu'da süren savaştan, IŞİD saldırılarından, halkların katledilmesinden, kadınların yaşadıkları acılardan bahsederek, insanları oradaki direnişin sesine ses vermeye çağırdık. Bunu yaparken yüzyüze geldiğimiz insanlara, Türkiye'de işçilere, emekçilere iş cinayetlerini reva gören Türk sermaye devletinin, Ortadoğu'da da IŞİD'i besleyerek, eğiterek oradaki Kürt halkına zulmetmesinin aynı şey olduğunu vurguladık, vurguluyoruz.

Bunun çok anlamı olduğunu düşünüyoruz.

Bu dayanışma kampanyası, sadece kadınlarla değil, Ortadoğu'da zulme karşı direnen halklarla dayanışma çağrısıdır.

Türkiye'de sermaye devletinin sürekli körüklediği şovenizmin kırılmasına yönelik atılmış bir adımdır.

Ortadoğu'da sömürüye, baskıya, zulme direnen Kürt halkının mücadelesini bulduğumuz her yere taşımaktır.

Emekçi Kadın Komisyonu olarak, tüm işçi ve emekçileri, sömürüye, baskıya, ırkçılığa, şovenizme, emperyalist savaşa, IŞİD zulmüne karşı halkların birleşik direnişini örgütlemeye, özgürlük ve eşitlik mücadelesini birlikte büyötmeye çağırıyoruz!

Mamak Emekçi Kadın Komisyonu

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/37 * 12 Eylül 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezir Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19 **Güngören / İstanbul**

Yoksul ülkenin kırık gitarı, Şili'nin dilsiz ozanı: **VİCTOR JARA**

Jara, yapının inşasında türkü söylemeye devam ediyor. Ancak zor bir iş onun yaptığı, hem türkü söylemek hem de yapıyı yükseltmek. Ama yalnız değil, Nazım da çalışıyor o yapıda, Neruda da, Lorca da... Hatta milyonlarca el tuğla taşıyor o yapıya.

*Şarkım ne gelip
geçici övgüler düzer
ne de başkalarına ün
katar,
yoksul ülkemin
kök salmıştır
toprağına.
Orada, her şeyin
bittiği
ve her şeyin başladığı
verde,
söylerim o her zaman
yiğit ve derin
sonsuz dek yeni
olacak şarkıyı.*

Victor Jara

Şili'nin karanlık günleri... ABD destekli Pinochet cuntası Allende yönetimine yönelik gerçekleştirdiği darbeden sonra sokaklardan, evlerden, fabrikalardan, üniversitelerden topladığı beş bin insanı Santiago stadyumuna doldurdu. Çalıştığı üniversiteden gözaltına alınarak stadyuma getirilen Jara, beş bin işçiden, öğrenciden, devrimciden, evlattan, kardeşten, sevgiliden sadece biriydi. Ve bu beş bine korku değil, garip bir tedirginlik hâkimdi. Başkan yoldaş Allende'nin ölüm haberi, bu tedirginliği hüznü çevirdi. Hüzün, isyanın fitilini ateşledi ve Jara korkusuzca aldı gitarını eline. Beş binin türküsünü yaktı. Yenilgilerin ve zaferlerin, sessizliğin ve çılgınlığın türküsünü yaktı. Bir de ölümün, kendi ölümünün...

Beş bin kardeşin belleğine kazındı onun bu türküsü "Beş bin kişiyiz burada" adıyla. Sonra stadyumun sessizliğini yırtan bir ses daha çınladı. Duyulan Jara'nın dingin, kadife gibi yumuşak ve buna rağmen meydan okuyan sesiydi. Partisinin marşını söylüyordu bu kez, Venceremos* diye haykırıyordu. Faşizmin tetikçilerini çılgına çevirmişti yiğit ozan. Elleri silahlarıyla, üniformalılar sesin geldiği yere doğru yöneldiler. Bu esnada biri daha katıldı bu cesur adamın şarkısına. Sonra bir başkası... Ve Santiago stadyumu beş binin faşizme baş eğmeyen sesleriyle yankılandı: Venceremos! Namlular doğruldu şarkı söyleyen binlerin üzerine. Sonra Jara'nın etrafı sarıldı. O, aşkla söylüyordu şarkısını ve zafere inancının güveniyle yineliyordu: Venceremos! Susmamanın bedelini biliyordu oysaki. Elleri aldıkları dipçik darbeleri yüzünden kan içinde kalan gitarına sarılmıştı. Susmuyordu. Şarkısını söylemeye devam ediyordu.

Delirmiş gibi korkusuzca şarkı söyleyen bu adamın karşısında ne yapacağını bilemeyen cunta askerleri, ona vahşice saldırdılar. Parmaklarının kırılmasına aldırmayan Jara'nın ellerini ve dilini kestiler. Sonra kafasını dipçik darbeleriyle ezdiler. Şarkısına eşlik eden binlere ibret olsun diye, kesilen elleri stadyumun tribününe asıldı. Jara'nın cansız bedeni de 15 Eylül'de sokak ortasında bulundu. Ağır işkencelerden geçirilmiş ve delik deşik edilmiş bir halde. İşte o zaman derin bir sessizlik oldu. Ancak o an oluşan sessizliğe aldanıp Jara'yı susturabildiklerini zannedenler yanıldıklarını çok geçmeden anladılar. Jara'nın dudağında yarım kalan şarkı, yalnızca Şili sokaklarına değil, tüm dünyanın sokaklarına yayıldı.

Türküleri yapanlar, yasaları yapanlardan daha güçlüdür!

Halkının acılarını şarkılarına katık eden, kırılan parmaklarının sızısına rağmen şarkılarını gür sesle söyleyen bir ozandı o. Ezilen ve sömürülen milyonlara sevdalı bir komünistti. Gitarına sarılıp haykırdığı büyük ve haklı davaya adanmış bir yaşamdı. Onun şarkıları kendi yüreğinin sınırlarına sığmadı, tüm dünyanın yüreğinden ezgilerle harmanlandı. Yükleyip kavga yüklü notalarını, şefkatli bir güvercinin kanadına taşıdı ölenin ve yiğidin şarkılarını tüm kara, deniz ve gök parçalarına. Ve böylece amacına ulaştı Victor Jara.

Onun gitarı zengin işi değildi, kendi mısralarıyla bahar kokan bir işçiydi. Ve o gitarın mırıldandığı bir yapı iskelesiydi. Yapıcıların ölmek pahasına, damarlarını gerçeklerle doldura doldura söylediği bir şarkıydı Şili stadyumundan yükselen. Kök saldı stadyumun toprağına beş bin kardeşin kanı ve Victor'un kırılan parmakları on bin elin parmaklarıyla o günden beri basıyor gitarının teline. Yoksul ülkenin toprağına sesi, soluğu ve kavgasıyla tutunmuş bir ozan, söylüyor o günden beri yiğit ve derin şarkılarını ve söyleyecek sonsuz dek...

Şili sokaklarını devrimci kanıyla sulayan Pinochet faşizmine karşı başkaldırının adı olan Jara'nın türküleri, başkan Allende'nin, Küba'nın ve Bolivya'nın güzel gülüşlü Comandante'sinin, dünyanın dört bir yanında özgürlük ve sosyalizm uğruna savaşı seçenlerin anısıyla doludur. Ama bu yönüyle bir ağıt değildir Jara'nın söyledikleri. Oklarını katillere doğrultan bir savaş çağrısıdır aynı zamanda. Tüm Şili'nin söylediği bir şarkıdır, namluların korkutamadığı bir koronun ahenkli çılgılığıdır.

Jara, yapının inşasında türkü söylemeye devam ediyor. Ancak zor bir iş onun yaptığı, hem türkü söylemek hem de yapıyı yükseltmek. Ama yalnız değil, Nazım da çalışıyor o yapıda, Neruda da, Lorca da... Hatta milyonlarca el tuğla taşıyor o yapıya. Yenilgilerin acı deneyimiyle daha sağlam örülüyor duvarlar, kanla, canla sıvanıyor odalar. Kehanet değil, temelinde yüzlerce yılın mirasını saklayan o yapının iskelesi bu kez eriştirecek bizi yıldızlara... İşte o gün Jara söyleyecek zaferin şarkısını milyonlarca dil ile konuşuracak gitarını milyonlarca kardeşin, milyonlarca eli ile...

**Venceremos: Biz Kazanacağız*

